

Dashiell Hammett

A CINGÁR FELTALÁLÓ

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

DASHIELL HAMMETT

A CINGÁR FELTALÁLÓ

BŰNÜGYI REGÉNY

FORDÍTOTTA B. NAGY LÁSZLÓ

DASHIELL HAMMETT

THE THIN MAN

A. KNOFF, NEW YORK, 1932

HUNGARIAN TRANSLATION © B. NAGY LÁSZLÓ JOGUTÓDA

MÁSODIK KIADÁS

HU ISSN 0138-9904

Kiadta az Európa Könyvkiadó

A kiadásért az Európa Könyvkiadó igazgatója felel

Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem

Nyomta az Alföldi Nyomda

A nyomdai rendelés törzsszáma: 5852.66-14-2

Készült Debrecenben, 1985-ben

FEKETE KÖNYVEK

Felelős szerkesztő: Borbás Mária

A fedélrajz Gottl Egon munkája

Műszaki szerkesztő: Liener Katalin

Műszaki vezető: Miklósi Imre

Készült 11,9 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 07 03310 2

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1985

Épp a bárpultot támogattam valahol az Ötvenkettedik utca táján egy csehóban, Norára várakozva, aki a karácsonyi bevásárlásokat végezte, amikor az egyik asztaltól, három ott ücsörgő pasas közül fölpattant egy babuci, és odajött hozzám. Szőke volt és pöttömke, de pofikája is, alakja is meglehetősen a spriccelt kék sportkosztümben. – Ugye, maga Nick Charles? – kérdezte.

Mondtam neki, hogy igen.

Kezet nyújtott. – Én meg Dorothy Wynant vagyok. Biztos már rég elfelejtett, de apusra, Clyde Wynantra csak emlékszik. Hisz ővele...

– Hogyne – feleltem. – És most már magára is, csak ugye, akkor még tizenegy-tizenkét éves gyerek volt.

– Persze, hisz nyolc éve már. Emlékszik még, miket mesélt nekem? Mind igaz volt?

– Azt hiszem, egy szó sem. Apuka hogy van?

Nevetett. – Épp magától akartam megkérdezni. Tudja, anyu elvált tőle, és így sose hallunk felőle, csak néha az újságokból, ha valami találmányáról írnak. Nem találkozott vele maga se?

A poharam üres volt, kérdeztem a lányt, mit inna, whiskyt akart, szódával, kettőt rendeltem, aztán feleltem: – Nem, mostanában San Franciscóban élek.

– Szeretnék találkozni apussal – mondta lassan. – Anyu szíjat hasít a hátamból, ha megtudja, mégis szeretném látni.

– És?

– Már nem ott él, a Riverside-on, ahol akkor laktunk, és nem szerepel se a telefonkönyvben, se a városi név- és címjegyzékben.

– Keresse meg az ügyvédjét – tanácsoltam.

Földerült az arca. – Az kicsoda?

– Valamilyen Mac vagy efféle volt. Megvan: Macaulay, igen, Herbert Macaulaynak hívják. A Singer Buildingben van az irodája.

– Adna egy tantuszt? – kérdezte, s nyomban elrohant telefonálni. Kivirulva jött vissza. – Megtaláltam. Itt lakik egy sarokkal odébb, az Ötödik sugárúton.

– Apuka?

– Dehogy, az ügyvéd. Azt mondja, apus nincs a városban. – Fölemelte a poharát. – Éljen a családi béke! Most megyek és találkozom vele. Mondja, miért nem...

Asta rám ugrott, és mellső mancsával hasba bökött. Nora a póráz másik végén megszólalt: – Tündéri délutánja volt. Lord & Taylornál fölborított egy pultot tele játékkal, halálra rémített egy vén csajt azzal, hogy megnyalta a bokáját, s három rendőr is megveregette a fejét.

Bemutattam őket. – A feleségem, Nora, Dorothy Wynant. Az apukája egyszer ügyfelem volt, de ő maga akkor még épphogy kinőtt a földből. Rendes tag az öreg, csak egy kicsit flúgos.

– El voltam bűvölve tőle – szólt közbe Dorothy, rám célozva. – Egy élő, igazi detektív, úristen, persze folyvást a nyakán lógtam, hogy meséljen a nyomozásairól. Nyilván bődületes hazugságokkal etetett, de én elhittem minden szavát.

– Fáradtnak látszol, Nora – mondtam.

– Az is vagyok. Mért nem ülünk le?

Dorothy közölte, hogy vissza kell mennie az asztalához. Kezet fogtak Norával; okvetlen föl kell majd ugranunk hozzájuk egy koktélna a Courtlandba, ahol laknak; az anyját most Jorgensennének hívják. Borzasztóan örülünk, s egyszer neki is el kell jönnie hozzánk, a Normandiában szálltunk meg, és még egy-két hétig New Yorkban maradunk. Dorothy megveregette a kutya fejét, s ellibeggett.

Találtunk egy üres asztalt. Nora megjegyezte:

– Egész csinoska.

– Igen. Ha valakinek ez az esete.

– Vannak eseteid? – vigyorgott vissza.

– Ó, hiszen tudod, drágám! A magas, barna nők gonosz szövegekkel.

– No és az a vörös csaj, akivel elhúztad a csíkot Quinnéktől tegnap éjszaka?

– Ne hülyéskedj, csak a lepkegyűjteményét akarta megmutatni.

2

Másnap Macaulay hívott föl. – Halló. Nem is tudtam, hogy New Yorkban vagy, csak amióta ez a Wynant lány mondta. Nem ebédelnél velem?

– Mennyi az idő?

– Fél tizenkettő. Fölkeltettelek?

– Igen – mondtam –, de annyi baj legyen. Tudod mit, gyere föl hozzánk, kicsit másnapos vagyok, és nincs túl nagy kedvem csatangolni... oké, mondjuk egy órára.

Ittunk egyet Norával, aki hajmosáshoz készülődött, aztán még egyet fürdő után, s már kezdtem a bőrömben érezni magam, amikor a telefon újra fölcsörömpölt. Most egy női hang érdeklődött: – Ott van már Mr. Macaulay?

– Még nincs.

– Elnézést a zavarásért, de ha megjön, kérem, közölje vele, hogy nyomban hívja föl az irodáját. Fontos.

Megígértem.

Macaulay tíz perc múlva futott be. Jókora, göndör hajú, rózsás arcú, velem korú fickó volt, vagyis negyvenegy éves, bár fiatalabbnak látszott. Kitűnő ügyvéd hírében állt. Dolgoztam már vele, amikor még New Yorkban éltem, s mindig prima haverságban voltunk.

Most kezet ráztunk, meg hátra veregettük egymást, ő megkérdezte, hogy áll a bál, mondtam, remekül, és hogy hívja föl az irodáját.

Mogorván jött el a telefontól. – Wynant visszajött a városba – közölte –, s találkozni akar velem.

Megfordultam az éppen kitöltött itallal. – Sebaj, várhatunk az ebéddel...

– Bánom is én, most az egyszer ő várjon rám. – Macaulay elvette az egyik poharat.

– Dilis, mint mindig?

– Ez nem vicc – jelentette ki Macaulay ünnepélyesen. – Nem hallottad, hogy 1929-ben majd egy évig kellett idegszanatóriumban tartani?

– Nem én!

Bólintott, majd leült, poharát az asztalra tette, s kissé előrehajolva kérdezte:

– Mondd, Charles, mit forgat ez a Mimi a fejében?

– Mimi? Ó, persze, a feleség, vagyis a volt feleség. Fogalmam sincs. Kéne valamit forgatnia?

– Szokása szerint – felelte szárazon, majd nyomatékosan hozzátette: – Azt gondoltam, te tudod.

Hát erről van szó. – Figyelj, Mac – feleltem. – Hat éve, 1927 óta nem dolgozom a detektívszakmában.

Rám bámult.

– Szavamra mondom! – bizonygattam. – Egy évvel az esküvőnk után meghalt az apósom, ránk hagyott egy fűrésztelepet meg egy iparvasutat meg más efféléket, s akkor otthagytam a nyomozóirodát az üzlet kedvéért. De különben sem dolgoznék Mimi Wynantnak vagy Jorgensennek, mit bánom én, mi a neve, sose rajongott értem, és én még kevésbé érte.

– Ó, én nem is hittem, hogy... – Macaulay elakadt, és bizonytalan mozdulattal fölemelte a poharát. Mikor elvette a szájától, folytatta a mondókáját. – Csak éppen kíváncsi voltam. Egyszer Mimi telefonál nekem, három napja, vagyis kedden, s Wynantot keresi rajtam, máskor meg a lánya telefonál, s azt mondja, te küldted, s nyomban feljön hozzám személyesen, én meg azt hittem, még most is szimatkirály vagy, szóval ennyi az egész.

– És se az anyja, se a lánya nem mondott semmit?

– Hogyne mondtak volna. Látni akarják az öreget. A régi szép idők miatt. Ez, gondolom, pénzt jelent.

– Ó, ti ügyvédek. Gyanakvó banda – feleltem. – Tán mégis a régi szép idők. Persze hozzá a pénz is. De mire való ez a fölhaltás? Wynant bújócskázik?

Macaulay vállat vont. – Erről egy szóval se tudok többet, mint te. Október óta a színét se láttam. – Újra ivott. – Meddig maradtok New Yorkban?

– Újév utánig – feleltem, és a telefonhoz mentem, hogy fölhozassam az étlapot.

3

Másnap este Norával elmentünk a Kiszínházba a *Mézesetek* premierjére, utána egy társaságba valami Freeman vagy Fielding nevű taghoz. Így hát meglehetősen rozzant állapotban voltam, mikor Nora másnap reggel fölkellett. Az orrom alá tolta az újságot meg egy csésze kávé: – Olvasd!

Türelmesen elolvastam egy-két bekezdést, aztán letettem az újságot, és ittam egy korty kávé. – Ami vice, az vice – mondtam. – De ez nem az. Drágám, most nyomban fölmondom neked az összes interjút, amit a város polgármestere valaha is az újságoknak adott, csak könyörgök, adj egy korty whiskyt...

– Ne azt olvasd, te mafla. – Mutatóujját az újságra nyomta. – Ezt ni!

MEGGYILKOLTÁK A FELTALÁLÓ TITKÁRNŐJÉT

RÁTALÁLTAK JULIA WOLF ROSTÁVÁ LŐTT TESTÉRE, A RENDŐRSÉG A FŐNÖKE, CLYDE WYNANT UTÁN NYOMOZ

Julia Wolfnak, Clyde Miller Wynant, az ismert földaláló titkárnökjének szitává lőtt testére késő délután talált rá az áldozat lakásán Mrs. Christian Jorgensen, a feltaláló elvált felesége, aki Julia Wolftól a volt férj címét szerette volna megtudni.

Mrs. Jorgensen, aki hatéves európai tartózkodás után az elmúlt kedden érkezett vissza, elmondta vallomásában, hogy amikor becsöngetett az áldozat lakásába, halk hörgést hallott, mire nyomban hívta a liftesfiút, aki szólt a házgondnoknak. Wolf kisasszony a hálószoba padlóján feküdt, testén 32-es kaliberű fegyvertől eredő négy lőtt seb, s meghalt, mielőtt az öntudatát visszanyerte s a mentőkocsi meg a rendőrség megérkezett volna.

Herbert Macaulay, Wynant jogtanácsosa, elmondta a rendőrségnek, hogy október óta nem találkozott kliensével. Közölte még, hogy előző nap Wynant telefonált neki, és találkozót beszélt meg vele, amin azonban Mr. Wynant nem jelent meg. Tagadta, hogy bármi mást tudna ügyfele tartózkodási helyéről. Miss Wolf, mondta Mr. Macaulay, nyolc év óta állt a földaláló alkalmazásában, de a jogtanácsosnak nincsen tudomása a halott nő olyan családi vagy személyi kapcsolatairól, amelyek több fényt vethetnének a rejtélyre.

Az áldozat nem ejthette önkezével a lőtt sebeket, mivel...

A cikk többi része a szokásos rendőrségi jelentés volt.

– Mit gondolsz, tényleg ő volt? – kérdezte Nora, mikor letettem az újságot.

– Wynant? Csöppet se lennék meglepve. Amilyen tökéletlen!

– Ismerted a nőt?

– Igen. Mit szólnál egy korty piához másnaposság ellen?

– Miféle nő volt?

– Meglehető. Csöppet se festett rosszul, és megvolt a magához való esze, meg helyén volt a szíve, és mindkettőre alaposan rá is szorult, ha azzal a pasassal élt.

– A szeretője volt?

– Igen. Könnyörgök, adj egy kis piát. Illetve, úgy festett az ügy, amikor nekik dolgoztam.

– Miért nem eszel előbb valamit? Szezelemből, vagy csak érdekből feküdt le vele?

– Mit tudom én. Korán van még a reggelihez.

Mikor Nora kinyitotta az ajtót, hogy kimenjen, bejött a kutya, és mellső lábát az ágyra téve a pofáját az enyémhez tolta. Megvakartam a fejét, és próbáltam emlékezni, mit is mondott egyszer Wynant a nőkről meg a kutyákról. Képtelen voltam földidézni, mi volt az, de legalább volt valami, amin járathattam az eszemet.

Nora visszajött az itallal és egy újabb kérdéssel. – S a férfi? Milyen volt?

– Magas, majd két méter, s nála cingárabb alakot sose láttam életemben. Most már jó ötvenesnek kell lennie, de már akkor teljesen ősz volt, amikor megismertem. Rendszerint ráfért volna a borbélyolás, rágta a nyíratlan bajuszát, meg persze a körmét is. – Odébb toltam a kutyát, hogy elérhessem a poharamat.

– Elbűvölő lehetett. S milyen ügyed volt vele?

– Egy pacák, aki mellesleg neki dolgozott, szétkürtölte, hogy Wynant ellopott tőle valami ötletet vagy találmányt. Rosewaternak hívták az ürgét. Zsarolni próbálta Wynantot, fenyegetőzött, hogy lelövi, bombát dob a házára, elrabolja a gyerekeit, elvágja a felesége nyakát, meg még mi a fene, ha az öreg nem tejel le neki. Sose sikerült elkapni, nyilván elijesztettük. A zsarolás mindenképp félbeszakadt, és aztán se történt semmi.

Nora abbahagyta az ivást egy újabb kérdés kedvéért: – Valóban ellopta Wynant azt a találmányt?

– Ej, ej. Karácsony szent ünnepén próbálj valami szépet gondolni felebarátaidról.

4

Aznap délután sétálni vittem Astát, a szájába rágtam két pacáknak, hogy ez a kutya schnauzer és nem korcs, és nem is skót és ír terrier kereszteződése, pár pohár italra Jim kocsmájában feledkeztem, összeszaladtam Larry Crowleyval, s hazahurcoltam magammal a Normandiába. Nora épp koktélokot töltögetett Quinnéknek, Margot Innesnek, egy pasasnak, akinek nem érttem a nevét, meg Dorothy Wynantnak.

Dorothy közölte, hogy beszélni óhajt velem, így átvittük az italunkat a hálóba.

Nyomban a tárgyra tért. – Nick, maga is azt hiszi, hogy apus ölte meg?

– Nem – feleltem. – Miért kéne azt hinnem?

– Mert a rendőrség őt gyanúsítja. Hisz a szeretője volt, ugye?

Bólintottam. – Legalábbis amikor megismertem őket.

A pohárba bámult, úgy beszélt: – Ő az apám. Sose szerettem. Sose szerettem anyut se. – Fölnézett rám. – Gilbertet se szeretem. – Gilbert az öccse volt.

– Ezért igazán kár búsulnia. A legtöbben ki nem állhatják a rokonaikat.

– Maga szereti őket?

– A rokonaimat?

– Az enyémeiket! – szemrehányóan nézett rám. – És ne beszéljen úgy velem, mint egy csitrivel!

– Nem erről van szó. Csak kicsit már mólés vagyok.

– Nos? Szereti?

Megráztam a fejem. – Magával már megfértem, csak egy elkényeztetett kis kölök, de a többieket boldogan elnékülöztem volna.

– Hát hol a hiba bennünk? – Nem szónoki kérdés volt, tényleg szerette volna tudni.

– Különféle dolgok. A maguk...

Harrison Quinn ránk nyitott: – Bújj ki, Nick, és gyere pingpongozni.

– Egy kicsit később.

– Kellemes szórakozást. – Laposan Dorothyra pillantott, s végre kiment.

Az megint rákezdte: – Nem hiszem, hogy ismeri Jorgensent.

– Egy Nels Jorgensent ismerek.

– Hogy mekkora mázlija van némely embernek! Ez nem Nels, hanem Christian. Egy bájgúnár. Anyámra vall: elválík egy tébolyodottól, és hozzá megy egy selyemfiúhoz... –

A szemét elfutotta a könny, hangja elakadt a zokogástól, úgy kérdezte: – Mi lesz velem, Nick? – Hangja, mint egy rémült kisgyereké.

Fél karommal átöleltem, s dödörésztem valamit; reméltem, megnyugszik tőle. A kabátom hajtókájára dőlve sírt. A telefon az ágy mellett csörömpölni kezdett. A szomszéd szobában a *Röpülj s ragyogj* bömbölt a rádióból. A poharam üres volt. Megszólaltam: – Lépjen le tőlük.

Ismét megrázta a zokogás. – Az ember nem léphet le önmagától.

– Talán nem is értem, miről beszél.

– Könyörgök, ne ugrasson – mondta megadással.

Nora lépett a szobába, hogy fölvegye a kagylót, s kérdően nézett rám. A lány feje fölött fintort vágtam felé.

Mikor belehallózt a telefonba, Dorothy mint akit megcsíptek, hátraugrott, és elpirult. – I... izé, sajnálom – dadogta. – Én igazán nem...

Nora együttérzőn mosolygott rá. Közbeszólta: – Ugyan, ne legyen csacsi. – A lány végre megtalálta a zsebkendőjét, és törölgetni kezdte a szemét.

Nora a telefonba beszélt: – Igen. Rögtön megnézem, itthon van-e. Ki keresi, kérem? – Kezével eltakarva a kagylót, odaszólt nekem. – Valami Norman nevű tag. Akarsz vele beszélni?

Azt mondtam, nem tudom, és átvettem tőle a kagylót. – Halló!

Rekedtes hang hallatszott. – Mr. Charles?... Mr. Charles?, értesültem róla, hogy ön azelőtt a Trans-Amerikai Detektívügynökségnél dolgozott.

– Ki az?

– Az én nevem Albert Norman, Mr. Charles, ami valószínűleg semmit sem jelent önnek, de ha szentelne nekem egy félórát, ígérhetem, hogy...

– Sajnálom – feleltem –, de meglehetősen elfoglalt vagyok, és...

– De... de Mr. Charles, ez... – akkor hirtelen hangos zaj hallatszott, lehetett lövés, vagy valami a padlóra esett, vagy hasonló; párszor belehallóztam újra a kagylóba, de választ nem kaptam, s erre letettem.

Nora és Dorothy a tükör előtt ülve rúzzsal és púderrel hozták helyre a lány feldúlt ábrázatát.

– Valami biztosítási ügynök volt – mondtam, és kimentem a nappaliba inni valamit.

A horda újabbakkal gyarapodott. Dumáltam velük. Harrison Quinn föltápászkodott a heverőről, ahol Margot Innesszel hetepetyélt, s hozzám lépett. – Most pingpongozunk. – Asta rám ugrott, és mancsával a hasamra vert. Elzártam a rádiót, és töltöttem magamnak a koktélból. Az a fickó szónokolt, akinek a nevét nem értettem: – Kitör itt is a forradalom, bennünket meg mind a falhoz állítanak! Ez lesz az első! – Látszott rajta, hogy jó ötletnek tartja.

Quinn ismét előkerült, hogy újratöltse a poharakat. A hálóajtó felé pislogott: – Hol szedted föl a kis szöszit?

– Valamikor a térdemen lovagolt.

Nora és Dorothy kijöttek a hálóból. Láttam egy esti lapot a rádión, és kinyitottam. Lóbetűk adták tudtul:

JULIA WOLF EGY GENGESZTER SZERETŐJE VOLT!
ARTHUR NUNHEIM AZONOSÍTOTTA A HOLTTESTET
WYNANT MÉG NEM KERÜLT ELŐ

Nora halkán megszólalt a könnyökömnél. – Meghívtam vacsorára a gyereket. – Nora mindössze huszonhat éves volt. – Szegény, úgy ki van borulva!

– Ahogy gondolod, kedvesem. – Dorothy felé fordultam, aki a szoba túloldalán harsányan kacagott valamin, amit Quinn mondott neki. – De ha beleártod magad mások zúrjeibe, ne várd tőlem, hogy megpuszilom, ahová pacsit kaptál.

– Nem ártom bele magam semmibe. Te pedig egy édes vén lüke vagy. Ne olvass már! – Elvette tőlem a lapot, és eltüntette a szemem elől a rádió mögé.

5

Aznap éjjel Nora nem tudott elaludni. Saljapin emlékiratait olvasgatta, míg nekem sikerült elszenderednem, mire nyomban felkeltett a kérdésével:

– Alszol már?

Mondtam, hogy igen.

Cigaretta dugott a számba, s gyújtott egyet magának is. – Sose jutott még eszedbe, hogy szeretnél egyszer újra nyomozó lenni, csak egy darabig, szórakozásból? Tudod, ha valami izgalmas ügy kerülne eléd, mint például a Lindbergh-bébi...

– Drágám – feleltem –, szerintem Wynant a gyilkos, és a rendőrség elkapja az én közreműködésem nélkül is. Különben sincs semmi közöm hozzá.

– Nem így értettem, hanem...

– Amúgy sincs időm rá. Minden percemet elviszi az, hogy vigyázzak arra a pénzre, amiért elvettelek. – Megcsókoltam. – Nem gondolod, hogy egy korty italtól könnyebben elaludnál?

– Kösz, nem.

– De tán segít rajtad, ha én iszom egyet. – Mikor visszahoztam az ágyhoz a whiskyt meg a szódát, Nora homlokát ráncolva meredt a semmibe. Rászóltam: – Bájos kis csitri, de elmeháborodott. Nem az apja lánya lenne, ha nem volna az. Sose tudhatod, mit gondol komolyan abból, amit mond, és azt se, hogy mi igaz abból, amit gondol. Én kedvelem, de azt hiszem, te egy kissé túlságosan...

– Csöppet se biztos, hogy én is kedvelem – mondta Nora elgondolkozva. – Lehet, hogy csak egy kis csitri, de ha csak a negyede igaz annak, amit elmondott, irgalmatlan pácban lehet...

– S mit tehetnék én érte? Egy szalmaszálat se keresztbe.

– Ő azt hiszi, hogy tehetsz.

– És te is azt hiszed, és ebből látszik, hogy akármit hiszel is, még mindig találhatsz valaki mást, akivel könnyebben boldogulsz.

Nora fősóhajtott: – Bár csak egyszer annyira józan lennél, hogy normálisan lehetne beszélni veled! – Fölém hajolt, s kortyolt egyet a poharamból. – Megmutatom, mit vettem neked karácsonyra, ha te is odaadod az enyémet.

Fejemet ráztam. – Reggeli után.

– De már karácsony van.

– Majd reggel.

– Akármit vettél is – mondta –, remélem, nem fog tetszeni.

– Akkor is meg kell tartanod, mert a pasas az akváriumban határozottan leszögezte, hogy semmiképp se tudja visszavenni őket. Máris leharapták a farkát két...

– Nem esne le a gyűrű az ujjadról, ha kicsit törnéd a fejed, hogyan tudnál segíteni ezen a lányon. Olyan nehéz ez? Annyira bízunk benned, Nicky!

– Mindenki bízunk a görögökben.

– Kérlek...

– Minek beleütni az orrod olyasmibe, ami...

– Már akartam kérdezni: tudta-e a feleség, hogy az a Wolf lány a férje szeretője volt?

– Nem tudom. Tény, hogy nem nagyon imádta.

– Az asszony milyen?

– Nem tudom. Asszony.

– Szép?

– Akkor igencsak szép volt.

– Kora?

– Negyven, negyvenkettő lehet. Hagyd már abba, Nora. Nem való neked. Hagyd a Charlesék bajait Charlesékre, a Wynantékét Wynantékra.

Fintorgott. – Tán egy korty mégis jót tenne.

Fölkeltem az ágyból, és kevertem neki egy koktélt. Amint behoztam a poharat a hálóba, a telefon fölcsörrent. Az órára néztem, az éjjeliszekrényen. Már majdnem hajnali öt volt.

Közben Nora beszélt a kagylóba: – Halló, hogyne. Igen... Miért ne?... – Rám sandított. Én tagadólag ráztam a fejem. – Persze, persze. – Letette a kagylót, s rám vigyorgott.

– Csodás vagy – mondtam. – Most mi lesz?

– Dorothy feljön. Azt hiszem, alaposan bepiált.

– Nagyszerű! – Fölvettem a fürdőköpenyemet. – Már megijedtem, hogy kénytelen leszek aludni egy kicsit.

Lehajolt, hogy a papucsát megkeresse. – Ne legyél már ilyen vén méregzsák. Alhatsz egész nap. – Megtalálta a papucsot, s fölállt. – Tényleg annyira fél az anyjától, ahogy mondja?

– Ha egy csöpp esze van. Mimi maga a téboly.

Nora fölnézett rám sötét szemével. – Mondd, mit titkolsz előlem? – kérdezte lassan.

– Ó, drága szerelmem! – mondtam neki. – Mindig abban reménykedtem, hogy nem kell majd bevallanom neked. Tudod, Dorothy igazában az én lányom. Nem is tudom, hogy történt, Nora. Velencében voltunk, és tavasz volt, én pedig olyan fiatal voltam, a hold pedig ott sütött a...

– Ne hülyéskedj. Inkább ehethnél valamit.

– Csak ha te is. Mire van gusztusod?

– Szendvicsre bifsztekkel meg töméntelen hagymával, utána kávé.

Míg telefonáltam egy éjjel-nappali büfébe, Dorothy is befutott. Mikor kimentem a nappaliba, némi nehézséggel lábra állt, s rákezde: – Szörnyen sajnálom, Nick, hogy zaklatom magát meg Norát, de ilyen állapotban nem mehetek haza. Nem tudok. Félek. Nem tudom, mi esett belém, nem tudom, mit csináljak. Könyörgök, ne küldjön el... – Holtrészeg volt. Asta a bokáját szaglászta.

– Nyugi, nyugi. Itt jó helyen van – mondtam. – Üljön csak le. Hol sikerült ennyire betintáznia?

Leült és bambán rázta a fejét. – Nem tudom. Mindenütt jártam már, amióta innen elmentem. Mindenütt, csak otthon nem, mert így nem állíthatok haza. Nézze, mit szereztem! – Újra fölállt, és egy viharvert automata pisztolyt vett elő a kabátzsebéből. – Nézze csak – imbolyogva rám fogta, miközben Asta a farkát csóválva boldogan kapott utána.

Hallottam Nora elakadó lélegzetét. A tarkóm hideg volt. Félrelöktem a kutyát, és elszedtem Dorothytól a pisztolyt. – Miféle hülye vicc ez? Maradjon már végre veszteg! – Beleejtettem a pisztolyt a fürdőköpenyem zsebébe, s lenyomtam Dorothyt egy székre.

– Ne haragudjon, Nick – szűkölte. – Magánál maradhat. Igazán nem akarok zavarogni.

– Hogy szerezte?

– Egy csehóban, a Tizedik Avenue-n. Egy férfitől, a karkötőmet adtam érte, tudja, amin a smaragdok meg a gyémántok voltak.

– Aztán kockán visszanyerte tőle – mondtam. – Hisz most is a karján van.

Rábámult a karkötőre. – Azt hittem, odaadtam.

Norára néztem, és a fejemet csóváltam. Nora közbeszólt: – Ugyan már, ne rémisztgesd, Nick. Látod, hogy milyen...

– Nem rémisztget, Nora, igazán nem rémisztget – mondta Dorothy gyorsan. – Ő az egyetlen a világon, akihez fordulhatok!

Eszembe jutott, hogy Nora hozzá se nyúlt a whiskyjéhez, így bementem a hálóba, és kiittam gyorsan. Mire visszajöttem, Nora már Dorothy foteljának a karján ült, és átkarolta a lányt. Dorothy szipogott, Nora meg hajtogatta: – De Nick igazán nem dühös, drágám. Szeret téged. – Fölnézett rám. – Ugye, nem vagy dühös, Nicky?

– Nem, csak sértődött – leültem a kanapéra. – Hol szerezte a pisztolyt, Dorothy?

– Egy embertől, hisz már mondtam.

– Miféle embertől?

– Egy embertől egy csehóban.

– És a karkötőjét adta érte.

– Azt hittem, odaadtam, de látja, most is itt van a csuklómon.

– Vettem észre.

Nora vállon veregette a lányt: – Persze hogy megvan a karkötőd.

Közbeszóltam: – Ha megjött a fiú a kávéval meg a kajával, ráveszem, hogy maradjon a közelben. Magam üljek itt két megveszekedett...

Nora fenyegetően rám pillantott, a lánynak meg ezt mondta: – Ne hallgass rá. Egész este ilyen volt.

A lány is megszólalt: – Azt hiszi rólam, hogy részeg buta tyúk vagyok. – Nora valamivel tovább veregette a vállát, hogy megnyugtassa.

– S mire kellett az a pisztoly? – kérdeztem én.

Dorothy fölállt, kihúzta magát, s kitágult, részegen zavaros szemmel rám meredt: – Miatta! – suttogott izgatottan. – Ha hozzám merne nyúlni! Félttem, mert részeg voltam. Ezért történt. S mivel tőle is félttem, idejöttem.

– Az apádra? – kérdezte Nora, s megpróbálta elnyomni hangja izgatottságát.

A lány a fejét rázta. – Clyde Wynant az apám. Ez a mostohaapám. – Nora mellére borult.

Norából csak egy “Ó!” szakadt ki, a tökéletes megértésé. – Szegény gyermekem! – mondta aztán, és jelentőségteljesen nézett rám.

– Erre muszáj innunk valamit – mondtam én.

– Nekem nem kell – pillantott rám Nora ismét fenyegetően –, és nem hiszem, hogy Dorothy is akarna.

– Már mért ne akarna? Jobban alszik majd tőle – s máris kitöltöttem neki egy iszonyú adag whiskyt, amit nyomban fölhajtott. Csuda haszna volt, mert mire a kávé meg a szendvics megérkezett, ő már aludt.

– Na, most boldog vagy? – kérdezte Nora.

– Most boldog vagyok. Ne fektessük előbb le, mielőtt a kajához látnánk?

Bevittem a lányt a hálóba, és segítettem Norának levetkőztetni. Aranyos kis alakja volt.

Visszamentünk kajálni. Elővettem a pisztolyt a köpenyemből, és szemügyre vettem. Összevissza volt verve mindenütt. Két golyó volt benne, egy a csőben, egy a tárban.

– Mit akarsz vele csinálni? – kérdezte Nora.

– Semmit, amíg rá nem jövök, hogy ezzel ölték-e meg Julia Wolfot. Ez is 32-es.

– De hisz azt mondta...

– Hogyne. Egy pasastól kapta, a csehóban, a karkötőjéért. Hallottam.

Nora a szendvics fölött felém hajolt. A szeme fénylett, szinte fekete volt. – Nem gondolod, hogy a mostohaapjától csórta?

– Persze hogy tőle – mondtam, de túl készségesen.

– Te piszok görög – mondta Nora. – Mégis lehet, hogy tőle csórta, nem tudhatod. S egy szavát se hiszed.

– Figyelj ide, drágám, holnap reggel veszek neked egy vagon kimit, de ma már ne törd a szép fejcskédet a rejtélyeken. Ő mindössze annyit próbált elmondani, hogy fél Jorgensentől, hogy az nekiesik, ha meglátja, ő meg túl piás, és enged neki.

– De hisz ott az anyja!

– Ez a család már ilyen család. Te akármit...

Dorothy Wynant bizonytalanul tántorogva állt a hálószoobaajtóban, a túl hosszú hálóingben, hunyorgott a fényben, és megszólalt: – Nem jöhetnék ki egy kicsit? Félek bent egyedül.

– Tessék!

Előrejött és fölkiporodott mellém a pamlagra, míg Nora fölkel, hogy keressen neki valami takarófélét.

Kora délután épp reggelihez kezdtünk hármásban, amikor Jorgensenék befutottak. Nora vette fel a telefont, s amikor letette a kagylót, úgy tett, mint aki nem is kíváncsi. – Az anyád volt – mondta Dorothynak. – Lent vár rád. Mondtam, jöjjön föl.

– A fene egye meg! – morogta Dorothy. – Bár ne beszéltem volna vele.

– Akár egy átjáróház – szóltam közbe. – Ezzel az erővel leköltözhetnénk a szálló halljába is.

– Nem komolyan mondja – veregette meg Nora csillapítóan Dorothy vállát.

Megszólalt a csengő. Én nyitottam ajtót.

Az elmúlt nyolc év nem ártott meg Mimi szépségének. Csak kissé érettebb, mutatósabb lett. Magasabb volt, mint a lánya, s a szőkesége is ragyogóbb. Nevetett, és felém nyújtotta mind a két kezét. – Kellemes karácsonyt! Szörnyen örülök, hogy ennyi év után újra láthatom. Íme, a férjem. Ó Mr. Charles, Chris.

– Részemről a szerencse – mondtam, s kezet ráztam Jorgensennel. Vagy öt évvel lehetett fiatalabb, mint a felesége, magas, sovány, jó tartású, gondosan kikent, kifent pasas, pomádés hajjal és bajusszal.

Derékban hajolt meg. – Üdvözlöm, Mr. Charles. – Nehéz, németes kiejtéssel beszélt, keze keskeny és izmos volt.

Betessékeltem őket.

Mimi, mihelyt túljutott a bemutatkozáson, elnézést kért Norától, hogy ránk törtek. – De annyira szerettem volna viszontlátni az uradat, meg rájöttem, hogy az én édes csemetémet, akárhol is van, csak személyesen tudom hazaszállítani. – Lányára vetette mosolyát. – Igazán fölöltözhetnél már, édesem!

Édesemnek tele volt a szája pirítóssal, úgy dűnnyögte, hogy mi a csudának kell a délutánját Alice néninél elpazarolnia, még akkor is, ha épp karácsony van. – Fogadok, hogy Gilbert nem megy el!

Mimi áradozott, hogy Asta bűbájos kutya, és megkérdezte, van-e valami fogalmam róla, merre lehet a volt férje.

– Nincs.

Tovább játszott a kutyával: – Megőrült, teljesen megőrült, hogy pont ilyenkor tűnik el. Igazán nem csoda, ha a rendőrség először azt hitte, neki is köze van a gyilkossághoz.

– Miért, most mit hisznek? – kérdeztem.

Fölnézett rám. – Nem látta az újságokat?

– Nem.

– Egy Morelli nevű férfi. Gengszter. Az ölte meg. A szeretője volt.

– Már el is kapták?

– Még nem, de ő volt. Bárcsak rátalálnék Clyde-ra. Macaulay a kisujját se mozdítja. Azt mondja, ő se tudja, merre van, de ez egyszerűen nevetséges. Ő a teljhatalmú megbízottja, s nagyon jól tudom, hogy kapcsolatban áll Clyde-dal. Maga szerint Macaulay megbízható?

– Wynant ügyvédje, nem a magáé – mondtam. – Mi oka volna rá, hogy megbízzék benne?

– Pont erre gondoltam én is. – Kicsit odébb húzódott a szófán. – Üljön már le, millió dolgot kell megtudnom magától.

– Mit szólna előbb valami italhoz?

– Akármit, csak tojáslikőrt ne! Tudja, az epém!

Mikor kijöttem a tálalóból, Nora és Jorgensen egymás francia tudását próbálgatták, Dorothy még mindig úgy tett, mintha enne, Mimi pedig újra a kutyát dögönyözte. Szétosztottam az italokat, s újra leültem Mimi mellé.

– Bájos a felesége – mondta ő.

– Jól megvagyunk.

– Mondja meg őszintén, Nick: gondolja, hogy Clyde valóban örült? Úgy értem, annyira örült, hogy tennünk kell vele valamit?

– Honnan tudnám?

– Aggódok a gyerekek miatt – mondta. – Nekem már nincs semmi követeléselem tőle; mikor elváltunk, végkielégítést adott, de a gyerekeknek azért járna valami! Most pedig nincs egy vasunk se, és aggódok, mi lesz majd velük. És ha valóban örült, akkor az utolsó centig mindent elszórhat, s a gyerekek itt maradnak egy vas nélkül. Mit gondol, mit tegyek?

– Azon jár az esze, hogy tán diliházba dughatná?

– Ne-he-em – felelte lassan –, de beszélni szeretnék vele. – A karomra tette a kezét. – Maga előkeríthetné.

A fejemet ráztam.

– Nem akar segíteni nekem, Nick? Hiszen jó barátok voltunk! – Nagy kék szeme lágy volt, behízelt.

Dorothy, az asztalnál, gyanakodva lesett ránk.

– Az isten szerelmére, Mimi – mondtam. – Van még vagy ezer detektív New Yorkban. Fogadja föl valamelyiket. Én már rég fölhagytam a nyomozással.

– Tudom, de... Nagyon részeg volt Dorry az éjjel?

– Talán inkább én. Teljesen józannak láttam.

– Ugye egészen helyes kislány lett belőle?

– Mindig tudtam, hogy az.

Egy percig elgondolkozott ezen, aztán megszólalt: – Gyerek még, Nick.

– És ezzel mit akar mondani? – kérdeztem.

Elmosolyodott. – Mit gondolsz, nem volna jobb magadra vened valamit, Dorry?

Dorothy duzzogva hajtogatta, hogy nem érti, miért kell a mai délutánt Alice nénire pazarolnia.

Jorgensen megfordult, és odaszólt a feleségének: – Mrs. Charles roppant kedves, és arra kér, maradjunk itt vacsorára...

– Igen – szólt közbe Nora –, igazán itt maradhatnátok. Jönnek még hozzánk egypáran. Nem lesz valami nagyon izgalmas, de azért... – intett a poharával, mintegy a mondat befejezéséül.

– Borzasztó jó lenne – felelte lassan Mimi –, de félek, hogy Alice...

– Mentsük ki magunkat telefonon – javasolta Jorgensen.

– Majd én! – kiáltott föl Dorothy.

Mimi bólintott. – Légy kedves hozzá!

Dorothy bement a hálóba. Mindenki sokkal vidámabbnak látszott. Nora elkapta a pillantásomat, és vígan rám kacsintott, mire én is vígan visszakacsintottam, mivel éppen akkor Mimi is rám nézett.

– Ugye, nem nagyon akarja, hogy maradjunk? – kérdezte.

– Már hogyan akarnám.

– Valószínűbb, hogy hazudik. Ugye, volt valami kis flörtféle maga meg szegény Julia közt?

– “Szegény Julia”... Édesen hangzik magától. Különben tényleg kedveltem.

Mimi ismét a karomra tette a kezét. – Feldúlta a házasságunkat. Persze hogy gyűlöltem... akkor! De hát az már rég volt. Nem volt bennem semmi ellenséges érzés már, amikor pénteken fölkerestem. És Nick, én láttam meghalni. Ezt igazán nem érdemelte meg. Szörnyű volt. S akármit éreztem is, semmi más nem maradt belőle, csak szánalom. Erre gondoltam, amikor azt mondtam róla, hogy szegény.

– Nem tudom, mit forgat a fejében – mondtam. – És nem tudom, hogy bárki maguk közül mit tervel.

– Bárki közülünk? – ismételte. – Dorry mondott volna valamit?

Dorothy kijött a hálóból. – Elintéztem! – Szájon csókolta az anyját, és letelepedett melléje.

Mimi fölnyitotta a púderesdobozát, s megszemlélte, nem kenődött-e el a festék a száján. – Nem nyugóskodott, nem sértődött meg?

– Nem. Jól adagoltam. Mi itt a teendő, hogy egy kis italhoz jussak?

– Sétáljon ahhoz az asztalhoz, ahol az üveg meg a jég van, és szépen töltsön magának – feleltem.

– Túl sokat iszol – mondta Mimi.

– Még mindig kevesebbet, mint Nick. – Ezzel odament az asztalhoz.

Mimi a fejét csóválta: – Ezek a gyerekek! Egyébként úgy értettem, kissé bele volt gabalyodva Juliába, ugye?

Dorothy odaszólt az asztaltól: – Akar maga is, Nick?

– Kösz – mondtam, aztán Miminek: – Meglehetősen kedveltem.

– Mellébeszélni azt tud! Kedvelte őt annyira, mint mondjuk engem akkoriban?

– Arra a pár délutánra gondol, amikor együtt csaptuk agyon az időt?

A kacagása őszinte volt: – Hát ez aztán válasz!

Dorothyhoz fordult, aki hozta felénk a poharakat.

– Pont egy ilyen kék pongyolát kellene vened, édes. Nagyon jól illik hozzád.

Elvettem a poharakat Dorothytól, és mondtam, hogy ideje végre felöltöznöm.

7

Mikor kijöttem a fürdőszobából, Nora és Dorothy a hálóban voltak, Nora fésülködött, Dorothy az ágy szélén egy harisnyát lóbázott.

Nora csókot lehelt felém a tükörből. Nagyon jókedvűnek látszott.

– Ugye, nagyon szereted Nicket? – kérdezte Dorothy.

– Szédült, vén görög, de már megszoktam.

– Charles nem is görög név.

– Nem Charles, hanem Charalambides – magyaráztam. – Mikor az öregem átkeveredett az óceánon, a pasas, aki átjuttatta Ellis Islanden, azt mondta neki, hogy Charalambides túlságosan hosszú, nagyon bajos leírni, és szépen lerövidítette Charlesra. Az öregnek ez is jó volt, tőle elnevezhették volna akár X-nek is, csak beengedték az Államokba.

Dorothy rám bámult. – Sose tudom, mikor hazudik. – Kezdte fölhúzni a harisnyáját, de aztán ismét megállt. – Anyu mit akart magától?

– Semmit. Faggatózni. Tudni akarja, mit művelt, és mit mondott maga az éjjel.

– Én is erre számítottam. S maga mit felelt?

– Mit felelhettem volna? Hisz maga nem csinált és nem mondott semmit.

Ráncolta egy darabig a homlokát, de amikor ismét megszólalt, már egészen másról beszélt: – Sose tudtam, hogy volt anyu és maga közt valami. Persze akkor én még kölyök voltam, és akkor se tudtam volna semmit, ha a saját szememmel látom, de még azt se tudtam, hogy a keresztnévükön szólítják egymást.

Nora nevetve fordult vissza a tükörtől. – No végre eljutottunk valahová! – Intett a fésűvel Dorothynek. – Folytasd, drágám!

– Nos, nem tudtam – jelentette ki Dorothy komolyan.

A mosodai gombostűket szedtem ki az ingemből. – És most mit tud?

– Semmit – felelte lassan, s a pofikája mind pirosabb lett –, de nagyon is el tudom képzelni. – Lehajolt, s húzta tovább a harisnyáját.

– Tudja is, és képzelem is – morogtam. – Maga minden maszlagot bevesz, de azért nem kell zavarba jönni. Végre is mit tehet róla, ha piszkos a fantáziája.

Fölemelte a fejét, és nevetett, de aztán már komolyan kérdezte: – Gondolja, hogy anyura ütöttem?

– Nem volnék meglepve.

– De így gondolja?

– Azt szeretné, ha nemmel felelnék. Tehát nem.

– Látod, ilyen emberrel élek – mondta Nora vidáman. – Semmire se mégy velem.

Befejeztem az öltözködést, és kivonultam a nappaliba. Mimi Jorgensen térdén ücsörgött. Fölállt és megkérdezte:

– Mit kapott karácsonyra, Nick?

– Norától egy órát – s megmutattam neki.

Mondta, hogy aranyos, és az is volt. – És ő magától?

– Egy nyakláncot.

Jorgensen közbeszólt: – Szabad? –, és fölállt, hogy keverjen magának egy koktélt.

Megszólalt az ajtócsengő. Beengedtem Quinnéket, Margot Innest, bemutattam őket Jorgensenéknek. Később Nora és Dorothy is végeztek a kenceficével, előkerültek a hálóból; Quinn nyomban lecsapott Dorothyra. Befutott Larry Crowley egy Denise nevű lánnyal, s pár perc múlva az Edge házaspár. Zsugáztunk, és Margot Innestől nyertem harminckét dollárt. A Denise nevű lánynak vissza kellett vonulnia a hálóba, hogy kis időre lefeküdjék. Alice Quinn-nek Margot segítségével sikerült levakarnia a férjét

Dorothyról valamikor hat óra után, mert még programjuk volt aznapra. Elment az Edge házaspár is. Mimi szedelőzködni kezdett, és a férjét meg a lányát is erre ösztökélte.

– Borzasztó későn szólok – mondta végül –, de nem volna kedvetek nálunk vacsorázni holnap?

– Boldogan – válaszolt Nora.

Kezet fogtunk, és udvarias szövegeket mondtunk egymásnak, majd eltakarodtak.

Nora becsukta utánuk az ajtót, és sóhajtva nekidőlt: – Úristen, milyen csinos ez a fickó!

8

Mindeddig azt hittem, tudom, hogy hányadán állok a Wolf-Wynant–Jorgensen hajcihőben, és mi a szerepem benne – a válasz az volt, hogy sehányadán és semmi se –, de amikor hajnali négy tájt útban hazafelé beugrottunk Reubenhez egy kávéra, Nora kiszúrt egy hírt az újság pletykarovatában: “Nick Charles, a Trans-Amerikai Detektívügynökség egykori nyomozója, visszatért a nyugati partról, hogy kézbe vegye a Julia Wolf gyilkossági rejtély megoldását” – aztán vagy hat óra múlva arra nyitottam ki a szemem, hogy Nora ráz, mint Krisztus a vargát, és egy férfi áll a hálószoobaajtóban pisztollyal a kezében.

Laznak, fekete fiatalember volt, középtermetű, állkapcsa széles, a két szeme köze keskeny. A fején fekete keménykalap, alább szűk télikabát, sötét öltöny és fekete cipő – mind úgy festett, mintha az elmúlt negyedórában vette volna. A fegyver otromba, fekete 38-as kaliberű automata volt, kényelmesen hevert a tenyerén, nem célzott vele sehova.

Közben Nora folyvást hajtogatta: – Kényszerített, Nick, hogy beengedjem. Azt mondta, beszéde van veled...

– Beszédem van magával – mondta a pisztolyos fickó. – Csak egy kis duma, de azt muszáj! – A hangja halk volt és reszelős.

Addigra már kidörzsöltem az álmat a szememből. Norára néztem. Izgatottnak látszott, de ijedtnek semmiképp: akár egy lovat figyelt volna, amelyikre fogadott, s az utolsó futamban orrhosszal vezet.

Megszólaltam: – Hát akkor kezdje rá, de nem tenné el addig azt a vacakot?

Alsó ajka mosolyra húzódott: – Nem kell bizonygatnia, hogy belevaló gyerek. Hallottam magáról. – A pisztolyt a kabátzsebébe süllyesztette. – Shep Morelli a nevem.

– Én még sose hallottam magáról.

Beljebb lépett a szobába, s jobbra-balra csóválta a fejét.

– Nem én nyírtam ki Juliát.

– Lehet, hogy nem maga volt, de rossz helyre hozta a hírt. Semmi közöm az ügyhöz.

– Három hónapja a színét se láttam – folytatta. – Békén elváltunk.

– Mondja el a rendőrségnek.

– Miért bántottam volna? Semmi okom se volt rá. Jó haverok voltunk.

– Remek – mondtam. – Csak az a baj, hogy rossz helyre hozta az áruját.

– Nézze – újabb lépést tett az ágy felé –, Studsy Burke szólt nekem, hogy maga rendes gyerek volt. Ezért jöttem magához.

– Hogy van Studsy? – kérdeztem. – Azóta se láttam, hogy lesittelték, huszonháromban vagy huszonnégyben.

– Mint a hal a vízben. Szívesen látná magát. Van egy csehója a nyugati Negyvenkettedik utcában. Öntöttvas Klub a neve. De mondja már, mit akar tőlem a törvény? Azt hiszik, én voltam? Vagy valami mást akarnak rám sózni?

A fejemet ráztam. – Hisz megmondanám, ha tudnám. Ne dőljön be az újságoknak: én nem vagyok benne ebben az ügyben. Kérdezze a zsarukat.

– Na, az lenne csak a gógyis dolog! – Alsó ajkát ismét mosolyra húzta. – Ennél gógyisabb ki se telne tőlem! Én, aki miatt az a rendőrkapitány három hétig nyomta a kórházi ágyat, mert összeszólalkoztunk egy kicsit. Imádnának ott a fiúk, ha besétálnék hozzájuk kérdezősködni. Mindjárt meg is felelnének, gumibottal! – Fölemelte a fél kezét, nyitott tenyérrel fölfelé. – Ide jöttem, mert maga egyenes fickó. Studsy mondta, hogy az, és én se vagyok más. Így hát ki vele egyenesen, mit tud.

– Hisz mondanám én – biztosítottam –, ha bármit is tudnék. De...

Öklök verték meg a folyosóajtót, háromszor egymás után, élesen. A zaj még meg se szűnt, Morellinek máris kezében volt a fegyver. A szeme mintha egyszerre minden irányt betájolt volna. A hangja mélyen és csikorgón szakadt föl a melléből: – Na?

– Nem tudom – kicsit magasabbra ültem az ágyban, és fejemmel a fegyver felé intettem. – Úgy látszik, a barátai. – A fegyver hajszálpontosan a mellemnek irányult, fülemben jól hallottam a vérem lüktetését, a szám mintha földagadt volna. – Nincs más kijárat. – Bal karomat Nora felé csúsztattam, aki messzebb, az ágy túlsó szélén ült.

Az öklök ismét megverték az ajtót, s egy mély hang kiáltott: – Kinyitni! Rendőrség!

Morelli alsó ajka fölbiggyedt, rásiklott a felsőre, s a szeme fehérje villogni kezdett a két pupilla alatt. – Maga patkány! – mondta lassan, mintha sajnálkozna a sorsomon. Talpa aprót s utolsót moccan: nekifeszült a padlónak.

Odakint kulcs fordult az ajtóban.

Bal kézzel leütöttem Norát, a szoba másik felére zuhant. A párna, amit ugyancsak a bal kezemmel a pisztoly felé hajítottam, olyan lassan és súlytalanul lebegett, mint egy darab selyempapír. Soha semmi se szólt akkorát a világon, se azelőtt, se azóta, mint Morelli pisztolya a fülemben. Valami megütött a bal oldalamon, amikor végigvetődtem a padlón. Elkaptam a fickó bokáját, s odébb gurultam vele, őt is elhengerítve, ő pedig verte a hátamat a pisztoly agyával, míg végre sikerült a fél kezem kiszabadítani, s belébokszoltam, annyira övön alul, amennyire csak tudtam.

Aztán emberek jöttek be, és szétválasztottak minket.

Őt percbe telt, míg sikerült Norát magához téríteni.

Felült, és az állát fogva körülnézett a szobában, míg észrevette Morellit két detektív között, a csuklóján már bilincs. Az arca akár a nyershús: a zsernyákok csak úgy szórakozásból még működtek rajta egy kissé. Nora rám bámult: – Te tökkelütött hülye! – mondta. – Mire volt jó, hogy majdnem hidegre tettél? Tudtam úgyis, hogy elkapod, de látni szerettem volna!

Az egyik zsernyák felnevetett: – Úristen – mondta elámulva. – Ez aztán a nő!

Nora rámosolygott, és fölállt. Amikor rám nézett, egyből lehervadt róla a mosoly. – Nick, hisz te...

Mondtam, nem hiszem, hogy komoly dolog, és fölnyitottam a mellemen a pizsamám maradványait. Morelli revolvergolyója vagy négyujnyi hosszú sebet vágott a bal mellbimbó alatt. Tömerdek vér folyt belőle, de nem volt mély.

Morelli megszólalt: – Ez aztán a pech. Pár ujjnyival följebb, micsoda különbség!

A zsernyák, aki Norára csodálkozott – természetes, szalmaszín alak, negyven és ötven közt, nem valami jó szabású szürke öltönyben – szájon verte Morellit.

Keyser, a Normandia gondnoka szólott, hogy orvost hív, és a telefonhoz ment. Nora a fürdőszobába rohant törülközőkért.

A sebre tettem egy törülközőt, és végigfeküdtem az ágyon.

– Semmi bajom. Nem kell ekkora zrít csinálni, úgymint jön a doktor. Maguk meg honnan a csudából pottyantak ide?

A zsernyák felelt, aki szájon vágta Morellit: – Véletlenül hallottuk, hogy ez afféle találkahelye a Wynant családnak meg az ügyvédjének, meg a fél világnak, hát gondoltuk, nem árt szemmel tartani, hátha ő maga is föltűnik itt, és ma reggel, mikor Mack volt a soros, hát látja ám, hogy ez a madárka beröpül ide, nyomban riasztott is, és előkerítette Mr. Keysert a kulcsokkal, így hát magának nagy mázlija volt.

– Hogyne, mekkora mázli, hisz ha nem jönnek, ezt a lövést is megúszom.

Gyanakodva fürkészett. A szeme halványszürke volt és vizenyős.

– Barátja ez az alak?

– Sose láttam még.

– S mit akart magától?

– Közölni akarta, hogy nem ő ölte meg a Wolf lányt.

– S ehhez mi köze magának?

– Semmi.

– S ő mit gondolt, mi köze?

– Tőle kérdezzék. Én nem tudom.

– Én magát kérdezem.

– Csak rajta.

– Akkor feleljen másra: akar följelentést tenni ellene, hogy magára lőtt?

– Ez is olyan kérdés, amire most nem tudok felelni. Talán csak véletlen volt.

– Oké. Van időnk. Az az érzésem, hogy sokkal többet kell megtudnunk magától, mint ahogy eleinte gondoltuk. – Az egyik társához fordult (négyen voltak): – Most szépen átkutatjuk ezt a finom kis kéglit!

– Persze csak házkutatási engedéllyel – közöltem vele.

– Ahogy mondja. Gyerünk, Andy – s hozzá is fogtak nyomban.

A doki – egy szörcsögő, színehagyott, borzas emberke – belépett, topogott, szuszogott az oldalamnál, elállította a vérzést, bekötözte a sebet, s mondta, hogy semmi okom az aggodalomra, ha pár napot nyugton fekszem. Senki se szólt hozzá. A rendőrség nem engedte, hogy Morellit is ellássa. Még tétovábban és még sápadtabban távozott.

A természetes, szalmaszínű férfi visszajött a nappaliból, fél kezét a háta mögött tartva. Várt, amíg a doktor elment, csak aztán kérdezte: – Van fegyverviselési engedélye?

– Nincs.

– Akkor ez mire jó magának? – Előszedte a háta mögül a pisztolyt, amit Dorothy Wynanttól vettem el.

Nem tudtam mit felelni.

– Hallott a Sullivan-törvényről?

– Igen.

– Akkor tudja, hányadán áll. A magáé?

– Nem.

– Hát kié?

– Hadd gondolkozzam. Tán eszembe jut.

Zsebre vágta a pisztolyt, és leült egy székre az ágy mellé. – Nézze, Mr. Charles – mondta. – Azt hiszem, mindketten rosszul láttunk neki ennek a dolognak. Én nem akarok haragot magával, és azt hiszem, maga se akar velem. Biztosan nem túl jó érzés az a lyuk az oldalán, így hát nem zaklatom tovább, csak pihenjen nyugodtan. Aztán majd elbeszélgetünk, úgy, ahogy illik.

– Köszönöm – mondtam, és tiszta szívemből. – Erre iszunk egyet.

– Persze! – mondta Nora, és fölállt az ágy széléről.

A természetes, szalmaszín férfi figyelte, amint kimegy a szobából. Ünnepelesen csóválta a fejét. A hangja is ünnepeles volt: – Istenemre, ön aztán szerencsés ember, uram! – Hirtelen kinyújtotta a jobbját. – A nevem Guild, John Guild.

– Ön meg tudja az enyémet. – Kezet ráztunk.

Nora visszajött, egy szifonnal, a whiskys üveggel meg néhány pohárral a tálcán. Próbálta Morellit is kínálni, de Guild megállította: – Nagyon szép öntől, Mrs. Charles, de a törvény tiltja, hogy az őrizetesnek italt vagy kábítószeret adjanak, csak ha az orvos úgy rendel. – Rám nézett. – Így van, igaz-e?

Mondtam, hogy igen. Mi többiek ittunk.

Később Guild letette üres poharát, és fölállt. – Magammal kell vinnem ezt a fegyvert, de ne izgassa magát miatta. Bőven lesz még időnk beszélgetni, ha majd jobban érzi magát. – Kezet fogott Norával, ügyetlenül meghajolva. – Remélem, nem haragszik érte, amit mondtam nem sokkal előbb, de úgy gondoltam...

Nora igazán bájosan tud mosolyogni. – Haragudni? Inkább imponált!

Kiengedte a rendőröket meg a foglyukat. Keyser pár perccel előbb már elment.

– Édes egy pofa – mondta Nora, amikor visszajött az ajtótól. – Nagyon fáj?

– Nem.

– Ugye, nagyrészt az én hibám?

– Hülyeség. Mit szólnál még egy pohárhoz?

Csak nekem töltött: – A helyedben ma már nem innék túl sokat.

– Nem fogok – ígértem. – Reggelire ennék egy kis füstölt heringet. És most, hogy egy időre kikeveredtünk a zűrökből, fölküldethetnéd a mi távollevő házőrző kutyánkat. És szólj le a portára, hogy senkit se kapcsoljanak: nyilván riporterek lesznek.

– Mit akarsz mondani a rendőrségnek Dorothy pisztolyáról? Hisz valamit csak mondanod kell?

– Még nem tudom?

– Valld be őszintén, Nick: nagyon hülye voltam?

A fejemet ráztam. – Csak amennyire szoktál.

Nevetett: – Te piszok görög! – és ment telefonálni.

9

Nora kitört: – Csak megjátszod itt magad, ennyi az egész. És ugyan miért? Nekem nem muszáj, anélkül is tudom, hogy téged nem fog a golyó. Fölösleges bizonygatnod.

– Nem halok bele, ha fölkelek.

– És abba se, ha legalább egy napig szépen ágyban maradsz. A doktor is mondta...

– Ha tudna valamit, először a saját nátháját kezelné ki. – Fölültem, és a padlóra tettem a lábam. Asta megcsiklandozta a nyelvével.

Nora hozta a papucsomat meg a köntösömet. – Jól van, te fenegyerek, csak kelj föl, és vérezz el itt a szőnyegen!

Óvatosan fölálltam, s úgy éreztem, semmi baj se lesz, ha vigyázok a bal karommal, és igyekszem elkerülni Asta mellső lábait.

– Légy ésnél – mondtam –, én igazán nem akartam belekeveredni ezeknek az embereknek az ügyeibe, és most se akarok, de ami eddig történt, az már több a soknál. Nem hagyhatom magam palira venni! Utána kell járnom!

– Menjünk el – ajánlotta Nora. – Menjünk el Bermudára, vagy Havannába egy-két hétre, vagy utazzunk vissza a nyugati partra.

– Akkor is kell valami mesét kitalálnom arról a pisztolyról. Tegyük föl, úgy fordul, hogy éppen ezzel lötték le a nőt? Ha netán eddig még nem tudnák, hamarosan rájöhetnek.

– Komolyan gondolod, hogy ez az?

– Csak föltételezem. Szépen elmegyünk hozzájuk vacsorázni, és...

– Szó se lehet róla. Teljesen elment az eszed? Ha valakit látni akarsz, szépen hívd ide.

– Az nem ugyanaz. – Átöleltem. – Ne rémüldözz már ezen a karcoláson. Teljesen jól vagyok.

– Csak megjátszod magad – mondta. – Azt akarod, hogy mindenki lássa, mekkora hős vagy, akit még a golyó se tud megállítani.

– Ne légy utálatos.

– De igenis utálatos vagyok. Nem engedem, hogy itt...

Szájára tettem a kezemet. – Látni akarom Jorgensenéket a saját fészkükben. Látni akarom Macaulayt, és látni akarom Studsy Burke-öt. Eleget rángattak már ide-oda, akár egy Jancsibohócot. Magam akarok utánanézni ennek-annak.

– Átkozott, csökönyös számár vagy – zsémbelt Nora. – Na, mindegy, egyelőre csak öt óra van. Legalább addig fekdj le, amíg öltözködni nem kell.

Kényelembe helyezkedtem a nappali szoba díványán. Fölküldettük a délutáni újságokat. Mint kiderült, Morelli keresztüllőtt, az egyik lap szerint kétszer, a másik szerint háromszor, amikor megpróbáltam letartóztatni Julia Wolf meggyilkolásáért, jelenleg élet-halál között lebegek, senkit sem engednek be hozzám, és kórházba se lehet szállítani. Voltak még képek Morelliről, meg rólam is egy, tizenhárom ezelőttről, a

fejemen muris kalap, akkor készült a felvétel, amikor a Wall Street-i bombarobbanással foglalkoztam. A gyilkosságról való korábbi tudósítások azonban meglehetősen ködösek voltak. Éppen ezeket olvastuk, amikor befutott állandó látogatónk, Dorothy Wynant.

Már az ajtóban hallottam, mihelyt Nora beengedte. – Nem voltak hajlandók bejelenteni, így hát föllógtam. Kérlek, ne küldj el. Segítek ápolni Nicket. Mindent megteszek. Könyörgök, Nora!

Végre Nora is kinyithatta a száját: – Gyere be.

Dorothy bejött. Gurgula-szemekkel bámult rám. – De hisz az újságok szerint...

– Úgy festek, mint aki épp a halálán van? Magával meg mi történt? – Az alsó ajka dagadt volt, s az egyik sarkánál fölszakadt, a fél arcán zúzódás, a másikon két hosszú karmolás, a szeme is dagadt és vörös.

– Anyu megvert! – mondta. – Nézzék csak! – Leejtette a kabátját a földre, leszakított egy gombot, mikor kigombolta a ruháját, kihúzta az egyik karját a ruha ujjából, s lehúzta a hátán a ruhát. A karján sötét karmolásnyomok, a hátán is hosszú piros csíkok krikszkrakszai. Most már bögött. – Látja?

Nora fél karjával átölelte. – Szegény kicsikém!

– Miért látta el a baját? – kérdeztem.

Dorothy elfordult Norától, és letérdelt a heverő mellé. Asta előjött, s hozzádörgölte az orrát. – Azt hitte, hogy... azt hitte, hogy apu és Julia Wolf miatt jöttem ide... – mondatai zokogásba fulladtak. – Azért jött föl... hogy kihúzza magából, Nick, amit én mondtam. Maga... maga azt is elhitette vele, hogy kutyába se veszi az egész ügyet, akármi történt... mint ahogy velem is elhitette, és anyu egészen rendes is volt hozzám, amíg meg nem látta a délutáni újságokat. Akkor rájött, hogy maga hazudott neki, mikor azt mondta, hogy semmi köze az egészhez. Agyba-főbe vert, hogy kiszedje belőlem, mit mondtam magának.

– És mit sikerült kiszednie?

– Hát mit mondhattam volna neki? Nem szólhattam Chrisről. Egy kukkot se szólhattam.

– Ott volt Chris is?

– Igen.

– S hagyta, hogy az anyja így összeverje?

– De hisz ő... ő sose lép közbe.

– Az isten szerelmére! – mondtam Norának. – Hozz már valami italt!

– Persze – mondta Nora. Fölvette a padlóról Dorothy kabátját, a fotel támlájára terítette, s kiment a tálalóba.

Dorothy mondta tovább a magáét: – Kérem, hadd maradjak itt, Nick. Isten bizony meghúzom magam, és éppen maga mondta, hogy hagyjam a fenébe őket. Hisz jól tudja, hogy ezt mondta, és nekem igazán nincs máshová mennem. Nick, nagyon kérem.

– Csigavér, kicsikém. Ezen még törnünk kell egy kicsit a fejünket. Tudja, én legalább annyira félek Mimitől, mint maga. Szerinte mit árult el maga nekem?

– Tud valamit... valamit a gyilkosságról, és azt hiszi, hogy én is tudom, de én nem tudom, Nick, Isten bizony, sejtelmem sincs róla.

– Na, ezzel sokra megyünk – mondtam panaszosan. – De ide figyeljen, kicsikém: vannak dolgok, amiket maga is tud, kezdje hát azzal, amit tud. Ki vele, éspedig töviről hegyire, különben nem állok kötélnek!

Olyan mozdulatot tett, mint aki keresztet akar vetni. – Esküszöm, hogy elmondom!

– Na ez már döfi. Igyunk rá egyet. – Elvettük a poharakat Norától. – Mondta az anyjának, hogy le akar lépni?

– Nem, egy szót se szóltam. Talán még azt se tudja, hogy nem vagyok a szobámban.

– Ez segít valamit.

– Csak nem akar visszaküldeni hozzá? – kiáltott fel.

Nora közbeszólt a pohara fölött: – Szó se lehet róla, hogy ez a gyerek ott maradjon, és kékre-zöldre verjék, Nick!

– Csitt! Nem tudom. Azon töröm a fejem, hogy ha most odamegyünk vacsorázni, talán jobb, ha Mimi nem tudja...

Dorothy rémülten bámult rám, Nora meg fölcsettant: – Csak nem képzeled, hogy ezek után oda tudsz vinni engem hozzájuk?

Ezután Dorothy kezdett hadarni: – De hisz anyu nem is várja magukat. Még azt se tudom, otthon lesz-e. Az újságok azt írják, hogy Nick haldoklik. Anyu nem tudja, hogy mégis mennek...

– Annál jobb – mondtam. – Legalább rajtuk ütünk.

Dorothy közel nyomta hozzám holtápadt arcát, s izgalmában az italát a köntösöm ujjára fröccsentette. – Ne menjen oda, az istenért. Nem mehet most oda. Hallgasson rám. Hallgasson Norára. Nem mehet oda. – Elfordította arcát, és fölnézett Norára, a nyaka csaknem kitekeredett. – Ugye? Szólj már neki, Nora, hogy nem teheti!

Nora most folyvást rajtam tartva sötét szembogarát, azt mondta neki: – Várj, Dorothy, Nicknek tudnia kell, mi a leghelyesebb. Hát mi legyen, Nick?

Pofát vágtam feléje. – Csak tapogatózom a sötétben. Ha te azt mondod, hogy Dorothy itt marad, akkor itt is marad. Gondolom, megalhat Astával. De a többi az én dolgom. Fogalmam sincs róla, mit teszek majd, mivel azt se tudom még, ők mibe rángattak. Ezt kell kiderítenem. Mégpedig csakis a magam módján!

– Mi nem ütjük bele az orrunkat – mondta Dorothy. – Ugye, Nora?

Nora csak nézett rám, s egy szót se szólt.

– Honnan vette a pisztolyt? – kérdeztem Dorothyt. – De most semmi mese-mese-meskete!

Megnyalta alsó ajkát, arca pirosabb lett. A torkát kezdte köszörülni.

– Jól vigyázzon! – mondtam. – Ha megint csak hapacsol összevissza, telefonálok Miminek, hogy vigye haza innen!

– Ne gyötörd már – mondta Nora.

Dorothy ismét a torkát köszörülte. – Elmondhatnám... elmondhatnám, hogy mi történt velem egyszer, még kisgyerek koromban?

– Van annak valami köze a pisztolyhoz?

– Közelebről nincs, de könnyebben megérti utána, hogy én miért...

– Akkor ne most mondja. Mondja el majd máskor. Honnan vette a pisztolyt?

– Bár hagyná, hogy ott kezdjem... – a feje a mellére bukott.

– Honnan vette a pisztolyt?

Alig hallható hangon mondta: – Egy embertől a csehóban.

Közbeszóltam: – Na végre, megtudtam az igazat! – Nora mogorván ráncolta a homlokát, s szemrehányóan csóválta a fejét. – Na jó, tegyük föl, ott szerezte. Melyik csehóban?

Dorothy fölemelte a fejét. – Nem tudom. Azt hiszem, a Tizedik Sugárúton volt. A barátja, Mr. Quinn biztos tudja majd. Ő vitt oda.

– Találkozott vele még azután, hogy este elment tőlünk?

– Igen.

– Nyilván véletlenül.

Dorothy szemrehányóan nézett rám. – Próbálok elmondani az igazat magának, Nick. Megígértem neki, hogy találkozom vele egy helyen, Palma Klub a neve. Felírta a címet. Szóval, amikor elkészöntem Norától meg magától, odamentem, és ott találkoztam vele, aztán összevissza csatangoltunk egyik helyről a másikra, végül kikötöttünk azon a helyen, ahol a pisztolyt szereztem. Szörnyen vad lebujs volt. Megkérdezheti majd tőle, igazat mondtam-e.

– Quinn szerezte a pisztolyt?

– Nem. Ő addigra már kikészült. Az asztalra borult és aludt. Otthagytam. Azt mondták, semmi baj, épségben hazaszállítják.

– És a pisztoly?

– Épp most akarok rátérni. – Megint vörösödni kezdett. – Quinn azt mondta nekem, hogy ez bérgyilkosok találkozóhelye. Hisz épp azért kértem, hogy vigyen oda. S aztán, hogy elaludt, beszélgetni kezdtem ott egy emberrel; szörnyen vad külseje volt. El voltam tőle bűvölve. És egész idő alatt eszem ágában se volt hazamenni, hanem vissza szerettem volna jönni ide, csak nem tudtam, beengednének-e. – A pofikája már lángvörös volt, és zavarában éppen csak motyogott. – Így hát azt gondoltam, hogy talán ha én... talán ha maga azt gondolja, hogy rettentő pácban vagyok... s különben is, akkor nem éreztem volna magam olyan rettenetesen hülyén. Akárhogy is, megkérdeztem ezt a szörnyen vad pofájú gengsztert, vagy mit tudom én, ki a csuda volt, hogy eladna-e nekem egy pisztolyt, vagy megmondaná-e, kitől kaphatnék. Azt hitte, hogy csöbe akarom húzni, és eleinte csak nevetett, de mondtam, hogy komolyan gondolom, erre tovább vigyorgott, aztán mégis azt mondta, utánanézz, és amikor visszajött, már azt mondta, igen, tudna szerezni egyet, és kérdezte, mit adnék érte. Nem volt nálam túl sok pénz, így fölajánlottam a karkötőmet, de azt hiszem, hamisnak tartotta, mert azt mondta, nem kell neki, neki csak készpénz kell, végül hát adtam neki tizenkét dollárt – ennyi volt nálam összesen, meg egy dollár még taxira –, erre ő ideadta a pisztolyt, én meg idejöttem, és bemeséltem, hogy félek hazamenni Chris miatt. – Oly hadarva fejezte be, hogy a szavak összevissza keveredtek, és óriásit sóhajtott, mint aki boldog, hogy a végére ért.

– Eszerint Chris nem próbálkozott magánál?

Az ajkát harapdálta. – Igen, igen, de... de nem volt olyan veszélyes... – kezét a karomra tette, s az arca majdnem az enyémet érte. – Higgyen nekem, Nick. Hiszen el se

tudtam volna mondani ezt, nem csináltam volna ilyen ócska hazug hülyét magamból, s épp maga előtt, ha nem az igazat mondom.

– Okosabb volna, ha nem hinnék magának – mondtam. – Tizenkét dolcsi nem elég egy pisztolyra. Mindegy, most egy darabig hagyjuk ezt. Tudott róla, hogy Mimi Julia Wolfhoz készül aznap délután?

– Nem. Akkor még azt se tudtam, hogy elő akarja keríteni apámat. Nekem nem mondták, hová mennek.

– *Mennek?*

– Igen. Chris is anyuval ment.

– Hány óra volt akkor?

A homlokát ráncolta. – Biztos, hogy már majdnem három volt... fél három mindenképpen elmúlt, mert emlékszem, hogy elkéstem egy randevúról, Elsie Hamiltonnal akartunk vásárolni menni, és úgy kaptam magamra a ruhámat.

– És együtt is értek haza?

– Nem tudom. Már mind a ketten otthon voltak, mire én hazaértem.

– Akkor hány óra lehetett?

– Valamivel hat után. Nick, csak nem gondolja, hogy ők... ó, most jut eszembe, anyu mondott valamit, amint öltözködött. Azt nem tudom, Chris mit mondhatott neki, csak amit ő felelt: “Ne félj, ha én kérdelem tőle, előttem nem mer hallgatni!”, tudja, azzal a királynői hanghordozással, ahogy anyu néha szokott beszélni. Jelent ez valamit?

– S mit mondott aztán a gyilkosságról, mikor maga hazaért?

– Ó, csak annyit, hogy hogyan talált rá, és mennyire ki volt borulva, meg a rendőrségről, meg mindenről.

– És tényleg ki volt borulva?

Dorothy a fejét rázta. – Nem, csak izgatott volt. Hiszen ismeri anyut. – Rám bámult egy percig, s habozva kérdezte: – Ugye, nem gondolja, hogy anyunak része van benne?

– Maga mit gondol?

– Még nem gondolkoztam rajta. Csak apuson. – Kisvártatva komoran hozzátette: – Ha apus volt, azért ölte meg, mert apus örült, de anyu megölne bárkit, akit csak akar.

– Egyikük se lehetett – emlékeztettem a lányt. – A rendőrség alighanem Morellit szúrta ki. Mit akar Mimi az apjától?

– Pénzt. Le vagyunk robbanva. Chris mindent elpucolt. – Az ajkát biggyesztette. – Nyilván mindannyian belesegítettünk, de a javát ő pucolta el. Anyu pedig be van gazolva, hogy Chris otthagyja, ha nincs dohány.

– Ezt honnan tudja?

– Hallottam, amint beszéltek róla.

– S maga szerint Chris megtenné?

A kétely árnyéka nélkül bólintott. – Ha csak anyu nem szerez pénzt.

Az órára néztem. – A többivel még várnunk kell, amíg Norával visszajövünk. Ma éjszakára mindenképp itt maradhat. Helyezkedjék kényelembe, és telefonáljon az étterembe vacsoráért. Valószínűleg okosabb, ha nem mozdul ki innen.

Szánni való pillantást vetett rám, és egy szót se szólt.

Nora megsimogatta a vállát. – Nem tudom, Nick mire készül, Dorothy, de ha ő azt mondja, hogy oda kell mennünk anyádékhoz vacsorára, biztosan tudja, mit akar. Ne félj, nem tenné, ha...

Dorothy elmosolyodott, és föl pattant a padlóról. – Hiszek nektek! És többé sose leszek ilyen hülye!

Hívtam a telefonközpontot, és föl kértem a postánkat. Volt egypár levél Norának, egy nekem, néhány elkésett karácsonyi lap, számtalan cetli a telefonhívásokról, meg egy távirat Philadelphiából:

NICK CHARLES

NORMANDIA SZÁLLÓ NEW YORK

SZÍVESKEDJÉK FÖLVENNI KAPCSOLATOT HERBERT MACAULAYVAL
STOP TÁRGYALJÁK MEG WOLF GYILKOSSÁG NYOMOZÁSÁNAK
FÖLTÉTELEIT STOP MACAULAYVAL MINDENT TUDATOK STOP
SZÍVÉLYESEN ÜDVÖZLI

CLYDE MILLER WYNANT

Borítékba raktam a táviratot meg egy cédulát, hogy az imént kézbesítették, és egy küldőncel a rendőrség gyilkossági csoportjához juttattam.

10

A taxiban Nora megkérdezte: – Biztos, hogy semmi bajod?

– Biztos.

– Biztos, hogy nem lesz sok a jóból?

– Kutya bajod. Mi a véleményed a lány sztorijáról?

Tétovázott. – Ugye, te nem hiszed?

– Isten bocsássa meg... legalábbis addig nem, amíg utána nem nézek.

– Te sokkal többet tudsz az efféle dolgokról, mint én – mondta Nora. – De én azt hiszem, legalábbis megpróbált igazat mondani.

– A legtöbb hazugság meg fantazmagória épp az olyanoktól származik, akik megpróbálnak igazat mondani. Nehéz dolog ez, ha egyszer valaki leszokott róla.

– Fogadok, hogy rettentő alaposan ismerte az emberi természetet, Mr. Charles. – szólt Nora. – Vagy talán nem? Valamikor muszáj mesélned nekem a detektívpraxisodról!

– Stukkert venni tizenkét dollárért egy csehóban... Nos, talán lehet, de...

Csöndben mentünk néhány sarkot. Aztán Nora megint kérdezett: – Voltaképp mi a zűr vele?

– Az apja nem normális; s azt hiszi, ő sem az.

– Honnan tudod?

– Kérdezted. Én feleltem.

– Úgy érted, hogy csak így gondolod?

– Úgy értem, hogy ez a zűr vele. Nem tudom, hogy Wynant valóban dilis-e, és azt se tudom, hogy a lánya örökölt-e ebből valamit, ha az öreg tényleg dilis, de Dorothy azt hiszi, hogy mind a két kérdésre igen a felelet, és ezért csinál ilyen figurákat.

Mikor megálltunk a Courtland előtt, Nora ismét megszólalt: – De hát ez szörnyű, Nick. Valakinek föl kellene világosítania...

Azt mondtam, nem tudom: lehet, hogy Dorothynak kutya baja a fejével. – Valószínűleg éppen most varr babaruhát Astának.

Fölküldtük a névjegyünket Jorgensenéknek, aztán némi késéssel leszóltak, hogy fölmehetünk. Mimi elének sietett a folyosóra, s amikor kiléptünk a liftből, már tárt karokkal és valóságos szóáradattal várt: – Ó, azok a nyomorult újságok! Egészen kétségbe ejtettek ezzel a hülyeséggel, hogy a halál torkában van! Kétszer is telefonáltam, de nem kapcsoltak föl magukhoz, és egy szót se szóltak arról, hogy hogy van! – Mindkét kezem megragadta. – Örült boldog vagyok, Nick, hogy ez csak egy csomó hazugság volt, még akkor is, ha vacsora helyett be kell érniük szalámivégekkel. Persze, nem vártam magukat, és... De milyen sápadt. Mégis megsebesült?

– Nem nagyon. A golyó megsértette az oldalamat, de nagyobb kárt nem tett bennem.

– S mégis eljött! Nagyon hízelgő, de azt hiszem, nagy ostobaság is. – Nora felé fordult. – Biztos vagy benne, hogy okos dolog volt ideengedni?

– Csöppet se vagyok biztos – mondta Nora –, de ha egyszer jönni akart.

– A férfiak már ilyen háborodottak – mondta Mimi. – Semmiségeket fújnak föl, máskor meg semmibe vesznek olyasmit, amiből... de kerüljetez beljebb. Erre, majd én segítek.

– Nem vagyok a halálomon – próbáltam megnyugtatni, de ragaszkodott hozzá, hogy ő vezessen egy karosszékhez, s vagy fél tucat párnát tömött körém.

Jorgensen is előkerült, kezét fogtunk, s mondta, mennyire örül, hogy épebb bőrben lát, mint az újságok írták. Nora kezére hajolt. – Bocsásson meg, csak egy perc türelem, s befejezem a koktélokat – ezzel kiment.

Mimi szólalt meg: – Fogalmam sincs, hol lehet ez a Dorry. Duzzog valamerre, gondolom. Ugye nektek nincs gyereketek?

Nora felelt: – Nincs.

– Sokat vesztettetek, bár néha meggyűlik velük a bajunk – sóhajtott Mimi. – Lehet, nem beszélek elég nyíltan. Amikor meg kell fenyítenem Dorryt, úgy néz rám, mintha komplett szörnyeteg volnék. – Fölragyogott az arca. – Itt a másik kölyök. Gilbert, te még emlékszel Mr. Charlesra. Ő pedig a felesége.

Gilbert Wynant két évvel volt fiatalabb a nővérénél, nyakigláb, sápadt, szőke tizenhét éves fiú, szája bágyatag vonalú, álla kissé erélytelen. Föltűnően nagy, kék szemének vágása meg a hosszú szempillája kissé nőies külsőt kölcsönzött neki. Remélem, hogy elnőtte már azt a borzasztó nyafkaságot, ami gyermekkorában jellemezte.

Jorgensen behozta az italokat, és Mimi nem engedte el a lövöldözés történetét. Elmondtam neki, még jobban kicsinyítve a jelentőségét, mint amilyen kicsiny volt.

– De mi az ördögöt keresett magánál? – kérdezte végül.

– Isten tudja. Én csak szeretném tudni. Meg a rendőrség is.

Gilbert közbeszólt: – Olvastam valahol, hogy a megrögzött bűnözők, amikor ártatlanul vádolják őket, akár a legcsekélyebb ügyben is, sokkal jobban kiborulnak, mint a közönséges emberek. Gondolja, hogy így is van, Mr. Charles?

– Nagyon valószínű.

– Kivéve – tette hozzá Gilbert –, ha valami nagy ügyről van szó, ugye tetszik érteni, olyasmiről, amivel dicsekedhetnének, hogy részük volt benne.

Ismét azt feleltem, hogy valószínű.

Mimi közbeszólt:

– Ne udvariaskodjon Gillel, ha butaságokkal hozakodik elő, Nick. A feje akár a szemetesláda a hülye olvasmányjaival. Hozz nekünk még egy koktélt, édesem.

Gil elment koktélt keverni. Nora és Jorgensen a sarokba húzódtak, és a gramofonlemezek közt válogattak.

– Sürgönyt kaptam Wynanttól – mondtam.

Mimi óvatosan körülnézett a szobában, és majdnem suttogóra fogva a hangját, megkérdezte: – Mit sürgönyözött?

– Azt kéri, nyomozzam ki a tettet. Ma délután, Philadelphiában adta föl a sürgönyt.

Mimi nehezen lélegzett: – És el akarja vállalni?

Vállat vontam: – A rendőrségnek továbbítottam.

Gilbert visszajött a koktélkeverővel. Jorgensen és Nora Bach *Kis fűgá*-ját tették föl a lemezjátszóra. Mimi gyorsan fölhajtotta az italt, s intett Gilbertnek, hogy töltsön még.

Az leült, és tovább kérdezősködött: – Szeretném tudni, fölismeri-e már látásra is a kábítószer-élvezőket? – Reszketett.

– Nagyon ritkán. Miért?

– Csak kíváncsi vagyok. Még akkor sem, ha rabjai a szenvedélyüknek?

– Minél tovább élnek vele, annál több az esély, hogy észrevegyük: valami zűr van velük, de ritkán lehetünk biztosak benne, hogy kábítószerről van szó.

– Másik dolog – folytatta. – Gross azt írja, hogy ha megszűrnak, abban a pillanatban csak valami ütést vagy nyomást érzünk, s csak később kezd igazán fájni. Így van?

– Igen, ha elég erős a szűrés, és elég éles a kés. A golyóval pontosan ugyanaz a helyzet: csak az ütést érezzük, és a kis kaliberű, acélköpenyű golyóknál az ütés is kicsi az első pillanatban. A többi azután jön, ha levegő éri a sebet.

Mimi fölhajtotta a harmadik koktélját, s megszólalt: – Igazán abba hagyhatnátok ezt az iszonyú témát, kivált azután, ami Nickkel történt. Próbáld előkeríteni Dorryt, Gil. Biztos ismered a barátnőit. Telefonálj nekik. Előbb-utóbb úgyis hazakerül, de aggódom érte.

– Nálunk van – szóltam közbe.

– Maguknál? – A meglepetés mintha őszinte lett volna.

– Ma délután feljött hozzánk, s kérte, hogy maradjon egy darabig.

Türelmesen elmosolyodott, és a fejét csóválta. – Ezek a gyerekek! – Lefagyott ajkáról a mosoly. – Egy darabig?

Bólintottam.

Gilbert szemmel láthatóan újabb kérdést szeretett volna föltenni, és semmiféle érdeklődést nem tanúsított a kettőnk beszélgetése iránt.

Mimi ismét elmosolyodott: – Sajnálom, hogy alkalmatlankodott maguknál, de jó tudni, hogy ott van, s nem csavarog az isten tudja, merrefelé. Mire hazaérnek, biztos fölhangy a duzzogással. Ugye nyomban hazaküldik? – Italt töltött nekem. – Szörnyen kedves volt hozzá.

Egy szót se szóltam.

Gilbert rákezdte: – Mr. Charles, szoktak a bűnözők, úgy értem, a visszaeső bűnözők...

– Ne vágj a szavamba, Gil! – mondta Mimi. – Ugye nyomban hazaküldi? – kérdezte tőlem. Még kedves volt, de a hangja már a Dorothy királynőjére emlékeztetett.

– Ha kedve van, nálunk marad. Nora nagyon szereti.

Begörbített ujját fenyegetően rám emelte: – Nem hagyhatom, hogy így kényeztessék. Képzelem, mennyi ostobaságot zagyvált össze rólam.

– Csak valami verésről beszélt.

– Na tessék! – kiáltott föl Mimi önelégülten, mintha ez éppen őt igazolná. – Nem, haza kell őt küldeniük, Nick!

Befejeztem a koktélot.

– Nos? – kérdezte.

– Velünk marad, ha akar, Mimi. Mindketten örülünk, ha nálunk van.

– Hát ez nevetséges. A gyerekek itthon van a helye. Azt akarom, hogy itt legyen. – A hangja már egy kicsit éles volt. – Dorothy még kislány. És nem szabad lovat adni alá.

– Eszem ágában sincs. De ha maradni akar, ott marad.

A düh valósággal gyönyörű volt Mimi kék szemében.

– Dorothy az én lányom, és kiskorú! Maguk nagyon rendesek voltak hozzá, de ez már egyáltalán nem rendes dolog se övele, se velem, és nem is vagyok hajlandó eltérni. Ha nyomban nem küldik haza, meg kell tennem a szükséges lépéseket. Igazán nem akarok kellemetlenkedni, de – előrehajolt, és nyomatékosan tagolt minden szót – Dorothy mindenképpen haza fog kerülni!

– Csak nem akar ujjat húzni velem, Mimi?

Úgy nézett rám, mintha azt akarná mondani, hogy imádlak. – Ez fenyegetés? – kérdezte.

– Rendben van – feleltem. – Csukasson le gyerekrablásért, kiskorúak megrontásáért, akár a legképtelenebb törvényszegésért.

Hirtelen fölrikoltott nyers, böszült hangon: – És szóljon a feleségének, hogy ne tapenolja a férjemet!

Nora egy másik gramofonlemezt nézett Jorgensennel, s közben a kabátujjához ért. Megdöbbenve fordultak Mimi felé.

Odaszóltam: – Nora, Jorgensenné asszony azt kívánja, hogy távolítsd el a kezéd Mr. Jorgensentől.

– Szörnyen sajnálom – mosolygott Nora Mimire, aztán rám nézett, az arcán tüntetően megjátszott aggodalom, s egy kissé éneklős hangon, mintha egy iskolás gyerek a könyv nélkülit mondaná föl, megszólalt: – Ó, Nick, milyen sápadt vagy! Hisz mindjárt elájulsz! Sajnálom, Mrs. Jorgensen, de azt hiszem, haza kell vinnem szegény férjemet, s nyomban ágyba dugom. Ugye megbocsát?

Mimi közölte, hogy igen. Mindenki maga volt a megtestesült udvariasság. Lementünk, és fogtunk egy taxit.

– Nos – mondta Nora –, a közös vacsoráról csak sikerült eldumálnod magad. Most pedig mit akarsz? Hazamenni és Dorothyval vacsorázni?

Fejemet ráztam. – Egy időre elegendem van Wynantékból. Menjünk Maxhoz: osztrigát szeretnék enni.

– Helyes. Sikerült rájönnöd valamire?

– Semmire.

Mélázó lett a hangja: – Gyalázat, hogy az a fickó milyen csinos.

– Különben miféle?

– Csak egy kirakatbaba. Gyalázat.

Megvacsoráztunk, és visszamentünk a Normandiába. Dorothynek hűlt helye volt. Mintha csak sejtettem volna.

Nora átfésülte a szobákat, fölhívta a portát. Se üzenet, se egy árva cetli sehol.

– Hát ez meg mi? – kérdezte.

Még nem volt egészen tíz óra. – Talán semmi – mondtam. – De bármi lehet. Szerintem hajnali háromkor föltűnik totál részegen, egy géppisztollyal, hogy éppen most vásárolta a restiben.

11

Az oldalam már sokkal jobban volt, amikor másnap délben Nora felköltött. – A kedves zsernyákunk óhajt téged látni – mondta. – Hogy érzed magad?

– Szörnyen. Nyilván józanul feküdtem le tegnap. – Eltoltam Astát az útból, és fölálltam.

Guild egy pohárral a kezében emelkedett föl, amikor a nappaliba léptem; homokszín arcán széles, teliszájú mosoly. – Ejnye, ejnye, Mr. Charles, de fürgék vagyunk ma reggel!

Kezet fogtam vele, mondtam, hogy meglehetősen jól érzem magam, aztán leültünk.

Tréfásan ráncolta a homlokát. – Erről jut eszembe, nem lett volna szabad átrázni minket.

– Átrázni?

– Igen, igen, meglógni, és vendégségbe menni, mikor mi csak azért halasztottuk el a kihallgatást, hogy kipihenje magát. Én legalább is reméltem, hogy először nálam teszi tiszteletét, ahogy ön mondaná.

– Kiment a fejből – feleltem. – Elnézését kérem. Látta a sürgönyt, amit Wynanttól kaptam?

– Hogyne. Már a nyomába is kerekedtünk, Phillyben.

– Na, akkor az a pisztoly – kezdtem. – Én...

Megállított. – Miféle pisztoly? Az? Az már nem pisztoly. Az ütőszeg eltört, a cső meg a tölténytár rozsdás és horpadt. Ha az elmúlt félévben bárki elsütötte, ha egyáltalán sikerült neki, én vagyok a római pápa. Ne is töltsük az időt ezzel az ócskavassal.

Nevettem. – Na, ez sok mindent megmagyaráz. Egy részeg alaktól szedtem el, aki azt állította, hogy egy csehóban jutott hozzá tizenkét dolcsiért. Most már hiszek neki.

– Legközelebb eladják neki a városházát. Amilyen időket élünk. Köztünk marad a szó, Mr. Charles, de dolgozik maga a Wolf-ügyben, vagy sem?

– Láta Wynant sürgönyét?

– Láttam. Eszerint nem neki dolgozik. Mégis kérem, hogy feleljen.

– Már réges-rég nem vagyok magándetektív. Nem vagyok semmiféle detektív.

– Ezt már tudom. Mégis kérem, hogy feleljen.

– Helyes. Nem dolgozom a Wolf-ügyben.

Ezen töprengett egy darabig, mielőtt megszólalt volna. – Na, akkor hadd kérdezzem másképp. Érdekli az ügy?

– Ismerem a szereplőket, hogyan érdekelne.

– Ennyi az egész?

– Ennyi.

– S nem is áll szándékában, hogy később bekapcsolódik?

Csöngött a telefon. Nora ment, hogy fölvegye a kagylót.

– Hogy őszinte legyek, nem tudom. Ha némelyek továbbra is bele akarnak rángatni, nem tudom, mennyire sikerül nekik.

Guild megértően bólogatott. – Belátom. És mondhatom magának, nem is bánnam, ha beszállna... Persze az igazság oldalán.

– Úgy érti, hogy nem Wynant oldalán. Ő a gyilkos?

– Ezt igazán nem tudom megmondani, Mr. Charles, azt pedig mondanom sem kell, hogy ő csöppet sincs a segítségünkre a tettes kézrekerítésében.

Nora megjelent az ajtóban. – Telefon, Nick.

Herbert Macaulay volt az. – Helló, Charles. Hogy van a sebesült?

– Köszöni, kutya baja.

– Hallottál Wynantról?

– Igen.

– Én pedig levelet kaptam tőle, hogy sürgönyözött neked. Nagyon rossz bőrben vagy ahhoz, hogy...

– Nem, fent vagyok, mászkálok. Ha késő délután az irodádban leszel még, fölugrom hozzád.

– Remek – felelte. – Hatig itt leszek.

Visszamentem a nappaliba. Nora éppen Guildet kapacitálta, hogy ebédeljen velünk, mialatt mi reggelizünk. Guild nem győzte hangsúlyozni, milyen kedves ez Norától. Én közöltem, hogy muszáj innom valamit reggeli előtt. Nora ment, hogy újabb kaját rendeljen, és kitöltse a piákat.

Guild fejszóvalva bámult utána. – Csodálatos egy asszony, Mr. Charles.

Ünnepélyesen bölintottam.

– Tegyük föl, még jobban belerángatják az ügybe, ahogy az imént kifejezte magát, jóval nyugodtabban és kellemesebben érezném magam, ha velünk dolgozna, nem pedig ellenünk.

– Nekem is kellemesebb lenne.

– Akkor meg is egyeztünk – mondta, és kissé hátrább tolt a székét. – Nem hinném, hogy emlékszik rám, de amikor maga még ebben a városban dolgozott, őrszemként posztoltam a Negyvenharmadik utcában.

– Hogyne emlékeznék – hazudtam udvariasan. – Tudtam, hogy már láttam valahol... de hát egyenruha nélkül nehéz rájönni...

– Bizony, az sokat tesz. Szeretném, ha ténynek tekinthetném, hogy semmit nem titkol el előttünk, amit nekünk még nem sikerült földerítenünk.

– Ilyesmi nem is áll a szándékomban. Hisz azt se tudom, hogy a rendőrség mit tud. Alig tudok valamit. Macaulayt nem láttam a gyilkosság óta, sőt, az újságokat sem nagyon néztem, hogy azóta mi történt.

A telefon újra megszólalt. Nora odaadta az italunkat, s ment, hogy a kagylót fölvegye.

– Igazán nem nagy titok, amit mi tudunk – folytatta Guild –, s ha nem untatom velem, szíves-örömezt elmondom. – Belekóstolt a koktéliba, és elismerően bólogatott. – Csak egyet szeretnék még megtudni öntől. Mikor tegnap este Jorgensenéknél volt, említette Mrs. Jorgensennek, hogy sürgönyt kapott a volt férjétől?

– Igen, és elmondtam azt is, hogy eljuttattam magukhoz.

– Erre mit szólt?

– Semmit. Csak kérdezősködött. Ő is elő akarja keríteni.

Kissé félrebillentette a fejét, s a fél szemét is csaknem becsukta. – Ugye, nem tartja valószínűnek, hogy ők... hogy is mondjam, egy húron pendülnek? – Nyomban fölemelte a kezét. – értse meg, nem tudom, mi okuk volna rá, s mire volna jó nekik, ha netán így adódnék, éppen csak tudni szeretném.

– Minden elképzelhető – feleltem –, de azt nyugodtan kijelenthetem, csöppet se valószínű, hogy összejátszanának. Ugyan miért tennék?

– Azt hiszem, igaza van – mondta, majd tétovázva hozzátette: – Hát azért még van egy s más tisztáznivaló. – Sőhajtott. – Mindig van. Nos, Mr. Charles, mindent kipakolok, amit bizonyosra vehetünk, és ha még itt-ott a segítségünkre is lesz, amint előrehalad az ügy, nagyon hálás leszek önnek.

Olyasmit feleltem, hogy megteszem, ami tőlem telik.

– Szóval valamikor október harmadika táján Wynant szól Macaulaynak, hogy el kell utaznia egy időre. Nem mondja meg neki, hova megy és miért, de Macaulay kisüti, hogy valami kísérleten vagy találmányon akar dolgozni, és nem akarja, hogy bárki háborgassa, s később Julia Wolf-tól megtudja, hogy így is van... – szóval az öreg elbújik valahol az Adirondack hegységben, mint az ügyvéd sejti, de amikor később megint kérdezi Juliát, az azt feleli, hogy ő sem tud semmit a főnöke tartózkodási helyéről.

– De azt csak tudta, hogy miféle kísérlet volt?

Guild a fejét rázta: – Macaulay szerint nem, csak annyit, hogy olyasmi, amihez sok hely meg gépek szükségesek, meg egy halom pénzbe kerül, mert ezt az öreg már előbb tisztázta Macaulayval. Úgy rendezte, hogy Macaulay rendelkezhetik a részvényeivel meg a bankbetétjeivel, meg minden egyébgel, s ha utasítás érkezik, nyomban pénzzé teheti, felügyel Wynant bankszámlájára, meg a vagyonára, mintha ő maga volna Wynant.

- A jogtanácsosi meghatalmazás mindenre kiterjed, ugye?
- Pontosan. És képzelje, amikor pénzre volt szüksége, készpénzben kérte.
- Mindig tele volt a feje faramuci ötletekkel – mondtam.

– Mindenki ezt mondja. Úgy látszik, azért akarta így, nehogy bármiféle véletlen folytán valaki a csekkekből kiderítse a tartózkodási helyét, vagy hogy odafent bárki megtudja, hogy ő Wynant. Hiszen épp ezért nem vitte magával a lányt se, sőt, ha a Wolf lány egyáltalán igazat mondott, meg se mondta neki, hova megy. Állítólag szakállt is növesztett. – Baljával képzelte pofaszakállat simogatott.

- “Odafent?” – idéztem. – Eszerint az Adirondackban volt.

Guild megvonta a vállát. – Pusztán azért mondtam, mert erről hallottunk, meg Philadelphiáról, másról nem. Próbálkozunk a hegyek közt, de eddig semmi nyom. Az is lehet, hogy Ausztráliába ment.

- És milyen összegű készpénzt akart Wynant?

– Pontosan megmondhatom – ezzel előkotort egy köteg koszos, gyűrött, számarfüles papírt a zsebéből, kivett belőle egy árnyalattal még koszosabb borítékot, a többit pedig visszagyömöszölte a zsebébe. – A rákövetkező nap, hogy Macaulayval beszélt, személyesen vett ki a bankból ötezer dollárt készpénzben. Huszonnyolcadikán – mármint októberben – utasította Macaulayt, hogy vegyen föl még ötezret, aztán kétezer-ötszázat november hatodikán, ezret tizenötödikén, hétezer-ötszázat harmincadikán, ezerötszázat hatodikán; ez már december, ezret tizennyolcadikán és ötezret huszonkettedikén, ez volt melleleg a gyilkosság napja.

- Majdnem harmincezer – mondtam. – Csinos tőkéje lehet.

– Huszonnyolcezer-ötszáz, hogy pontosak legyünk. – Guild a borítékot is visszagyömöszölte a zsebébe. – De érti, ugye, nem volt az egész pénz a bankban. Az első lehívás után Macaulay mindig eladott valamit, hogy meglegyen a készpénzfedezet. – Újra a zsebet tapogatta. – Van egy listám arról, hogy mit adott el, ha kíváncsi rá.

- Mondtam, hogy nem. – És hogyan továbbította a pénzt Wynantnak?

– Wynant írt a lánynak, mikor szüksége volt rá, a lány pedig átvette Macaulaytól. Megvannak nála a nyugták.

- S a lány hogy juttatta el a főnökéhez?

Guild a fejét rázta. – Azt mesélte Macaulaynak, hogy a főnöke kijelöl különböző helyeket, ahol randevúznak, de az ügyvéd szerint a Wolf lány tudta, hol van Wynant, bár mindig azt mondta, hogy fogalma sincs.

- És talán még akkor is nála volt az ötezer dollár, amikor meggyilkolták, nem?

– Így akár rablógyilkosság is lehetne, ha csak... – Guild csaknem lehunyta vizenyős, szürke szemét –, ha csak nem Wynant ölte meg, amikor a pénzért jött.

– Vagy pedig – vettem föl – valaki más, aki megölte valami egészen más okból, ott találta a pénzt, és gondolta, hogy ha már ott van, miért ne vigye el azt is.

– Persze – bólintott. – Efféle dolgok gyakran megesnek. Sőt, megtörténhetik az is, hogy aki rátalál a holttestre, szépen elemel valamit, mielőtt föllármázná a többieket. – Széttárta a kezét. – Persze egy olyan előkelő hölgy, mint Mrs. Jorgensen... remélem, nem ért félre...

- Különben se volt egyedül – szóltam közbe. – Vagy igen?

– Rövid időre. Tudniillik a lakástelefon bedöglött, és a liftesfiú levitte a gondnokot, hogy az irodáról értesítse a rendőrséget. De kérem, ne értsen félre, nem azt akarom állítani, hogy Mrs. Jorgensen valami rossz viccet csinált. Egy olyan előkelő hölgy, mint ő, nem valószínű, hogy...

– Mi baja volt a telefonnak? – kérdeztem.

Csöngettek.

– Nos – mondta Guild –, nem egészen értem ezt a dolgot. A telefon...

Abbahagyta, mert egy pincér jött, és megterítette az asztalt.

– Nahát, a telefon – folytatta Guild, mikor már az asztal mellett ültünk –, azt nem egészen értem, amint mondtam. A kagylót, pont a beszélőjét keresztülvitte az egyik golyó.

– Véletlenül, vagy...

– Ezt én is kérdezhetném magától. Ugyanabból a fegyverből lötték ki, mint a másik négyet, amelyik a nőt eltalálta, de hogy ez az egy célt tévesztett-e, vagy szándékosan löttek a telefonba: erről fogalmam sincs. Szerintem kissé lármás módszer a telefon elhallgattatására.

– Erről eszembe jut valami – szóltam közbe. – Senki se hallotta a lövéseket? A 32-es nem vadászpuska, de valaki azért csak hallhatta a hangját.

– Persze – mondta Guild utálkozva. – Abban a házban vagy ezren nyüzsögnek, aki most mind azt hiszi, hogy hallott valamit, de akkor egy pukkanást se hallottak, és csak az isten tudja, mit lehet kihozni abból, amire most utólag emlékeznek.

– Mindig így szokott lenni – mondtam résztvevően.

– Talán én nem tudom? – Egy villára való kaját rakott a szájába. – Hol is tartottam? Ja persze, Wynantnál. Mikor elutazott, fölmondta a lakását, s a holmiját megőrzőbe adta. Jó alaposan átnéztük, úgy értem, a holmiját, de egyelőre még semmit se találtunk, amiből kisüthettük volna, hogy hova ment, vagy hogy egyáltalán min dolgozott – semmit, ami segítene nekünk. Az Első sugárúton, a műhelyben sem jártunk több szerencsével. Azóta zárva van, hogy az öreg megsöpört, kivéve, amikor a titkárnője hetenként egy-két órára odament a postáért meg egyebekért. De a gyilkosság óta a posta se hozott semmit, amitől okosabbak lehetnénk. És a tett színhelyén se találtunk semmit, ami segítene. – Norára mosolygott. – Azt hiszem, mindez szörnyen unalmas kegyednek, Mrs. Charles.

– Unalmas? – Nora maga volt a meglepetés. – Hiszen tükön ülök!

– A hölgyek általában a színesebb leírást kedvelik – Guild zavarában köhécselt. – Afféle regényességet. Akárhogy is, semmi adatunk arra, hogy Wynant merre jár, csak az, hogy múlt pénteken telefonált Macaulaynak, és kettőkor találkozni akart vele a Plaza halljában. De Macaulay nem volt az irodájában, így Wynant csak üzenetet hagyott.

– Macaulay épp nálam ebédelt – szóltam közbe.

– Mondta nekünk is. És majdnem három volt, mire a Plazába ért, s Wynantnak hült helyét találta, sőt, nem is volt ott bejelentve. Megpróbált személyleírást adni róla az ottani személyzetnek, de senki se emlékezett rá se szakállasan, se csupasz képpel. Erre Macaulay fölhívta az irodáját, de Wynant nem kereste újra. Julia Wolf azt mondta, nem is tudja, hogy Wynant a városban van, de az ügyvéd persze nyomban rájött, hogy ez

hazugság, hiszen előző nap adott át a lánynak ötezer dollárt a főnöke részére, ebből kitalálhatta, hogy Wynant a pénzért mehetett, de erről egy szót se szólt a Wolf lánynak, csak annyit, hogy minden rendben, letette a kagylót, s ment a dolgára.

– Miféle dolgára? – kérdeztem.

Guild éppen egy darab húst rágott, amit az imént kapott a szájába, de most abbahagyta a rágást. – Úgy gondolom, nem árt, ha tudjuk. Mindenesetre utána nézek. Nem mintha bármi is ellene szólna, így nem kell túl sokat törődnünk vele, de azt sose árt tudni, hogy kinek van alibije, kinek nincs.

– Nem hiszem, hogy bármi ellene vallana, legföljebb az, hogy Wynant jogtanácsosa, s nyilván többet tud, mint amit elmond.

– Hiszen értem én. Végre is, gondolom, épp ezért tartják az ügyvédeket. Na most a lányról: lehet, hogy nem is Julia Wolf az igazi neve. Még nem volt időnk alaposan utánajárni, így biztosat nem mondhatok, de azt már tudjuk, hogy egyáltalán nem az a finom úri hölgy volt, akinek a kezére ilyen tömérdek dohányt lehet bízni, úgy értem, ha a főnöke tudott a múltjáról.

– Priusza volt?

Bólogatott.

– Finom kis priusz. Pár éve, mielőtt Wynanthoz ment volna dolgozni, Clevelandben csücsült fél évet hamiskártyázásért Rhoda Stewart néven.

– Mit gondol, Wynant tudott erről?

– Halvány gőzöm sincs! Nem valószínű, hogy tudott volna róla, hisz vakon rábízta azt a tömérdek dohányt, de hát minden lehetséges. Állítólag teljesen bele volt habarodva, s tudja, egy pasas ilyenkor mire képes. A nő meg közben ezzel a Shep Morellivel meg a haverjaival is együtt csatangolt.

– Találtak egyáltalán valamit Morelli ellen?

– Ebben az ügyben nem – mondta Guild sajnálkozva. – De azért van a rovásán épp elég – kissé összevonta kesze szemöldökét. – Bár tudnám, mi a fenéért jött ide látogatóba. Persze ezektől a narkósoktól minden kitelik, de azért tudni szeretném.

– Én elmondtam, amit tudtam.

– Efelől semmi kétségem – nyugtatott meg, aztán Norához fordult. – Remélem, nem neheztel ránk, hogy túlságosan nyersen bántunk vele, de meg kell értenie, hogy...

Nora mosolygott, és azt felelte, tökéletesen megérti, és kávé töltött Guildnek.

– Köszönöm, asszonyom.

– Mi az, hogy narkós? – kérdezte Nora.

– Kábítószerrel él.

Nora rám bámult.

– Morelli...?

– A füle hegyéig – mondtam.

– És erről miért nem szóltál? – panaszkolt. – Mindenről lemaradok. – Fölkelt az asztaltól, mert szólt a telefon.

– Följeleni a lövöldözésért? – kérdezte Guild.

– Csak ha maguk akarják.

Fejét rázta. A hangja közönyös volt, de a szemében némi kíváncsiság bujkált. – Azt hiszem, egyelőre elég, amit amúgy is a nyakába varrhatunk.

– Az előbb a Wolf lány ügyeiről beszélt.

– Ja igen. Nos, kisült, hogy jó párszor nem otthon éjszakázott. Néha két-három napot is elmaradt. Lehet, hogy ilyenkor futottak össze Wynanttal. Nem tudom. És nem sikerült hézagot találnunk Morelli vallomásában, hogy három hónapja a színét se látta a nőnek. Maga szerint ez mit jelent?

– Semmivel sem többet, mint magának – feleltem. – Három hónapja annak is, hogy Wynant fölhúzta a nyúlcipőt. Lehet, hogy emögött van valami, lehet, hogy nincs.

Nora visszajött, és közölte, hogy Harrison Quinn vár a telefontól. Közölte, hogy eladott egy pár részvényt, aminek mostanában esett az ára, s megmondta, mennyiért sikerült eladnia.

– Találkoztál Dorothy Wynanttal? – kérdeztem.

– Azóta se, hogy ott hagytam nálatok, de ma délután találkozunk a Pálma Klubban egy koktéllal. Ja, el ne felejtőd: kért, hogy neked ne szóljak róla. Mi lesz azzal az arannyal, Nick? Megbánod, ha nem szállsz be. Azok a vad fickók onnan Nyugatról ránk zúdítják az inflációt, mihelyt a Kongresszus összeül, ez egészen biztos, de ha nem is biztos, mindenki erre számít. Már a múlt héten mondtam, máris beszélnek valami beruházásról...

– Helyes – mondtam, s megbíztam, hogy vegyen a tőzsdén pár Dome-bányarészvényt 12-es árfolyamon.

Csak akkor ötlött az eszébe, hogy látott valamit az újságokban, miszerint engem szitává lőttek. Nemigen érdekelte az ügy, sem a bizonykodásom, hogy kutya bajom nincs. – Gondolom, ez annyit jelent, hogy pár napig még nem pingpongozunk – felelte, s ez nála már szinte sajnálkozás jele volt. – Mondd csak, ugye van jegyetek a mai premierre? Ha netán nem tudnátok elmenni, én szívesen...

Mondtam, hogy elmegyünk.

– Különben köszönöm.

Nevetett és elköszönt.

A pincér már takarította le az asztalt, mikor visszamentem a nappaliba. Guild elterpeszkedett a díványom. Nora mesélt neki:

–... az ünnepekre mindig el kell pucolnunk hazulról, mert a rokonaim szörnyű felhajtást csinálnak, csapatostul jönnek vendégségbe, nekünk meg vissza kell adnunk a vizitet, és Nick nagyon fázik az ilyesmitől. – Asta a mancsát nyalogatta a sarokban.

Guild az órájára nézett.

– Én meg itt csak az idejüket rablom. Igazán nem akarok a terhükre lenni...

Leültem, és gyorsan közbevágtam.

– De hisz csak most jutottunk a gyilkosságig!

– Hát körülbelül. – Újra lehuppant a díványra. – Pénteken, huszonharmadikán történt, délután 3 óra 20 előtt valamivel, ugyanis akkor ért oda és talált rá Mrs. Jorgensen. Nem könnyű kideríteni, mennyi ideig feketett ott haldokolva, míg rátaláltak. Csak annyit tudunk, hogy fél háromkor, amikor Mrs. Jorgensen telefonált

neki, még kutya baja se volt, meg a telefonnak sem, és három körül is jó volt, amikor Macaulay telefonált.

– Nem is tudtam, hogy Mrs. Jorgensen telefonált.

– Pedig tény. – Guild megköszöri a torkát. – Szerintünk nincs ebben semmi gyanús, ugye, nem ért félre, de persze a nyomozás mindenre kiterjed, és megtudtuk a Courtland telefonoskisasszonyától, hogy mikor kérte a számot Mrs. Jorgensen. Fél háromkor.

– És mit beszélt Mrs. J. ?

– Azt vallotta, hogy Wynant miatt hívta föl, meg akarta tudni, merre jár a volt férje, de erre Julia Wolf azt felelte, nem tudja, mire Mrs. J. gyanakodni kezdett, hogy hazudik, és úgy gondolta, személyesen ki tudja szedni belőle az igazat, megkérdezte hát a Wolf lánytól, fölgorhat-e hozzá, az pedig mondta, hogy természetesen – Guild a homlokát ráncolta, és a térdemre meredt. – Nos, Mrs. J. oda is ment, és rá is talált. A társasház személyzete senkire se emlékszik, aki a Wolf lakásba bement vagy onnan kijött volna, de hát ebben nincs semmi különös. Tucatra való alak is járhatott ott, anélkül, hogy észrevették volna. A stukker se volt ott. És semmi jel rá, hogy betörték volna, és semmit a helyéről el nem mozdítottak, ahogy már mondtam is, vagyis nem úgy festett az a lakás, mintha kirámolták volna. A halott ujján egy briliánsgyűrűt találtunk, biztosan ér pár száz dollárt, s a táskájában is volt harminc-egynéhány dolcsi. A személyzet ismerte Wynantot és Morellit, mindketten bejáratosak voltak, de jó ideje egyiket se látták. A tűzlépcső ablaka zárva volt, és a tűzlépcső se olyan volt, mintha az utóbbi időben mászkáltak volna rajta. – Guild széttárta a kezét. – Hát ez az egész.

– Semmi ujjlenyomat?

– Csak a nőé meg a takarítószemélyzeté, legalábbis az eddigi vizsgálat szerint. Semmi, aminek hasznát vehetnénk.

– Semmi nyom a barátaitól?

– Úgy látszik, nem is volt barátja. Közeli barátja legalább.

– És mi van azzal a... mi is a neve?... Nunheimmel, aki bejelentette, hogy Morellival futottak?

– Csak látásból ismerte a nőt, látta őket együtt valahol, aztán fölismerte a nő képét az újságban.

– Ki ez a pasas?

– Semmi baj vele. Jól ismerjük.

– Ugye, nem akar most elhallgatni előttem valamit, mikor a szavamat vette, hogy nekem se lesznek titkaim? – kérdeztem.

Guild ráfelelt: – Nos, ha köztünk marad, egy fickóról van szó, aki egyszer-másszor szolgálatokat tesz a rendőrségnek.

– Aha.

Fölállt.

– Utálok ilyesmit mondani, de egy lépéssel se jutottunk előbbre. Tud valamit, ami segítene rajtunk?

– Semmit.

Egy percig merőn bámult rám.

– S mit szól az egészhez?
– Az a briliánsgyűrű, az jegygyűrű volt?
– Azon az ujján viselte. – Kis hallgatás után megkérdezte: – Miért?
– Talán segítene, ha megtudnánk, kitől kapta. Ma délután meglátogatom Macaulayt. Ha bármi kiderülne, nyomban felhívom magát. Úgy fest, mintha Wynant tette volna, egészen úgy fest, mégis...

Guild szívélyesen közbedörmögött: – Hm, hm, de mégis... – kezét fogott Norával, aztán velem, megköszönte a whiskyt, az ebédet, a szívélyes fogadtatást, általában, hogy milyen kedvesek voltunk hozzá, s végre elpályázott.

Norához fordultam: – Nem én vagyok az egyetlen, aki szerint a belőled áradó báj hatására minden férfi kitarja a lelkét, de egy percig se hidd, hogy ez a pasas nem ejtett át minket.

– Hát így állunk! – felelte Nora. – Már a rendőrökre féltékenyekedsz!

12

A Macaulaynak írt Wynant-levél: akárcsak ő maga. Ócska fehér papíron, még ócskábban gépelve, Philadelphiában keltezték, 1932. december 26-án. Így szólt:

Kedves Herbert!

Az imént sürgönyöztem Nick Charlesnak, aki pár éve dolgozott nekem, biztos emlékszel rá, és most New York-ban van; kértem, lépjen kapcsolatba veled szegény Julia szörnyű halála ügyében. Azt akarom, hogy minden követ mozgass meg, hogy (egy sor itt úgy agyon volt x-elve, hogy képtelenség volt egy betűt is kiolvasni belőle) rávedd a gyilkos kinyomozására. Nem érdekel, mi pénz megy rá – fizesd meg, amit kér!

Íme, néhány tény, amit tudatni akarok vele, azon fölül, amit magad is ismersz. Nem hiszem, hogy a rendőrségre tartoznék, de Nick majd tudja, mi a helyes, és én szabad kezét adok neki, hiszen mindig is teljes bizalommal voltam iránta. Talán az a legokosabb, ha megmutatod neki ezt a levelet, és ha már látta, kérlek, nyomban és gondosan semmisítsd meg.

Tehát a tények:

Amikor csütörtök este találkoztam Juliával, hogy átvegyem tőle az ezer dollárt, közölte, hogy fölmondja az állását. Azt mondta, hogy egy idő óta gyöngélkedik, és a doktor pihenést és kikapcsolódást javasolt, és most, hogy a nagybátyjától örökölt, megengedheti magának. Soha azelőtt nem beszélt a betegségéről, és tudtam, hogy titkolja a valódi okot, próbáltam is kiszedni belőle, de kitarzott amellett, amit az előbb mondott. Én még arról se tudtam, hogy nagybátyja van, vagy hogy meghalt volna. Mondta, hogy ez John bácsi Chicagóból. Fölteszem, hogy utána lehet majd nézni, ha ez fontos. Nem sikerült eltérítenem a szándékától, így a hó végén kilép tőlem. Rémültnék és szorongónak látszott, de tagadta, hogy félne valamitől. Eleinte sajnáltam, hogy elmegy, de aztán már nem bántam, mivel azelőtt mindig megbíztam benne, de most, hogy hazudott, márpedig úgy gondolom, hazudott, a bizalmam is megingott.

A következő tény, amit Charles tudomására akarok hozni, az, hogy bárki bármit gondoljon is, vagy bármi volt is az igazság pár évvel ezelőtt (itt az “akár jelenleg” hanyagul ki volt x-elve) Juliával és velem kapcsolatban, *már több mint egy esztendeje* ez a kapcsolat nem volt semmi más, mint munkaadó és alkalmazott kapcsolata. Így egyeztünk meg egymással.

Úgy gondolom továbbá, hogy utána kellene nézni Victor Rosewater jelenlegi tartózkodási helyének, akivel pár éve meggyűlt a bajunk, és mostani kísérleteim összefüggnek azzal az eljárással, amelyről ő azt állította, hogy tőle loptam, és szerintem elég örült ahhoz, hogy dühében megölhette Juliát, mert nem volt hajlandó elárulni neki, hogy hol találhat meg engem.

Negyedszer, *és ez a legfontosabb*, kapcsolatban van-e volt feleségem ezzel a Rosewaterrel? Honnan tudta meg a volt feleségem, hogy olyan kísérleteken dolgozom, amelyekben egykor Rosewater volt az asszisztensem?

Ötödször, a rendőrséget azonnal meg kell győzni, hogy semmit sem tudok nekik mondani a gyilkosságról, így ne tegyenek lépéseket a föl kutatásomra – olyan lépéseket, amelyek jelenlegi kísérleteim idő előtt való s számomra *rendkívül veszélyes* fölfedezéséhez vezethetnének. E veszélyt a gyilkossági rejtély haladéktalan tisztázásával lehet a legkönnyebben elkerülni, és éppen ez az, amit magam is hön óhajtok.

Időnként majd érintkezésbe lépek veled, s ha közben netán történnék valami, ami feltétlenül szükségessé tenné a velem való azonnali konzultációt, add föl a *Times*-ba a következő apróhirdetést:

Abner. Igen. Bunny.

Ezt követően úgy rendezem, hogy találkozhassam veled. Remélem, megértetted, miért kell Charlest föltétlenül meggyőznöd, hogy vállalja el a megbízást, hiszen ő a Rosewater-ügyet is ismeri és a dologban leginkább érdekelt személyeket is.

Igaz híved
Clyde Miller Wynant

Letettem a levelet Macaulay íróasztalára. – Hát ez aztán világos, mint a vakablak. Emlékszel még, min vesztek össze Rosewaterrel?

– Valami eljárás a kristályszerkezetek átalakításával kapcsolatban. Utánanézhettek. – Macaulay fölcspontozta a levél első lapját, és mogorván rámeredt. – Azt írja, ezer dollárt kapott Juliától aznap este. De én ötezret adtam át Juliának; azt mondta, annyit akar az öreg.

– Négyezer dollár, mint John bácsi öröksége? – tippeltem.

– Úgy fest. Hát ez vicces: sose hittem volna, hogy Julia sikít tőle. Meg kell tudnom, mi lett a többi pénzzel.

– Tudtál róla, hogy a lányt Clevelandban hamiskártyázásért börtönbüntetésre ítélték?

– Nem. Tényleg ült volna?

– A rendőrség szerint. Rhoda Stewart néven. Hol szedte föl Wynant?

A fejét rázta: – Fogalmam sincs.

– Tudsz valamit róla, honnan szalajtották, rokonairól meg effélékről?

Ismét a fejét rázta.

– Ki a vőlegénye?

– Nem is tudtam, hogy vőlegénye van.

– Gyűrűt viselt.

– Ez újság számomra. – Macaulay behunyta a szemét, és gondolkozott. – Nem, még arra sem emlékszem, hogy bármilyen gyűrűt láttam volna rajta. – Az íróasztalra könyökölt, és rám vigyorodott. – Van valami esély rá, hogy vállalod, amit az öreg kíván?

– Parányi.

– Én is így gondoltam. – Megérintette a levelet. – Én se tudok többet a valódi gondolatairól, mint te. Mivel sikerülne megváltoztatni a szándékodat?

– Én még nem...

– Segítene, ha rávennem, hogy találkozzék veled? Talán, ha megmondanám neki, hogy ez az egyetlen föltételed?

– Én mindenképp találkozni akarok vele – mondtam –, de ahhoz, hogy vállaljam az ügyet, jóval világosabban kell beszélnie, mint ahogy írt.

– Arra célszól, hogy tán ő ölte meg? – kérdezte lassan Macaulay.

– Halvány fogalmam sincs róla. Annyit se tudok a gyilkosságról, mint a rendőrség. De holtbiztos, hogy nincs elég terhelő adatuk hozzá, hogy sítire vágják, még akkor se, ha netán fülön tudnák csípni.

Macaulay sóhajtott: – Hidd el, nem a boldogság teteje, ha az ember egy hóbörödött alak jogtanácsosa. Megpróbálom rávenni, hogy hallgasson az okos szóra, de tudom, hogy úgyse sikerül.

– Már akartam kérdezni, hogy áll Wynant pénzügyileg. A mostani bizonytalan világban is olyan stabil, mint azelőtt?

– Majdnem. A gazdasági válság neki is betett egy kicsit, mint mindnyájunknak, a fémkohászati szabadalmaiért járó jövedelmek jórészt fuccsba mentek, most, hogy a fémipar bedöglött, de még ma is számíthat évi ötven- vagy hatvanezer dollárra a hangszigetelési és papíripari találmányaiért, és még valamivel többre az olyan apróságokért, mint... – hirtelen megkérdezte. – Csak nem attól félsz, hogy nem tudja majd kifizetni, amit kérnél tőle?

– Nem, csak kíváncsi voltam. – Közben már máson járt az eszem: – Van más rokona is az elvált feleségén meg a gyerekein kívül?

– Egy nővére, Alice Wynant, de nincsenek beszélő viszonyban. Talán már négy-öt éve.

Gondoltam, ez lehet az az Alice néni, akihez Jorgensenék nem mentek el karácsony délutánján. – Min zördültek össze? – kérdeztem.

– Az öreg nyilatkozott egy újságnak, és kifejtette, hogy szerinte nem biztos, hogy a szovjet ötéves terv bukásra van ítélve. Körülbelül így fejezte ki magát.

Nevettem. – Hát ezek...

– Az öreglány elég dilis. Szalajt az esze. Mikor a fivérének kivették a vakbelét, a néni meg Mimi taxival mentek meglátogatni az operáció után, közben szembejött velük

egy hullaszállító a kórház felől. Alice kisasszony egyszerre halálsápadt lett, és megragadta Mimi karját: “Drágám! Egész biztos, hogy itt viszik... izé... hogy is hívják?”

– Hol lakik a néni?

– A Madison sugárúton. Benne van a telefonkönyvben. – Habozott. – Csak nem gondolod, hogy...

– Nyugodt lehetsz, békén hagyom. – Mielőtt bármi mást mondhattam volna, a telefon csörömpölni kezdett.

Macaulay a füléhez emelte a kagylót és beleszólt:

– Halló!... Igen, én vagyok az... Ki?... Ó, igen... – Az izmok megfeszültek a szája körül, és a szeme kissé tágabbra nyílt. – Hol? – Hallgatott egy darabig. – Igen, természetesen. Odaérek még? – Az órájára nézett. – Jó. Akkor a vonatnál találkozunk. – Letette a kagylót. – Guild hadnagy telefonált – mondta. – Wynant öngyilkosságot kísérelt meg Allentownban, Pennsylvaniában.

13

Dorothy és Quinn a bárpulnál voltak, amikor a Pálma Klubba értem. Csak akkor vettek észre, amikor Dorothy mellé léptem és megszólaltam: – Hogy s mint, híveim? – Dorothy ugyanaz a ruha volt, amiben utoljára láttam.

Fölnézett rám, aztán vissza Quinnre, és elpirult. – Persze, mert magának muszáj volt elmesélnie!

– A kislány duzzog – mondta Quinn vidáman. – Megvettem neked azokat a részvényeket. Okosan tennéd, ha vennél még. Különben mit iszol?

– Amit szoktam. Hallja, maga aztán isteni vendég. Megsöpör egy szó nélkül!

Dorothy újra rám nézett. Arcán már elhalványultak a karmolások, a horzsolás alig látszott, s a szája se volt már dagadt. – Bíztam magában – Úgy festett, mint aki mindjárt elbőgi magát.

– Ezzel meg mit akar mondani?

– Nagyon jól tudja, mit. Még akkor is bíztam, amikor elmentek anyuhoz vacsorára!

– És most miért nem?

Quinn közbeszólt: – Ne froclizd. Egész délután duzzogott. – Simogatni kezdte a lány kezét: – Jól van, jól van, édes, nem kell...

– Kérem, fogja már be a száját – Dorothy elhúzta a kezét. – Nagyon is jól tudja, mire gondolok – mondta nekem. – Nora meg maga bohócot csináltak belőlem anyu előtt és...

Kezdtem már érteni, mi történt. – Ő mondta magának, és maga el is hitte? – Fölnevettem. – Húsz év után még mindig megeszi az anyja hazugságait? Fogadok, hogy telefonált magának, mikor mi már elmentünk; alaposan összebalhéztunk egymással, és nem maradtunk soká.

Feje előrebukott, úgy mondta halkán, szerencsétlenül: – Úristen, milyen tökéletlen vagyok! Menjünk most el nyomban Norához! Egyenesbe kell jutnom vele. Hogy én mekkora számár vagyok! Megérdemelném, hogy ő soha...

– Jó. De időnk van még rengeteg. Előbb igyunk valamit!

Quinn megint közbeszólt: – Charles testvér! Hadd szorítsam meg a kezed! Visszahoztad a napfényt és a boldogságot a mi kis csöppségünk életébe, és... – kiürítette a poharát. – Induljunk mindjárt Norához. A pia nála éppoly klassz, és jóval kevesebbe kerül!

– Maga miért nem marad itt? – kérdezte tőle Dorothy.

Quinn nevetett, és a fejét rázta: – Én ugyan nem. Talán ráveheti Nicket, hogy maradjon, de én megyek. Kitartottam maga mellett egész délután a búbanatban; most sütkérezni akarok a jókedvében!

Mikor visszatértünk a Normandiába, Gilbert Wynantot találtuk Noránál. Megcsókolta a nővérét, kezét fogott velem, majd miután bemutatottam, Harrison Quinn-nel is.

Dorothy nyomban hosszú, komoly és nem túlságosan összefüggő bocsánatkérésbe kezdett.

Nora közbevágott: – Ugyan, hagyd már. Nincs mit megbocsátani. Ha Nick azt mondta, hogy meg vagyok sértve, vagy húzom az orrom, az csak azért van, mert ő egy vén hazug görög! Add csak a kabátodat.

Quinn kinyitotta a rádiót. A gongütés öt óra harmincegy perc tizenöt másodpercet jelzett helyi idő szerint.

Nora odaszólt Quinn-nek: – Légy most te a bárfiú, tudod, hol a pia – s jött utánam a fürdőszobába. – Hol szedted föl Dorothyt?

– Egy csehóban. Mit keres itt Gilbert?

– A nővérét akarta látni, így mondja. Nem volt otthon az éjjel, és Gilbert azt hitte, még mindig itt van. – Nora nevetett. – De azért csöppet se volt meglepve, hogy nincs itt. Mondta, hogy Dorothy mindig elkószál valamerre, mert dromomániája van, ami az anyakomplexusából ered, és ez nagyon érdekes. Azt is mondta még, hogy Stekel szerint azok, akiknek kóborlási mániájuk van, rendszerint kleptomániára is hajlamosak, és ő mindig széthagy itt-ott különféle dolgokat, hogy vajon Dorry elcsórja-e, de mindeddig még nem emelt el semmit.

– Csuda egy kölyök! Mondott valamit az apjáról?

– Semmit.

– Talán még nem hallotta. Wynant öngyilkos akart lenni Allentownban. Guild meg Macaulay lementek hozzá vonattal. Nem tudom, szóljak-e a két gyereknek, vagy se. Kíváncsi vagyok, Mimi biztatta-e föl a srácot, hogy idejöjjön.

– Nem hinném, de ha te...

– Csak találgatok. Régóta itt van?

– Vagy egy órája. Mókás fickó. Kínaiul tanul, és könyvet ír Tudomány és hit címmel, nem kínaiul, és imádja Jack Oakie-t.

– Én is. Piás vagy?

– Nem nagyon.

Mikor visszamentünk a nappaliba, Dorothy és Quinn már táncoltak az *Eddy csuda lédi* zenéjére.

Gilbert letette a képeslapot, amit nézegetett, és udvariasan megjegyezte, hogy reméli, már kihevertem a sebesülésemet.

Mondtam, hogy igen.

– Én még sose sebesültem meg, soha igazán – folytatta –, soha úgy, hogy emlékeznék is rá. Persze próbáltam megsebezni magam, de az nem ugyanaz. Csak kellemetlenséget, izgatottságot okozott, meg dőlt rólam a veríték.

– Épp eléggé hasonlít az igazi sebesüléshez – mondtam.

– Valóban? Azt hittem, hogy az igazi sebesülés több... nos, valamivel többnek kell lennie. – Kissé közelebb húzódtam hozzá. – Olyan iszonyúan fiatal vagyok még, és sose volt alkalmam... Mr. Charles, ha netán túlságosan elfoglalt volna, vagy nincs kedve hozzá, remélem, meg is mondja nekem, de nagyon szeretnék beszélni egyszer önnel, amikor nincs itt annyi ember, és nem szakítanak folyton félbe minket. Annyi mindent szeretnék öntől kérdezni, olyasféléről, amiket talán senki mástól meg nem tudhatok, és...

– Nem hiszem, hogy ennyi mindent tudnék – mondtam –, de boldogan állok a rendelkezésére, amikor és ameddig csak akarja.

– Igazán segítene? Nemcsak udvariasságból mondja?

– Nem, komolyan gondoltam, csak nem vagyok benne biztos, hogy hasznára lehetek-e. Ez attól függ, mire kíváncsi.

– Nos, olyasfélére, mint a kannibalizmus – felelte. – Nem Afrikára vagy Új Guineára gondolok, meg hasonló helyekre, hanem, mondjuk az Egyesült Államokra. Előfordul nálunk is?

– Mostanában már nem. Legalábbis én nem tudok róla.

– Eszerint régen előfordult?

– Nem tudom, hányszor, de egyszer-másszor megtörtént, még mielőtt az ország teljesen benépesült volna. Várjon egy pillanatra, mindjárt mutatok egy példát. – A könyvespolchoz mentem, és elővettem Duke *Híres amerikai bűnügyek* című könyvét. Nora szúrta ki egy antikváriumban. Kikerestem benne azt a részt, amire utaltam, és odaadtam Gilbertnek. – Csak három-négy oldal az egész.

ALFRED G. PACKER, AZ “EMBEREVŐ” ESETE, AKI COLORADÓBAN, A HEGYEK KÖZT MEGÖLTE ÖT TÁRSÁT, EVETT A HÚSUKBÓL, ÉS ELRABOLTA A PÉNZÜKET.

1873 őszén húsz elszánt férfi indult el az utahbeli Salt Lake Cityből, hogy arany után kutassanak San Juan vidékén. Oly sok fényes sikerről és mesebeli szerencséről, vagyonról hallottak már, hogy könnyű szívvel, tele reményekkel indultak el a hosszú útra; ám ahogy teltek a hetek; és semmit sem találtak, csak a kietlen pusztaságot, és a hegyek havas csúcsait látták, erőt vett rajtuk a csüggedés. Minél messzebbre jutottak, annál barátságatlanabb volt a vidék, s végtére egészen elkeseredtek, mikor kiderült, hogy vagyon helyett éhezés és halál lesz az osztályrészük.

És éppen amikor a csoport kétségbeesésében föladott minden reményt, a távolban megpillantottak egy indián tábort, s jóllehet nem tudták biztosan, hogy milyen bánásmódban lesz részük a “rézbőrűek” kezében, úgy döntöttek, hogy a halál akármilyen fajtája is különb az éhhalálánál, s rábízták magukat a sorsra.

Mikor a tábor közelébe értek, találkoztak egy indiánnal, aki nagyon barátságosnak mutatkozott, és Ouray-hoz, a törzsfőnökhöz kísérte őket. Legnagyobb meglepetésükre az indiánok minden jóval ellátták, s szívélyesen marasztalták őket, hogy ne induljanak addig tovább, amíg erőre nem kapnak.

Végül a társaság elhatározta, hogy újra szerencsét próbál, és Los Pinos-állomást jelölték ki úticéljuknak. Ouray megpróbálta lebeszélni őket az útról, és sikerült is a csoport tíz tagját rávennie, hogy fölhagyjanak tervükkel és térjenek vissza Salt Lake-be. A többi tíz folytatni akarta az utat, így Ouray ellátta élelemmel, jó tanácsokkal, s figyelmeztette őket, hogy a Gunnison folyó medrét kövessék. E folyót Gunnison hadnagyról nevezték el, akit 1852-ben itt öltek meg a környéken. (Lásd: *Joe Smith, a mormon* című fejezetet.)

Alfred G. Packer, aki az útrakelők vezetőjeként viselkedett, folyvást dicsekedett, hogy milyen pontosan ismeri a vidéket, és kijelentette, hogy minden baj nélkül megtalálja a helyes utat. Mikor már eljutottak egy darabig, Packer elmondta, hogy a Rio Grande forrásvidékén gazdag aranybányákat fedeztek föl, és följánlotta, hogy elvezeti oda a többieket.

A társaság négy tagja kitartott Ouray tanácsai mellett, de Packernek sikerült ötüket, név szerint Swant, Millert, Noont, Bellt és Humphreyt meggyőznie, hogy őt kövessék, míg a többi négy folytatta útját a folyó mentén.

A négy főből álló társaság két tagja belepusztult az éhezésbe és a viszontagságokba, de kettejük leírhatatlan gyötrelmek elszenvedése után 1874 februárjában elérte Los Pinos-állomást. Az erődnek Adams tábornok volt akkor a parancsnoka, s a szerencsétlen embereket a legnagyobb gonddal ápolták. Amint visszanyerték egészségüket, elindultak vissza a civilizált világba.

1874 márciusában Adams tábornokot Denverbe rendelték. A tábornok távollétében, egy hideg, hóviharos reggelen, a helyőrség beosztottai éppen reggelijüknél ültek, amikor legnagyobb megdöbbenésükre felpattant az ajtó, s a küszöbön egy elvadult külsejű férfi állt, aki élelemért és menedékért könyörgött. Arca ijesztően puffadt volt, de a testi állapota máskülönben kielégítőnek látszott, bár a gyomra semmiféle enivalót nem tűrt. Azt mondta, Packer a neve, és amikor megbetegedett, őt társa cserbenhagyta, de nála hagyta a puskáját, melyet el is hozott az Állomásra.

Packer tíz napig élvezte az Állomás alkalmazottainak a vendégszeretetét, majd odébbállt egy Saquache nevű helységbe. Ott azt mondta, hogy Pennsylvaniába akar utazni a bátyjáiékhöz. Saquache-ban Packer rengeteget részegeskedett, és úgy látszott, bővében van a pénznek. Alkoholos állapotban zavaros és ellentmondó történeteket adott elő öt társa sorsáról, s ezek nyomán fölébredt a gyanú, hogy törvénytelen eszközökkel jutott társai vagyonához.

Ekkor történt, hogy Adams tábornok, útban Denverből az állomáshelyre felé, megállt Saquache-ban, s Otto Mears otthonában szállt meg, aki azt tanácsolta, vizsgálja ki Packer viselt dolgait. A tábornok úgy döntött, hogy Packert magával viszi az Állomásra. Útközben megálltak Downey őrnagy házánál, ahol találkoztak azzal a tíz emberrel, akik hallgatva az indián törzsfő tanácsára, abbahagyták az utat. Így bebizonyosodott, hogy

Packer állításainak nagy része hazugság, s a tábornok az ügy alapos kivizsgálását határozta el. Packert megbilincselve vitték az erődbe, és ott szigorú őrizetben tartották.

1874. április másodikán két izgatott indián rohant lélekszakadva az erődbe, kezükben hússzeleteket tartva, melyeket “fehér ember húsának” mondtak, s azt állították, hogy a környéken találták. Mivel a havon feküdtek, s az idő rendkívül hideg volt, a maradványok még nem indultak romlásnak.

Amikor Packer megpillantotta a maradványokat, arca hamuszínű lett, és hosszú nyögéssel elterült a padlón. Magához térítették, majd kegyelemért siránkozva lényegében a következőket vallotta:

“Amikor én és öt társam elhagytuk Ouray táborát, úgy számoltunk, elegendő készletünk van az előttünk álló hosszú és fárasztó utazásra, de élelmünk gyorsan elfogyott, és hamarosan az éhhalál küszöbére jutottunk. Gyökereket ástunk ki a földből, ezeken éltünk pár napig, de ezek nem voltak táplálóak, a rendkívüli hideg miatt pedig minden madár és egyéb állat a búvóhelyére húzódott, ezért a helyzet kétségbeejtő lett. A szemekben különös pillantások jelentek meg, s valamennyien gyanakodni kezdtünk egymásra. Egy nap elmentem tűzrevalót gyűjteni, és amikor visszatértem, Mr. Swant, a társaság legidősebb tagját meggyilkolva, baltával agyonverve találtam, s a többiek éppen nekikezdték, hogy testét földarabolják és megegyék. A pénzét, mely kétezer dollárra rúgott, szétszötták a társaság életben maradt tagjai között.”

“De ez az élelem is csak pár napig tartott, így azt javasoltam, hogy Miller legyen a következő áldozat, mivel négyünk közül ő volt a legjobb húsban. Amint lehajolt egy darab fáért, fejszével kettéhasítottuk a koponyáját. Humphrey és Noon kerültek aztán sorra. Akkor Bell meg én ünnepélyesen egyezségeket kötöttünk, hogy bármi történik is, kitartunk egymás mellett, s inkább éhen halunk, mintsem hogy kezet emeljünk egymásra. De egy nap Bell azt mondta: “Nem bírom tovább”, és nekem rontott, akár egy kiéhezett tigris, és megpróbált puskaaggal leütni. Kivédtem az ütést, és baltával agyoncsaptam. Aztán földaraboltam a testét, és a darabokat magammal vittem a további útra. Mikor a hegytetőről megpillantottam az állomást, elhajigáltam a húsdarabokat, bár töredelmesen bevallom, hogy csak nagy vonakodva tettem ezt, annyira hozzászoktam már az emberhús élvezetéhez, különösen a mellkas környéki részekhez.”

Miután előadta ezt a hátborzongató történetet, Packer vállalkozott rá, hogy elkalauzolja a meggyilkoltak maradványainak föl kutatásával megbízott csoportot, amelynek H. Lauter volt a parancsnoka. Magas, megmászhatatlan hegyek közé vezette őket, ott kijelentette, hogy eltévedt, s úgy döntöttek, föl hagynak a kutatással, és másnap reggel visszaindulnak az Állomásra.

Aznap éjjel Packer és Lauter egymás mellett aludtak, s az éj folyamán Packer megtámadta a társát azzal a szándékkal, hogy megöli és elmenekül; sikerült azonban ártalmatlanná tenni és megkötni, s így vitték az Állomásra, ahol átadták a seriffnek.

Ugyanezen év júniusának elején egy Reynolds nevezetű, az Illinois állambeli Peoria városába való festő, a Christoval-tó partján rajzolgatva fölfedezte az öt ember maradványait. A megcsonkított testek egymás mellett feküdtek egy kis ligetben, az ötödiket pedig valamivel odébb találta meg, fej nélkül. Bell, Swan, Humphrey és Noon koponyáján tarkólövésből eredő seb volt, s amikor a festő Miller testére is rátalált,

kiderült, hogy puskaaggal ütötték agyon; a fegyver a közelben hevert a závarzatánál kettétörve.

A holttestek állapota világosan bebizonyította, hogy Packer mind gyilkosságban, mind kannibalizmusban bűnös. És bizonyára igazat mondott, amikor azt állította, hogy kedveli a mellkasi részeket, mivel minden holttest itt volt késsel megcsönkítva.

Kitaposott ösvény vezetett a holttestektől a közeli kunyhóig, ahol takarókat találtak, és más holmit, amely a meggyilkoltak tulajdona volt. Mindez arra mutatott, hogy Packer a gyilkosságok után jó ideig ebben a kunyhóban élt, s gyakorta ellátogatott az eledelélül szolgáló emberi testekhez.

Eme fölfedezések után a seriff eljárást indított Packer ellen ötszörös gyilkosságért, a fogoly azonban megszökött.

Semmit sem hallottak felőle kilenc évig, 1883 januárjáig, amikor Adams tábornok a Wyoming-beli Cheyenne-ből levelet kapott, amelyben egy Salt Lake-i aranyásó azt állította, hogy találkozott Packerral a környéken. A bejelentő személy szerint a szökevényt John Schwartze néven ismerik, és azzal gyanúsítják, hogy részese egy környékbeli banda büntetteinek.

A detektívek hozzáálltak a nyomozáshoz, és 1883. március 12-én Laramie megye Sharpless nevű seriffje letartóztatta Packert. A foglyot Smith, Hinsdale megye seriffje ugyanezen hónap 17-én a coloradobeli Lake City-be vitte.

A bírósági tárgyalás 1883. április 3-án kezdődött. A vádirat szerint Packer 1874. március 1-én Hinsdale megyében meggyilkolta Israel Swant. Bebizonyosodott, hogy a társaság minden tagja jelentős pénzzel rendelkezett, csak Packer nem. A vádlott megismételte korábbi vallomását, miszerint csak Bellt ölte meg, és őt is önvédelemből.

Április 13-án az esküdtszék bűnösnek találta a vádlottat, s a bíró halálra ítélte. De a kivégzés végrehajtását elhalasztották, és Packer nyomban kegyelemért folyamodott a Legfelsőbb Bírósághoz. Időközben átszállították a gunnisoni börtönbe, hogy megvédjék a tömeg dühétől.

1885 októberében a Legfelsőbb Bíróság perújrafelvételt rendelt el ötrendbeli emberölés vádjával. Packert minden gyilkosságban bűnösnek találták, s személyenként nyolc évre, összesen negyven évre ítélték.

1901. január elsején kegyelmet kapott, és 1907. április 24-én Denver közelében egy farmon halt meg.

Míg Gilbert ezt olvasta, italt készítettem magamnak. Dorothy abbahagyta a táncot, s odajött hozzám. – Kedveli? – kérdezte, fejével Quinn felé intve.

– Rendes fickó.

– Lehet, de néha szörnyűségesen hülye. Nick, nem is kérdezte, hol töltöttem az éjszakát. Vagy magának mindegy?

– Semmi közöm hozzá.

– Pedig rájöttem valamire, ami érdekelni fogja magát.

– Mire?

– Alice néninél aludtam. Nincs ki mind a négy kereke, de szörnyen édes. Azt mondta, kapott apustól egy levelet, amiben óva inti anyutól.

– Óva inti, most? Mégis miért?

– Én nem láttam, mit írt. Alice néni évek óta dühöng rá, és összetépte a levelét. Azt mondja, apus kommunista lett, és ő egészen biztos benne, hogy a kommunisták tették el láb alól Juliát, és végül apust is elteszik majd láb alól. Valami titok miatt, amit ők ketten elárultak.

– Uramisten!

– Jó, jó, én nem tehetek róla. Én csak azt ismétlem, amit Alice néni mondott. Mondtam, hogy nincs ki mind a négy kereke.

– Ő mondta, hogy ez a hülyeség van a levélben?

Dorothy a fejét rázta. – Nem, ő csak a figyelmeztetésről beszélt. Amennyire emlékszem, azt mondta, hogy apus óva intette anyutól. Semmi szín alatt se bízzék benne, és senkiben se, aki anyuval kapcsolatban áll. Gondolom, ez minket jelent, az egész családot.

– Próbáljon még valamire emlékezni.

– De semmi más nem volt, csak ez. Ennyit mondott Alice néni.

– Honnan küldték a levelet? – kérdeztem.

– Azt nem tudja, csak annyit, hogy légipostán jött. Azt mondta, nem érdekli.

– S ő mire véli ezt? Úgy értem, komolyan veszi a figyelmeztetést?

– Azt mondta, hogy apus veszedelmes felforgató – pontosan ezekkel a szavakkal mondta –, őt pedig semmi se érdekli, amit apus mond.

– S maga mennyire veszi komolyan ezt az egészet?

Hosszú percig rám bámult, és megnyalta az ajkát, mielőtt beszélni kezdett volna. – Azt hiszem...

Gilbert, kezében a könyvvel, odajött hozzánk. Szemmel láthatóan elégedetlen volt a történettel, amit elolvastattam vele. – Nagyon érdekes – mondta –, de ha érti, mire gondolok, ez nem patológikus eset. – Átölelte a nővére derekát. – Inkább az éhezés következménye.

– Csak ha elhiszi Packer meséit – feleltem.

Dorothy megkérdezte. – Miről van szó?

– Csak egy könyvről – felelte Gilbert.

– Mondja el Gilbertnek, milyen levelet kapott a nénjük – kértem Dorothyt.

Dorothy elmondta.

A fiú türelmetlen grimaszt vágott. – Ez ostobaság. Anyu nem igazán veszedelmes. Csak a gátolt lelki fejlődés esete. A legtöbbünknek kiforrott morálunk, erkölcsi elveink vannak, anyu pedig egyszerűen még éretlen ilyen tekintetben. – Töprengve igazította ki magát. – Ő is lehet ugyan veszedelmes, de ez olyasmi, mint a gyufával játszó gyerek esete.

Nora és Quinn táncoltak.

– És az apjáról mi a véleménye?

Gilbert vállat vont. – Gyerekkorom óta nem láttam. Van egy elméletem róla, de a legnagyobb része csak találgatás. Kíváncsi vagyok... legfőképpen azt szeretném tudni, hogy vajon impotens-e?

Közbeszóltam.

– Ma öngyilkossági kísérletet követett el lent Allentownban.

Dorothy elsikoltotta magát.

– Nem igaz! –, oly élesen, hogy Quinn és Nora abbahagyták a táncot, ő pedig megfordult, és támadóan az öccse felé nyújtotta a nyakát. – Hol van Chris? – követelőzött.

Gilbert szembenézett vele, aztán rám, de elkapta a tekintetét, vissza a nővére. – Ne légy már ekkora számár – mondta hidegen. – Elment a nőjéhez, ahhoz a Fenton lányhoz.

Dorothy szemmel láthatólag nem nagyon hitte el.

– Féltékeny rá – magyarázta Gilbert nekem. – Tudja, az anyakomplexus.

– Láta egyszer valamelyikük Victor Rosewatert, akivel az apjuk zúrbe keveredett még régen, amikor megismerkedtünk?

Dorothy a fejét rázta. Gilbert megkérdezte: – Nem. Miért?

– Csak egy ötletem támadt. Én se láttam soha, de a személyleírás, amit kaptam róla, apró módosítással remekül illik a maguk Chris Jorgensenjére.

Aznap este premierre mentünk a Radio City Music Hallba, de egy óra után úgy döntöttünk, hogy elég belőle, és olajra léptünk. – Most hova? – kérdezte Nora.

– Nekem mindegy. Ne keressük meg azt az Öntöttvas Klubot, amiről Morelli mesélt nekünk? Imádni fogod Studsy Burke-öt. Azelőtt kasszafűró volt. Azt meséli, hogy megfúrta a hagerstowni börtön széfjét is, mialatt ott csücsült rendzavarásért.

– Gyerünk – mondta Nora.

Lementünk a Negyvenkilencedik utcáig, aztán két taxisofőr, két újságárus és egy rendőr kifaggatása után a helyszínt is megtaláltuk. A portás kijelentett, hogy semmiféle Burke-öt nem ismer, de utánanéző. Studsy személyesen jött elénk. – Hogy van, Nick? – kérdezte. – Kerüljön beljebb.

Keménykötésű, középmagas fickó volt, kicsit már testesedett, de el nem hízott. Legalább ötvenévesnek kell lennie, de tízzel kevesebbet mutatott. Széles, rokonszenvesen csúf, sebhelyes ábrázata volt, fölötte meghatározhatatlan színű, de hovatovább már megszámlálható mennyiségű haj, de a homloka még a kopaszságtól se lett magasabb. A hangja: mély, basszus dörmögés.

Kezet ráztam vele, és bemutatam Norának.

– Felesége van! – mondta. – Elgondolni is nehéz! Istenemre, ha most nem isznak velem pezsgőt, öltre megyek a férjével!

Mondtam, hogy nem akarok öltre menni vele, és beljebb kerültünk. A hely bizalomgerjesztően topis volt. A csücsforgalom még nem tört ki, s csak három vendég lézengett benne. A sarokban ültünk le egy asztalhoz, és Studsy pontosan megjelölte a pincérnek, melyik üveget hozza. Aztán gondosan végigmért és bólogatott. – Jót tett magának a házasság. – Megvakarta az állát. – Már jó ideje nem láttam magát.

– Bizony épp elég ideje – ismételttem.

– Ő vágott síttrre – magyarázta Norának.

Nora részvételleljesen ingatta fejét. – Olyan jó detektív volt?

Studsy ráncba vont, ami homloka volt. – Úgy mondják, de én nem tudom. Engem csak egyszer kapott el, és akkor is véletlenségből: jobbegyenesssel akartam leütni.

– Hogy jutott eszébe, hogy rám szabadítsa azt a vadember Morellit? – kérdeztem.

– Tudja, milyenek ezek a bevándorlók meg az ivadékaik – mondta. – Mind hisztérikus. Fogalmam se volt róla, hogy ilyen hülyeséget tesz majd. Be volt tojva, hogy a zsaruk a nyakába varrják a Wolf nagysád kinyírását, és mi olvastuk az újságban, hogy maga is szimatol ebben az ügyben, így aztán mondtam Morellinek: “Apafej, Nick nem az a fajta, aki eladja a saját anyját is, és ha már ennyire esz a fene, nem árt, ha tanácsot kérsz valakitől”, ő pedig azt mondta, oké. Mit csinált vele, pofákat vágott neki?

– Hagyta, hogy a zsaruk kilessék, amint beslisszol, és aztán engem okolt érte. Hogyan talált rám?

– Vannak haverjai, maga pedig nem bujkál, igaz?

– Csak egy hete voltam itt a városban, és az újság semmit se írt arról, hogy hol lakom.

– Vagy úgy? – kérdezte Studsy növekvő érdeklődéssel. – Hát hol él?

– Mostanában odaát, San Franciscóban. Hogy talált rám a fickó?
– Kasa város ez. Én se vagyok itt sok éve, de kasa város. Erről én nem köphetek, Nick. Kérdezze tőle. Az ő dolga.
– Csak abban nem, hogy maga küldte a nyakamra.
– No persze, abban nem, de ezzel, érti ugye, csak reklámot csináltam magának. – Komolyan gondolta.
– Micsoda haver! – mondtam.
– Honnan tudhattam volna, hogy majd stukkerral hadonászik? De hát különben se tett sok kárt magában, vagy igen?
– Lehet, hogy nem, de kibírtam volna enélkül is és... – megálltam, mert a pincér hozta a pezsgőt. Megkóstoltuk, és azt mondtam, remek. Rettenetes volt. – Gondolja, hogy ő ölte meg a nőt? – kérdeztem.
Studsy teljes bizonyossággal rázta meg a fejét. – Ki van zárva.
– Az ilyen fickót könnyű rávenni a lövöldözésre – mondtam.
– Tudom. Ezek az idegenek mind hisztérikusak, de álló délután ki se mozdult innen.
– Álló délután?
– Igen. Szavamra mondom. Pár pasas meg csaj odafent ünnepeltek valamit, s egész biztos tudom, hogy álló délután ki se tette innen a lábát. Semmi átverés, ezt ő be is tudja bizonyítani.
– Akkor meg mitől volt begazolva?
– Honnan tudjam? Hát nem ezt kérdeztem tőle magam is? De hát tudja, milyenek ezek az idegenek.
– Persze, persze, mind hisztérikus. S ugye, egy havert se küldött a nőhöz látogatóba?
– Azt hiszem, rosszul ismeri ezt a fiút – mondta Studsy. – Tudom, milyen volt a csaj. Néha ellátogatott hozzám Sheppyvel. Csak játék volt az egész. A fiú nem volt beleesve, s így semmi oka se volt rá, hogy kinyírja. Szavamra mondom.
– A nő is narkós volt?
– Nem tudom. Néha láttam, hogy belekóstol, de nyilván csak udvariasságból, beledöfött magába egy-egy adagot, mert a haverja narkós volt.
– S ki más volt még itt a haverja?
– Senki, akit ismernék – felelte Studsy közönyösen. – Járkált ide néha egy Nunheim nevezetű patkány, aki nagyon szerette volna fűzni, de ahogy láttam, semmire se ment vele.
– Szóval attól kapta meg Morelli a címemet.
– Elment az esze? Morelli semmi mást nem akart velem, mint istenigazából elhírigelni. Mire való volt az a benyögés a rendőrségnek, hogy Morelli ismeri a csajt? Barátja magának az a pasas?
Ezen elgondolkoztam, csak aztán mondtam: – Nem ismerem. De hallottam, hogy olykor-olykor szívességeket tesz a rendőrségnek.
– Aha. Kösz.
– Mit köszön? Egy szót se szóltam.
– Az is elég. De áruljon már el valamit: mire jó ez az egész gatyázás? Hát nem az a Wynant nevű pacák tette el láb alól azt a nagyságát?

– Sokan így hiszik – mondtam. – De tíz rongyot öt ellenében, hogy nem ő volt.

A fejét rázta. – Mért fogadnék arra, amit maga tud jobban? – Fölragyogott az arca. – De azt megmondom, én mire készülök, s arra fogadhatunk is, ha akar. Tudja, hogy amikor engem elkapott, merő véletlenségből jobbegyenessel ütöttem, ahogy már mondtam is, és azóta is kíváncsi vagyok, hogy el tudnak-e intézni másodszor is. Szóval ha már jobban érzi magát, szeretnék...

Nevetve közbevágtam: – Nem, már réges-rég nem vagyok kondiban.

– Magam is hájas vagyok, mint a disznó – ragaszkodott az ötletéhez.

– Különben is, mázli volt az egész: maga épp elvesztette az egyensúlyát, én meg nem.

– Csak vigasztalni akar – mondta, majd töprengve hozzátette: – Bár azt hiszem, úgy van, ahogy mondja. Hát ha nem akar bunyózni, legalább igyunk egyet.

Nora úgy döntött, hogy korán és józanul akar hazamenni, így valamivel tizenegy után búcsút mondtunk Studsynak és az Öntöttvas Klubnak. Studsy kikísért minket a taxihoz, és lelkesen kezét szorított velünk. – Hát ez remek este volt! – mondta.

Mi is efféle udvarias szövegeket mondtunk, és elhajtottunk.

Nora szerint Studsy csodálatos volt. – Felét se értettem annak, amit mondott.

– Remek fickó.

– Nem mondtad neki, hogy már fölhagytál a szimatolással.

– Azt hitte volna, hogy bele akarom keverni valamibe – magyaráztam. – Az olyan pacáknak, mint ő, egy kopó mindig kopó marad, és inkább hazudok neki, mintsem ő higgye rólam, hogy hazudok. Van egy cigarettád? Igazán bízik bennem, a maga módján.

– Igazat mondtál, amikor azt mondtad, hogy nem Wynant a gyilkos?

– Nem tudom. Azt hiszem, igazat.

A Normandiában távirat várt Allentownból, Macaulaytól:

AZ ÁLDOZAT NEM WYNANT, ÉS NEM AKART ÖNGYILKOS LENNI.

15

Másnap reggelre gyorsíró-t rendeltem, elintéztem az összegyűlt postát, telefonon értekeztem San Franciscó-i ügyvédemmel – megpróbáltuk az egyik üzletfeletem megmenteni a csódtól –, egy órát áldoztam rá, hogy kidolgozzam az adócsalási tervemet, szóval mindenestül átvedlettem szorgalmas üzletemberré, s két óra tájt már egészen erényesnek éreztem magam, fölhagytam hát a napi robottal, és elmentünk Norával ebédelni.

Ebéd utánra bridzsmeghívása volt, én pedig Guildhez indultam; már korábban megbeszéltük telefonon, hogy fölkeresem.

– Szóval vaklárma volt? – mondtam, miután kezét fogtunk, s kényelembe helyeztük magunkat.

– Ahogy mondja. Éppoly kevésbé volt Wynant, mint jómagam. Tudja, hogy van ez: leadtuk a phillyi rendőrségnek, hogy Wynant onnan sürgönyözött, és rádió-n megkapták a személyleírását, és ettől kezdve egy héten át mindenkit, aki cingár volt és talán

pofaszakállas, fél Pennsylvániában Wynantnak néztek. Ezt a pasast Barlow-nak hívják, s amennyire megtudtuk, munka nélküli ács... egy néger lőtt rá, mert ki akarta rabolni. Egyelőre többet nem sikerült kihúzni belőle.

– Nem lőhetette le valaki más, aki ugyanolyan tévedésbe esett, mint az allentowni rendőrség? – kérdeztem.

– Úgy érti, a támadó is azt hitte, hogy Wynant? Gondolom, ez is lehetséges, ha van teteje. Van?

– Nem tudom – mondtam. – Szólt Macaulay a levélről, amit Wynanttól kapott?

– Szólt, de nem mondta, mit írt.

Én elmondtam. Azt is, amit Rosewaterről tudtam.

– Hm. Ez érdekes.

Beszéltem a levélről is, amit Wynant a nővérenek küldött.

– Tömérdek levelet ír, nem igaz? – mondta Guild.

– Így gondolom én is. – Elmondtam, hogy Rosewater személyleírása árnyalatnyi különbséggel illik Christian Jorgensenre.

– Csöppet se árt, ha hallgatunk az olyanféle emberekre, mint maga. Ne hagyja, hogy félbeszakítsam.

– Ennyi az egész – feleltem.

Hátradőlt a székében, és halvány, szürke szemét a mennyezetre függesztette. – Van egy pár dolog, amit el kéne intézni – mondta később.

– Ezt a pacákot is 32-essel lőtték meg? – kérdeztem.

Guild egy percre furcsán rám meredt, majd megrázta a fejét. – Nem. 44-essel. Valamit forgat az eszében?

– Dehogy. Csak megpróbálom rendezni ezt a zűrzavart.

– Persze, tudom, hogy van ez – és ismét hátradőlt, és tovább bámulta a mennyezetet. Mikor újra megszólalt, úgy beszélt, mintha máson járna az esze. – Az az alibi, a Macaulayé, amire kíváncsi volt... nos, semmi baj vele. Aznap elkésett egy találkozóról, és pontosan tudjuk, hogy egy Hermann nevezetű pasas irodájában ücsörgött az Ötvenhetedik utcában három óra öt perctől három óra húszig, és csak ez az idő számít.

– Hogyhogy csak ez az idő?

– Pontosán csak ez az idő, maga még nem tud róla. Előkerült egy Caress nevű fickó, akinek az Első sugárúton pucarája van, és aznap három óra öt perckor fölhívta a nőt, hogy van-e valami munka a számára. A nő azt mondta, hogy nincs, és valószínűleg hamarosan elutazik. Ez leszűkíti a számításba jöhető időt három óra öttől három húszig. Csak nem gyanakszik tényleg Macaulayra?

– Mindenkire gyanakszom – feleltem. – Maga például hol volt a kérdéses időben?

Nevetett. – Hát ami tény, az tény, én vagyok az egyetlen, akinek nincs alibije. Moziban voltam.

– A többieknek van?

Bólogatott. – Jorgensen a feleségével együtt ment el otthonról, mégpedig öt perccel három előtt, aztán elslisszolt a Hetvenharmadik utcába egy Olga Fenton nevű lányhoz – megígértük neki, hogy nem szólunk a feleségének –, és ott maradt körülbelül ötig. Hogy Mrs. Jorgensen hol volt, azt tudjuk. A lány épp öltözködött, amikor elmentek, aztán

negyedóra múlva ő is taxiba ült, és elment egyenesen a Bergdorf-Goodman szalonba. A kölyök könyvtárban töltötte az egész délutánt – te jóisten, milyen hülye könyveket olvas ez! –, Morelli pedig egy csehóban volt a Negyvenes utcák körül. – Elnevette magát. – És hol volt maga?

– Én akkor jövök elő az alibimmel, ha szükségem lesz rá. Máskülönben egyik alibi se látszik túl szilárdnak, de a valóságos alibik ritkán azok. És mi van Nunheimmel?

Guild láthatóan meglepődött: – Hát ez hogy jut eszébe?

– Hallottam, hogy bukott a nőre.

– Hol hallotta?

– Hallottam.

Homlokát ráncolta. – Jótáll érte?

– Igen.

– Nos – mondta lassan –, ez olyan pasas, hogy könnyen utánanézhethünk. De mondja már, miért foglalkozik annyit ezekkel? Nem hiszi, hogy Wynant a tettes?

Hasonló fogadást ajánlottam föl, amit Studsynak: ötven dolcsit huszonöt ellenében, hogy nem ő volt.

Egy hosszú percen át némán, homlokát ráncolva meredt rám, aztán megszólalt: – Akárhogy is, ötletnek nem rossz. És ki a jelöltje?

– Ott még nem tartok. Értse meg, még semmit se tudok. Még azt se tudom, hogy nem Wynant volt. Csak azt, hogy nem minden szól Wynant ellen.

– És erre fogad kettő az egyhez. És mi az, ami nem szól ellene?

– Nevezze ösztönnek, ha akarja – feleltem. – De...

– Nem nevezem semminek – mondta Guild. – Azt gondolom, hogy maga egy gógyis kopó. És hallani szeretném, mi a mondanivalója.

– A legtöbb kérdés. Például, hogy mennyi idő telt el attól kezdve, hogy a liftesfiú fölvitte Jorgensennét a Wolf lányhoz, egészen addig, amíg az asszony újra csöngetett, hogy nyögéseket hall?

Guild az ajkába harapott, aztán kérdésre nyitotta a száját: – Gondolja, hogy ő is...? – a kérdés többi része kimondatlanul lógott a levegőben.

– Gondolom, hogy ő is lehetett. Szeretném tudni, merre mászkált Nunheim. Szeretném tudni, mi a válasz a Wynant-levél kérdéseire. Szeretném tudni, hova lett a négyezer dollár, hiszen Macaulay ötezret adott a Wolf lánynak, az pedig Wynant szerint csak ezret továbbított. Szeretném tudni, kitől kapta a jegygyűrűt?

– Megtesszük, ami tőlünk telik – mondta Guild. – A magam részéről csak azt szeretném tudni, hogy ha nem Wynant a tettes, miért nem jön ide, hogy feleljen a kérdéseinkre.

– Egy ok az lehet, hogy Mrs. Jorgensen újra a diliházba akarja csukatni. – Hirtelen eszembe jutott valami. – Herbert Macaulay Wynantnak dolgozik: gondolom, nem érte be a szavával, hogy az az allentowni fickó nem azonos az ügyfelével?

– Nem azonos. Jóval fiatalabb, mint Wynant, átkozottul kevés ősz hajszála van, de nem festi a haját, és nem is hasonlít a fényképekre, amiket Wynantról kaptunk. – Nagyon biztos volt a dolgában. – Van valami elfoglaltsága a következő egy-két órára?

– Nincs.

– Remek. – Fölállt. – Ráállítok pár fiút ezekre a dolgokra, amikről beszéltünk, mi ketten pedig talán ellátogathatnánk egy-két barátunkhoz.

– Remek – mondtam erre én, ő pedig kiment az irodájából.

A papírkosárban találtam egy *Times*-t. Előhalásztam, és megnéztem a hirdetéseket. Köztük volt a Macaulayé is:

Abner. Igen. Bunny.

Mikor Guild visszatért, megkérdeztem: – Mi van Wynant munkatársaival, ki dolgozott nála a műhelyben? Utánanézték már?

– Persze, persze, de semmiről sem tudnak. Szélnek eresztették őket annak a hétnek a végén, amikor Wynant elutazott, összesen ketten voltak, és a színüket se látták azóta.

– Mit dolgoztak éppen, amikor becsukták a műhelyt?

– Valami új festéken vagy ilyesmin: színtartó zöldön. Nem tudom. Utánanézhettek, ha akarja.

– Nem hiszem, hogy lényeges. Nagy műhely?

– Jó búvóhely is lehetne, amennyire tudom. Gondolja, hogy köze lehet az ügghöz?

– Bárminek köze lehet.

– Persze. Na, húzzuk el a csíkot.

16

– Mindenekelőtt – mondta Guild, mihelyt elhagytuk az irodáját – meglátogatjuk Nunheim urat. Otthon kell lennie: mondtam neki, hogy maradjon a fenekén, amíg nem telefonálok.

Nunheim úr otthona egy sötét, nedves és bűzös bérház negyedik emeletén volt, ahol jókora zajt csapott a Hatodik sugárút fölött dübörgő magasvasút. Guild kopogtatott az ajtón.

Belülről eszeveszett kapkodás hallatszott, majd egy hang megkérdezte: – Ki az? – Orrhang volt, kissé izgékony férfié.

Guild megszólalt. – John.

Az ajtó sietősen kinyílt, s egy apró, fakó képű, harmincöt-harminchat éves emberke tűnt föl mögötte; összes látható ruházata trikó, kék gatyka és fekete selyemzokni. – Nem számítottam önre, hadnagy úr – szűkölte. – Azt mondta, előbb telefonál. – Rémültnek látszott. Apró, sötét szemei egészen közel ültek egymáshoz, vékony ajka lefittyedt, föléje hosszú, hajlott, szimatoló orr lógott, valósággal csonttalan.

Guild megérintette a könyökömet, s bementünk. A balra nyíló ajtón át vetetlen ágy volt látható. A szoba, ahová beléptünk, nappaliként szolgált, kopott volt és koszos, újságok, ruhadarabok és piszkos edények heverték szerteszét. Jobbra, egy benyílóban tűzhely és mosogató. Köztük egy nő állt sístergő serpenyővel a kezében. Nagy csontú, jó húsú, lángoló hajú teremtés, huszonnyolc körül, szemrevaló is a maga brutális, lompos módján. Gyűrött, rózsaszínű pongyola volt rajta, s kopott rózsaszín papucs csálén csüggő pamacsokkal az orrán. Mogorván bámult ránk.

Guild nem mutatott be Nunheimnek, és rá se bagózott a nőre. – Ülünk le – mondta, majd félresöpört néhány ruhadarabot, hogy helyet csináljon magának a heverő szélén.

Én is ledobáltam pár újságot a hintaszékről, és letelepedtem. Mivel Guild a fején hagyta a kalapját, magam is ekképp cselekedtem.

Nunheim az asztalhoz ment, ahol egy félliteres üvegben kétujjnyi whisky lötyögött, mellette néhány pohár állt. – Húznak egyet? – kérdezte.

Guild grimaszt vágott. – Ebből a zagyvalékból? Hogy volt pofád azt hazudni nekem, hogy csak látásból ismerted a Wolf csajt?

– De hisz így volt, hadnagy úr, ez az igazság! – Kétszer rám csúszott a tekintete, de nyomban elkapta. – Lehet, hogy néha odaköszöntem neki, vagy megkérdeztem, hogy s mint, meg efféléket, mikor összeakadtunk, de ennyi volt az egész. Színigaz.

A nő a benyílóban gúnyosan föl kacagott, és a tekintetéből semmi jó nem volt kiolvasható.

Nunheim megpördült, és szembenézett vele. – Úgy, úgy! – mondta neki dühtől rikácsolva. – Tartsd a pofád, vagy ki találom verni a fogadat!

A nő meglendítette a karját, s Nunheim fejének röpítette a serpenyőt. Nem talált; a serpenyő a falnak verődött. A zsír meg a tojás foltokban terült szét a falon, a padlón, a bútorokon.

A pasas elindult feléje. Még fölállnom se kellett, csak a lábamat kinyújtanom. Elterült a földön. A nő fölkapott egy konyhakést.

– Ebből elég! – mordult föl Guild. Ő se állt föl. – Azért jöttünk ide, hogy beszéljünk a fejeddel, nem pedig a családi ingyencirkuszra. Állj föl, és türtőztess magad!

Nunheim lassan föltápáskodott. – Megörjít, ha bepiál – mondta. – Egész nap dühített. – Jobb kezét előre-hátra lengette. – Azt hiszem, kificamodott a csuklóm.

A nő elvonult mellettünk, anélkül, hogy egy pillantásra méltatta volna bármelyikünket. Bement a hálóba, s bevágta maga után az ajtót.

Guild megszólalt: – Ha nem koslatnál annyit más nők után, biztos kevesebb balhéd lenne ezzel az eggyel.

– Mit nem gondol, hadnagy úr? – Nunheim maga volt a megdöbbenés, s a sértett ártatlanság.

– Hát Julia Wolf?

Az apró, fakó emberke most valósággal felbőszült. – Ez hazugság, hadnagy úr. Akárki mondta, én...

Guild közbevágott, hozzám intézve a szavait. – Ha orron akarja vágni, nem akadályozom meg, akármilyen marjult a csuklója. Legalább nem tud visszaütni.

Nunheim felém fordult, s mindkét kezét kitartha. – Eszem ágában sem volt azt állítani, hogy ön hazudik. Csak arra gondoltam, hogy valakit talán megtévesztettek, ha...

Guild ismét közbevágott: – Miért? Tán nem örültél volna, ha a spiné kötélnek áll?

Nunheim megnyalta az alsó ajkát és óvatosan a hálószoba felé tekingetett. – Nos – mondta lassan, óvatosan –, végre is első osztályú nő volt. Azt hiszem, nem utasítottam volna el.

– És sose próbáltad megszerezni?

Nunheim habozott, aztán megvonta a vállát: – Tudják, hogy van ez. Az ember minden ajtón kopogtat, ha már arra jár.

Guild fanyarul nézett rá: – Okosabb lett volna ezt mindjárt az elején megmondani. Hol voltál aznap délután, amikor a nőt kicsinálták?

A kis ember úgy ugrott föl, mintha gombostűt szúrtak volna az ülepébe. – Jézusom, csak nem hiszi, hadnagy úr, hogy bármi közöm volna a gyilkossághoz? Ugyan, mért akartam volna őt bántani?

– Hol voltál, arra felelj!

Nunheim fittyedt ajkai idegesen rángatóztak. – Melyik nap is volt az, amikor... – gyorsan abbahagyta, mert a hálóajtó kinyílt.

A hatalmas néember kivonult egy bőrönddel. Már utcai ruhában volt.

– Miriam! – nyögte Nunheim.

Az tompán rábámult, és megszólalt: – Nem szívelem a szélhámosokat, de még ha szeretném is őket, akkor se szívelném azt a szélhámost, aki másokat bemószerol, s még ha szívelném is a mószeroló csalókat, téged mindenképpen utálnálak! – és a külső ajtó felé indult.

Guild megragadta Nunheim karját, nehogy a nő után vesse magát, s megismételte: – Hol voltál, arra felelj!

Nunheim fölkiáltott: – Miriam! Ne menj el! Rendes leszek hozzád, mindent megteszek! Ne hagyj el, Miriam!

A nő elment, és becsapta az ajtót.

– Eresszen el! – könyörgött a kis ember Guildnek. – Hadd hozzam vissza! Nem tudok nélküle élni. Mindjárt visszahozom, és mindent elmondok, amit csak akar, hadnagy úr. Eresszen el! Mi lesz velem nélküle?

Guild ráfordult: – Tökfilkó! Maradj veszteg. – Lenyomta a kis embert a székre. – Nem azért jöttünk, hogy benned meg a nőügyeidben gyönyörködjünk. Hol voltál aznap délután, amikor a spinét megölték?

Nunheim a kezébe temette arcát, és sírva fakadt.

– Ne húzd az időt, mert hülyére verlek! – dörrent rá Guild.

Töltöttem egy pohár whiskyt, és Nunheim kezébe nyomtam.

– Köszönöm, uram, nagyon köszönöm. – Kiitta, köhögött, s előhúzott egy mocskos zsebkendőt, hogy megtörölje az arcát. – Így kapásból nem emlékszem, hadnagy úr – nyávogta. – Talán Charlie céllövöldéjében voltam, talán itthon. Miriam biztosan emlékszik, ha megengedné, hogy visszahozzam.

– Pokolba Miriammal! Vagy vágjalak talán sittre, mert rövid az emlékezeted? Mit szólnál hozzá?

– Csak egy perc. Mindjárt eszembe jut. Nem az időt húzom, hadnagy úr. Hisz tudja, mi ketten mindig megértettük egymást. Sose kormoltam magának. Csak most ki vagyok borulva. Nézze csak meg a csuklómat. – Fölemelte a jobb karját, hogy lássuk, mint dagad a csuklója. – Csak egy perc. – Ismét a kezébe temette az arcát.

Guild rám kacsintott, s vártuk, hogy a kis ember emlékezete működésbe lépjen.

Hirtelen lecsapta az arcáról mindkét kezét, és fölkacagott. – Halihó! Úgy látszik, nem árt, ha kicsit megszorogatnak! Aznap délután én... de várjon csak, mindjárt megmutatom! – Átszaladt a hálóba.

Pár perc múlva Guild utánakiáltott: – Hé! Nem akarunk egész éjjel itt maradni! Mozgás!

De nem volt se mozgás, se semmi válasz.

A háló üres volt, mikor beléptünk, s mikor kinyitottuk a fürdőszoba ajtaját, az is üres volt. Csak a nyitott ablak látszott, azon túl a tűzlétra.

Egy hangot se szóltam, s vigyáztam, hogy a szemem se rebbenjen.

Guild hátratólta a kalapját a homlokára. – Na, ezzel megjártuk – mondta, és a nappaliba ment, a telefonhoz.

Míg telefonált, ki-be lökdöstem a fiókokat meg a szekrényajtókat, de semmit se találtam. Nem volt alapos kutatás, és nyomban abbahagytam, amint Guild befejezte a rendőrségi gépezet mozgósítását.

– Azt hiszem, hamar elkapjuk a frakkját – mondta. – És van egy újságom magának. Kiderítettük, hogy Jorgensen azonos Rosewaterral.

– Ki azonosította?

– Küldtem egy embert a csajhoz, aki az alibijét igazolta, ahhoz az Olga Fentonhoz, és az emberünk végül kihúzta belőle. De az alibihez most is ragaszkodik. Most elmegyek hozzá, talán nekem több szerencsém lesz. Velem tart?

Az órámra néztem. – Szeretnék, de nagyon késő van. A fickót még nem kapták el?

– Már kint van az elfogatási parancs. – Jelentőségteljesen nézett rám. – Lesz mondanivalója az ürgének, az biztos!

Rávigyorogtam: – Na most mit gondol, ki a gyilkos?

– Csöppet se izgatom magam – mondta Guild. – Csak egy kis idő, míg elég tényit facsarok ki az embereimből, s előállítom az igazit, mielőtt még ütne az óra!

Az utcán megígérte, hogy mindent nyomban tudat velem, ami csak történik. Kezet fogtunk, és elváltunk. Pár másodperc múlva utánam rohant, hogy adjam át legtiszteletesebb üdvözetét Norának.

Hazaérve átadtam Guild üzenetét Norának, és elmeséltem neki, mi újság.

– Nekem is van egy üzenetem a számodra – mondta. – Gilbert Wynant itt járt, és nagyon le volt törve, hogy téged nem talált. Megkért, hogy mondjam meg neked: valami “életbevágóan fontos” közlendője van.

– Nyilván fölfedezte, hogy Jorgensennek is anyakomplexusa van.

– Gondolod, hogy Jorgensen a gyilkos? – kérdezte Nora.

– Azt hittem, már tudom, kicsoda – feleltem. – De most megint annyira összezagyválódott az egész, hogy csak találgathatok.

– És kire tippelsz?

– Mimire, Jorgensenre, Wynantra, Nunheimre, Gilbertre, Dorothyra, Alice nénire, Morellire, rád, rám vagy Guildre. Lehet, hogy Studsy volt. Nem kevernél egy italt?

Kevert, nem is egyet. A másodiknál vagy harmadiknál tartottam, amikor visszajött a telefontól. – Mimi barátnőd keres.

Mentem a telefonhoz. – Helló, Mimi.

– Szörnyen sajnálom, hogy tegnap este olyan kiállhatatlan voltam, de úgy rám jött az idegesség, hogy egyszerűen elvesztettem a fejemet, és bolondot csináltam magamból. Kérem, ne haragudjon. – Mindezt oly gyorsan hadarta el, mint aki mielőbb túl akar lenni rajta.

– Ugyan. Semmi baj.

De még ezt a három szót se hagyta végigmondani, máris újakezdte, de jóval lassabban és komolyabban. – Láthatnám magát, Nick? Valami szörnyű dolog történt, valami... nem tudom, mitévő legyek, kihez forduljak.

– Mi történt?

– Telefonon nem mondhatom el, de segítenie kell rajtam. Szükségem van valakinek a tanácsára. Föl tudna ugrani hozzám?

– Úgy érti, most?

– Igen. Nagyon kérem.

Mondtam, hogy jól van, és visszamentem a nappaliba. – El kell rohannom Mimihez. Azt mondja, zúrben van, és segítségre van szüksége.

Nora nevetett. – Annyira azért ne rohanj, hogy hasra ess. Bocsánatot kért tőled? Mert tőlem igen.

– Egy szuszra. Dorothy hazakerült már, vagy még most is Alice nénit boldogítja?

– Még a nénit, Gilbert szerint. Meddig maradsz?

– Csak amíg muszáj. Jorgensent valószínűleg elkapta a rendőrség, és Mimi tudni akarja, hogy nem lehet-e visszacsinálni.

– Rásózhatnak valamit? Úgy értem, ha nem ő tette el láb alól a Wolf lányt.

– Gondolom, csak a régi ügyeit. A fenyegető leveleket, zsarolási kísérletet. Ezeket könnyen előáshatják. – Letettem a poharamat, hogy megkérdezzem Norától és magamtól: – Szeretném tudni, ismerték-e egymást Nunheimmel. – Ezen elgondolkodtam, de semmi se jött ki belőle, csak az, hogy lehetséges. – Na, akkor elindulok utamra.

Mimi kitárt karokkal fogadott. – Irtó kedves, irtó kedves magától, Nick, hogy nem haragszik rám, de hisz maga mindig is irtó kedves volt. Fogalmam sincs, mi ütött belém hétfőn este.

Mondtam, hogy felejtse el.

Az arca kissé rózsásabb volt, mint máskor, s feszült arcizmai jóval fiatalabbnak mutatták. Kék szeme valósággal ragyogott. Keze hideg volt; az egész nő csupa följajzott izgalom, de nem tudtam kitalálni, miféle izgalom ez.

– Szörnyen, szörnyen édes a feleségétől, hogy... – akarta folytatni, de közbevágtam:
– Felejtse el.

– Nick, mit varrhatnak az ember nyakába, ha egy gyilkossági ügyben elrejtett egy perdöntő bűnjelet?

– Vádat emelhetnek bűnrészesség címén, ha éppen akarják.

– Akkor is, ha valaki meggondolja magát, és önként kiszolgáltatja a bizonyítékot?

– Akkor is megtehetik. De rendszerint nem teszik.

Körülnézett a szobában, mint aki meg akar győződni róla, hogy nincs más fültanú, csak aztán szólalt meg: – Clyde ölte meg Juliát. Megtaláltam a bűnjelet, és eldugtam. Mit tehetnek velem?

– Valószínűleg semmit, legföljebb kissé megtáncoltatják, ha előáll vele. Végre is a férje volt, ez eléggé szoros kapcsolat, s nem valószínű, hogy akadna esküdtszék, amely elítélné bűnpártolásért... föltéve persze, ha nincs okuk azt hinni, hogy nem a hitvestársi szolidaritás, hanem valami más indíték vezette.

Hidegen, ravaszul kérdezte: – Maga így hiszi?

– Nem tudom – feleltem. – Arra is tippelhetnék, hogy abban a reményben dugta el ezt a bűnjelet, hogy némi pénzt csikarhat ki tőle, mihelyt rátalál, most azonban történt valami, amiért meggondolta magát.

Jobb tenyere karomná görbült, s hegyes körmeivel az arcomba mart. Fogát összeszorítva, ajkát fölhúzva vicsorgott rám.

Elkaptam a csuklóját. – Hogy eldurvulnak a nők manapság – mondtam, s megpróbáltam méla hangon szólni. – Az imént váltam el egytől, aki serpenyőt vágott a fiúja fejéhez.

Elnevette magát, de a szeme mit sem változott. – Maga szerint tőlem minden kitelik, ugye?

– Ki volt az a nő, a serpenyővel? – kérdezte. – Ismerem?

– Nem Nora, ha netán rá gondolna. Letartóztatták már Victor-Christian-Rosewater-Jorgensent?

– Micsoda?!

Hittem zavarában, bár mindkettő, a zavara is meg a hiszékenységem is meglepett. – Jorgensen és Rosewater egy személy – mondtam. – Hisz emlékszik rá. Azt hittem, ismeri.

– Arra a szörnyetegre gondol, aki...

– Arra.

– Egy szavát se hiszem! – Fölállt, és összekulcsolta a kezét. – Nem! Nem lehet! – Az arca hamuszín lett a félelemtől, a hangja feszült, természetellenes, akár egy hasbeszélőé.
– Egy szavát se hiszem!

– Ezzel aztán sokra megy – mondtam.

De rám se hallgatott. Hátat fordított, és az ablakhoz ment, ott állt, háttal nekem.

Megszólaltam: – Egy kocsi áll a ház előtt, pár pacák ül benne, nyilván kopók lehetnek, s arra várnak, hogy a maga Chrise feltűnjék a láthatáron...

Megfordult, és élesen kiabálta: – Biztos benne, hogy ő Rosewater? – A rettegés már nagyrészt eltűnt az arcáról, s a hangja is legalább emberinek hangzott.

– A rendőrség biztos benne.

Bámultunk egymásra, ki-ki elmerülve a gondolataiba. Én arra gondoltam, hogy Mimi nem attól rémült meg, hogy Jorgensen a gyilkos, sőt még attól se, hogy letartóztatják. Attól félt, hogy a pacák pusztán azért vette el, mert passzolt a Wynant ellen kifőzött terveire.

Mikor elnevettem magam – nem ezen a tréfás ötleten, hanem azon, hogy ilyen hirtelen jöttem rá –, Mimi bizonytalanul mosolyogva rám bámult. – Egy szavát se hiszem – ismételte, de a hangja már egészen lágy volt. – Csak, ha ő maga is bevallja.

– És ha bevallja? Akkor mi lesz?

Kissé megvonta a vállát, az alsó ajka remegett. – Ő a férjem.

A válasz föltétlenül vicces lett volna, de engem felbőszített. – Mimi, én Nick vagyok. Hisz emlékszik rám. N-i-c-k.

– Tudom, hogy nem néz ki belőlem semmi jót – mondta komolyan. – Azt hiszi, hogy én...

– Tudom, tudom. Hagyjuk ezt. Térjünk vissza arra a vacakra, amit Wynant ellen talált.

– Ó, igen – mondta, és elfordult tőlem. Mikor visszafordult, az ajka ismét remegett. – Az hazugság volt, Nick. – Egész közel jött hozzám. – Clyde-nak nem volt joga hozzá, hogy olyan leveleket küldözgessen Alice-nak meg Macaulaynak, s engem gyanúba keverjen mindenki előtt, s arra gondoltam, észhez térítem, ha kitalálok ellene valamit, hiszen tényleg azt hittem – sőt, ha tudni akarja, most is azt hiszem –, hogy ő a gyilkos, és én csak...

– És mit talált ki? – kérdeztem.

– Én... még nem is találtam ki. Először tudni akartam, mit tehetnek ellenem... tudja, amiket kérdeztem is magától... szóval tudni akartam... Elhittetem volna velük, hogy Julia kicsit magához tért, mikor kettesben voltunk, mikor a többiek el voltak foglalva a telefonálgatással, és akkor megmondta, hogy Clyde lőtt rá.

– Az előbb nem azt mondta, hogy hallott valamit, és titokban tartotta. Azt mondta, hogy talált valamit, és eldugta.

– De én még igazán nem döntöttem el, mit fogok...

– Mikor tudta meg, hogy mit írt Wynant Macaulaynak?

– Ma délután – felelte. – Járt itt egy pasas a rendőrségtől.

– Semmit se kérdezett Rosewater felől?

– Kérdezte, hogy ismerem-e, vagy valamikor ismertem-e, és azt hittem, igazat mondok, amikor nemmel válaszoltam.

– Lehet, hogy igazat mondott – feleltem –, és ez az első eset, amikor hiszek magának. Elhiszem, hogy igazat mondott, amikor elszólta magát, hogy valami bizonyíték van a kezében Wynant ellen.

Tágra nyitotta a szemét. – Nem értem.

– Én se, de valahogy így lehetett: talált valamit, és úgy döntött, hogy magánál tartja, talán azzal a gondolattal, hogy jó pénzért eladja Wynantnak; aztán jöttek ezek a levelek, és föl hívták magára a figyelmet, erre azt gondolta, hogy vesszen a pénz, de maga megvédi magát, és mindjárt meg is fizet az egykori férjének, ha kiszolgáltatja a rendőrségnek, amit talált; végül pedig, amikor megtudta, hogy Jorgensen nem más, mint Rosewater, újabb hátraarcot csinált, és tartogatja tovább a bűnjelet, most már nem a pénzért, hanem azért, hogy akkora pácban hagyja Jorgensent, amekkorában csak tudja, bosszúból, amiért nem szerelemből vette feleségül, hanem számításból a Wynant elleni játszmájában.

Hidegen elmosolyodott: – Tényleg azt hiszi, hogy én mindenre képes vagyok?

– Nem számít, hogy én mit hiszek – feleltem. – Az számít, magának legalábbis ezzel kéne számolnia, hogy előbb-utóbb a börtönben fog kikötni.

Nem volt hangos a sikolya, de iszonyatos, és a rettegés, ami korábban az arcán ült, semmi se volt a mostanihoz képest. Elkapta a kabátom hajtokáját, és két kézzel belekapaszkodott, úgy motyogta: – Ne mondja ezt, könyörgök, ne mondja! Mondja, hogy nem gondolta komolyan! – Annyira reszketett, hogy át kellett ölelnem, nehogy hanyatt vágódjon.

Nem is hallottuk Gilbertet, csak amikor köhintett, és megkérdezte: – Anyu, nem érzed jól magad?

Mimi lassan eleresztette a kabátomat, leejtette a kezét, és hátralépett. – Anyád egy ostoba nő. – Még mindig reszketett, de rám mosolygott, s a hangját is sikerült incselkedővé tennie: – Nick, maga vadállat! Így rám ijeszteni!

Mondtam, hogy sajnálom.

Gilbert letette egy székre a kabátját meg a kalapját, s udvarias érdeklődéssel nézett egyikünkről a másikra. Mikor nyilvánvaló lett, hogy egyikünk sem akar neki semmit se mondani, ismét elköhentette magát: – Borzasztóan örülök, hogy találkoztunk – mondta, és odajött, hogy kezet fogjon velem.

Mondtam, hogy én is örülök.

Mimi is megszólalt: – Fáradt a szemed. Biztos már megint szemüveg nélkül olvastál egész délután. – A fejét csóválva fordult felém. – Pont olyan esztelen, akár az apja.

– Van valami újság apámról? – kérdezte a fiú.

– Semmi a vaklárma óta, hogy öngyilkos akart lenni – feleltem. – Gondolom, már tudja, hogy vaklárma volt.

– Igen... – mondta. Tétován elhallgatott. – Szeretnék beszélni önnel pár percet, mielőtt elmenne.

– Jó.

– De drágám, most itt vagytok mind a ketten – szólt közbe Mimi. – Vagy tán valami titkokot van, amiről nekem nem szabad tudnom? – Most már eléggé könnyed volt a hangja. A reszketés is elmúlt.

– Téged csak untatna. – Gilbert fogta a kabátját és a kalapját, bólintott felém, és kiment.

Mimi ismét megcsóválta a fejét. – Csöppet se értem ezt a gyereket. Kíváncsi vagyok, mit hámoz ki a mi párjelenetünkből. – Nem látszott rajta, hogy ez túlzottan aggasztaná. Aztán hozzátette most már komolyabban: – Hogy mondhatott ilyet, Nick?

– Arról, hogy mi lesz a sorsa?

– Nem, hagyjuk ezt. – Megborzongott. – Hallani se akarok róla. Nem tudna itt maradni vacsorára? Valószínűleg kettesben leszünk.

– Sajnos, nem tehetem. De halljuk már, miféle bűnjelet talált.

– Az égvilágon semmit se találtam. Hazugság volt. – Komolyan, neheztelően húzta össze a szemöldökét. – Ne nézzon rám így. Valóban hazugság volt.

– Szóval egy hazugságért szalajtott ide? – kérdeztem. – Akkor miért gondolta meg magát?

Kuncogott. – Nick, maga holtbiztos imád engem, különben nem gorombáskodna folyton!

Sehogy sem tudtam követni ezt a logikát. – Nos, utána nézek Gilbertnek, hogy mit akar, aztán máris megyek.

– Szeretném, ha maradna.

– Mondtam, hogy nem tehetem – ismétéltem. – Hol találom a fiút?

– A második ajtó... Tényleg lecsukják Christ?

– Az attól függ – feleltem –, attól függ, hogy mit tud mondani nekik. Alaposan ki kell pakolnia, ha meg akarja úszni.

– Ó, ő aztán... – elharapta a szót, és élesen rám pillantott. – Remélem, nem akar átverni? – kérdezte. – Tényleg azonos azzal a Rosewaterral?

– A rendőrség épp eléggé biztos benne.

– De az a pasas, aki itt járt délután, egy hangot se kérdezett Chris felől. Csak azt kérdezte, hogy ismerem-e azt a...

– Akkor még nem voltak biztosak – magyaráztam. – Csak afféle gyanú volt.

– És most már biztosak?

Bólintottam.

– Hogyan jöttek rá?

– Egy lányismerőstől – feleltem.

– Kitől? – A szeme elsötétült egy kicsit, de a hangján még tudott uralkodni.

– A nevére nem emlékszem. – Aztán mégis megmondtam az igazat: – Attól a lánytól, aki az alibijét igazolta a gyilkosság napján.

– Az alibijét? – kérdezte méltatlankodva. – Azt akarja mondani, hogy a rendőrség hitelt ad az efféle nőszemélyek szavának?

– Miféle nőszemélyek?

– Tudja azt maga jól.

– Nem tudom. Maga talán ismeri a lányt?

– Ugyan – mondta, mintha halálos sértést vágtam volna a fejéhez. Összeszűkült a szeme, és annyira leeresztette a hangját, hogy éppen csak suttogott: – Nick, nem gondolja, hogy a férjem ölte meg Juliát?

– Ugyan miért tette volna?

– Tegyük föl, azért vett feleségül, hogy bosszút álljon Clyde-on – mondta. – Aztán... tudja, örökösen zaklatott, hogy jöjjünk ide, s próbáljunk valami pénzt kiszedni Clyde-ból. Talán én tettem a bogarat a fülébe, már nem emlékszem, de aztán ő zaklatott velem. Aztán, tegyük föl, véletlenül összeakadt Juliával. Julia persze ismerte őt, hiszen mindketten Clyde-nak dolgoztak, ugyanabban az időben. És ez a bitang tudta, hogy én aznap délután Juliához megyek, és megijedt, hogy annyira földühítem, hogy mindent kipakol róla, és... nem történhetett így?

– Ennek semmi értelme az égvilágon. Különbösen is, együtt indultak el aznap délután. Még ideje se lett volna, hogy...

– De az én taxim úgy mászott, mint a csiga – mondta Mimi. – és meg is állhattam valahol... igen, azt hiszem, meg is álltam. Megálltam egy patikánál aszpirinért, mert fáj a fejem – határozottan bólogatott. – Világosan emlékszem, hogy így volt!

– Ő pedig tudta, hogy maga megáll majd egy patikánál, mert megmondta neki, hogy megáll – folytattam. – Ezzel semmire se megy, Mimi. A gyilkosság nem gyerekjáték. Pácba akar keverni embereket, pusztán azért, mert bolonddá tették.

– Bolonddá tettek? – kérdezte rám meredve. – Mert az a... – elnevezte Jorgensent mindennek, ráolvasta valamennyi profán, obszcén vagy más módon sértő jelzöt, amit a nyelv csak ismer, a hangja fokozatosan emelkedett, s végül már a képeembe sivítózott.

Közbeszóltam, mihelyt kifogyott a lélegzete. – Szitkozódásnak pazar volt, de...

– S még volt bátorsága arra célozgatni, hogy tán én gyilkoltam meg Juliát! – folytatta. – Volt bátorsága, hogy megkérdezze tőlem, s addig hajtogatta, amíg csak egyenesen a tudtára nem adtam, hogy... nos, hogy nem én voltam.

– Nem ezt akarta mondani, Mimi. Mi az, amit a tudtára adott?

Dobbantott: – Szálljon már le rólam!

– Helyes, akkor vigye el magát az ördög. Nem az én ötletem volt, hogy idejőjjenek. – Már is indultam a kabátomért meg a kalapomért.

Utánam futott, karon ragadott. – Kérem, Nick, ne haragudjon. Rosszak az idegeim. Nem is tudom, mit...

Gilbert bejött és közbeszólt: – Elmehetek önnel egy darabig?

Mimi mordul rámeredt: – Hallgatóztál!

– Mit tehetek róla, ha te úgy kiabálsz? Tudnál adni egy kis pénzt?

– Még be sem fejeztük a beszélgetést.

Az órára néztem. – nekem rohannom kell, Mimi. Már is elkéstem.

– Visszajönne, ha elintézte a dolgait?

– Ha nem lesz nagyon késő. Ne várjon rám.

– Én itthon leszek – felelte. – Nem számít, akármilyen késő lesz.

Mondtam, hogy megpróbálok visszajönni. Pénzt adott Gilbertnek. Elindultunk a fiúval lefelé.

– Persze hogy hallgatóztam – mondta Gilbert, amint az utcára értünk. – Szerintem hülyeség finnyáskodni, és elszalasztani az adódó alkalmat, ha egyszer tanulmányozni akarjuk az embereket. Hiszen sose pontosan ugyanúgy viselkednek, ha mi is köztük vagyunk. Igaz, nem repesnek a boldogságtól, amikor rájönnek, de... – elmosolyodott. – Gondolom, a madarak meg az állatok sem szeretik, ha leskelődnek rájuk.

– Sok mindent hallott? – kérdeztem.

– Éppen eleget ahhoz, hogy tudjam: semmi fontosat sem szalasztottam el.

– És mi a véleménye róla?

Beszívta az ajkát, összeráncolta a homlokát, majd megfontoltan mondta: – Elég nehéz pontosan kifejezni. Anya sokszor egészen jól ért bizonyos dolgok elrejtéséhez, de távolról se ilyen ügyes az előtálatásukban. Vicces ügy, azt hiszem, már ön is megfigyelte: a hazudós emberek csaknem mindig borzasztó balkezesek a hazugsággal kapcsolatban, s jóval könnyebben át lehet verni őket, mint mást. Az ember azt gondolná, hogy hatodik érzékük van a hazugságra, pedig éppen ők azok, akikkel csaknem mindent meg lehet etetni. Fölteszem, hogy ezt már ön is megfigyelte, ugye?

– Igen.

A tárgyra tért. – Tulajdonképpen azt akartam elmondani, hogy tegnap este Chris nem jött haza. Ezért van, hogy anyu még a szokásosnál is idegesebb, s amikor átvettem a reggeli postát, volt közte egy levél Chrisnek is, s úgy gondoltam, lehet benne valami érdekes, és gőz fölött kinyitottam. – Elővett a zsebéből egy levelet, és átadta nekem. – Jó lenne, ha elolvasná, aztán újra leragasztom a borítékot, és beteszem a holnapi posta közé, ha netán Chris előkerülne, bár nem hiszem, hogy előkerül.

– Miért nem hiszi? – kérdeztem, amint átvettem a levelet.

– Nos, ha ő valóban Rosewater...

– Szólt róla neki valamit?

– Nem volt rá alkalom. Nem láttam azóta, hogy ön figyelmeztetett.

Néztem a kezemben levő levelet. A borítékot Massachusettsben, Bostonban bélyegezték le, 1932. december 27-én, és kissé gyerekes női írással Mr. Christian Jorgensennek volt címezve; *New York, Courtland*. – Hogy jutott eszébe kinyitni? – kérdeztem, kihúзва a levelet a borítékból.

– Nem hiszek az intuícióban – felelte –, de talán mégis vannak szagok, hangok, esetleg a kézírásban valami, amit nem lehet, sőt, talán nem is vagyunk a tudatában, hogy föltűnt nekünk. Nem tudom, mi volt; egyszerűen csak megéreztem, hogy valami fontos van benne.

– Gyakran érzi ezt, ha átveszi a családi postát?

Hirtelen rám pillantott, hogy nem gúnyolódok-e, aztán válaszolt: – Nem túl gyakran, de azelőtt is kinyitottam a leveleiket. Mondtam már, hogy szeretem tanulmányozni az embereket.

Elolvastam a levelet:

Kedves Vic!

Olga megírta, hogy visszajöttél az Államokba, és elvettél egy másik nőt feleségül, és most Christian Jorgensennek hívnak. Ez nem volt rendes tőled, Vic, hisz te is nagyon jól tudod, hogy egy szó nélkül hagytál faképnél. És egy fillér nélkül. Évek óta. Tudom, hogy muszáj volt elmenned, mert Mr. Wynantnál bajba keveredtél, de biztos vagyok benne, hogy ő már rég elfelejtette az egészet, és azt gondolom, hogy azért legalább írhattál volna, hiszen nagyon jól tudod, hogy mindig a javadat akartam, és most is mindent megteszek, amit csak tudok az érdekedben. Nem akarok szemrehányást tenni, Vic, de mindenképpen látni akarlak. Vasárnap meg hétfőn nem kell bemennem az üzletbe, mivel újév van, és szombat este New Yorkba utazom, mert mindenképpen beszélnem kell veled. Írd meg, mikor és hol találkozhatunk, mert nem akarom, hogy bajod legyen belőle. De mindenképpen válaszol azonnal, hogy időben megkapjam a leveled.

Igaz feleséged
Georgia

Ott volt a címe is.

Hümmögtem, és visszaraktam a levelet a borítékba. – És ellen tudott állni a kísértésnek, hogy szóljon erről az anyjának? – kérdeztem Gilbertet.

– Ó, jól tudom, hogyan reagált volna. Látta, mit művelt csak azért, amit magától megtudott. Mit gondol, mit tegyek ezzel a levéllel?

– Járuljon hozzá, hogy szóljak róla a rendőrségnek.

Nyomban bólintott. – Ha ön szerint ez a leghelyesebb. Meg is mutathatja nekik, ha akarja.

– Köszönöm – mondtam, és zsebre vágtam a levelet.

– Van még más is – mondta. – Volt valamennyi morfium nálam kísérleti célokból, és valaki ellopta. Körülbelül tíz milligramm.

– Kísérletezett? Hogyan?

– Bevettem belőle. Tanulmányozni akartam a hatását.

– S jó volt?

– Ó, nem arra voltam kíváncsi, hogy jó-e. Csak tudni akartam, milyen. Nem szeretem az olyan dolgokat, amiktől eltompul az agyam. Ezért nem is iszom gyakran, sőt, nem is dohányzom. De a kokaint azért ki akarom próbálni, mert állítólag élesíti a gondolkozást. Vagy nem így van?

– De igen. Állítólag. Mit gondol, ki emelte el a készletét?

– Dorothyra gyanakszom, mert van egy elméletem róla. Ezért is megyek el ma vacsorára Alice nénihez: Dorry még most is ott van, és ki akarom kísérletezni a dolgot. Akármit ki tudok szedni belőle.

– Jó, de ha egyszer ott van, hogy vehette el a...

– Tegnap este hazaugrott pár percre – felelte Gilbert. – Különben sem tudom pontosan, hogy mikor vezett el. Három-négy napja nem nyitottam ki a dobozt, csak ma.

– Dorothy tudott róla?

– Igen. Részben ezért gyanakszom rá. Nem hiszem, hogy más lett volna. Vele is kísérleteztem.

– S neki tetszett?

– Ó, de mennyire. Mindenesetre bevette, ez tény. Meg is szeretném kérdezni, hogy ilyen rövid idő alatt nem lehet-e belőle morfinista?

– Milyen rövid idő alatt?

– Egy hét... nem... tíz nap.

– Bajosan, legföljebb ha bebeszéli magának. Sokat adott neki?

– Nem.

– Tudassa velem, ha rátalált – mondtam. – Most már muszáj taxit fognom. A viszontlátásra.

– Ugye visszajön később?

– Ha tehetem. Akkor magához is benézek.

– Hálás köszönet.

A legelső üzletnél megálltam, és fölhívtam Guildet. Nem hittem ugyan, hogy még bent érem az irodájában, de gondoltam, megadják az otthoni telefonszámát. Mégis bent volt még.

– Éjszakai hajrá? – kérdeztem.

– Ahogy mondja. – A hangja igen vidám volt.

Felolvastam neki Georgia levelét, és megadtam a címét.

– Jó fogás – felelte.

Mondtam, hogy Jorgensen tegnap óta nem volt otthon.

– Gondolja, hogy elkapjuk Bostonban? – kérdezte.

– Vagy ott – találgattam –, vagy ország legdélibb csücskében, ameddig csak mostanáig eljuthatott.

– Keressük itt is meg ott is – mondta még mindig vidáman. – No de nekem is van egy hírecském. Nunheim barátunkat teletömték 32-es revolvergolyókkal, alig egy órával az után, hogy megsöpört előlünk... hullább a hullánál. A golyók szemre ugyanabból a fegyverből származnak, mint amivel a Wolf nagyságát hidegre tették. A szakértők már dolgoznak rajta. Azt hiszem, az öreg fiú most már jobban szeretné, ha velünk marad, és elköpi, amit tud.

20

Nora fél kézzel egy darab hideg kacsasültet evett, a másikkal meg keresztretjvényt fejtett, amikor hazaértem.

– Már azt hittem, végleg Mimihez költöztél – mondta. – Valamikor detektív voltál: keress nekem egy barna valamit, aminek hosszú nyaka és csigaformája van.

– A kacsában vagy a rejtvényben? Ne menjünk ma este Edge-ékhez: unalmas népek.

– Jó, de meg lesznek sértve.

– Nincs olyan szerencsénk. Quinnékre ugyan megsérődtek, de...

– Harrison fölhívott. Mondta, hogy szóljak neked: itt az idő, hogy vegyél valamennyi McIntyre Porcupine-t, azt hiszem, jól mondom, ráadásul a

Dome-pakethez. Záráskor húsz és egynegyeddel jegyezték. – Rátette az ujját a rejtvényre. – Ide kell.

Megtaláltam a hiányzó szót, és elmondtam neki csaknem szóról szóra, hogy mi történt, és mi hangzott el Miminél.

– Nem hiszem el. Te ezt csak kitaláltad. Képtelenség, hogy ilyen emberek léteznek. Voltaképp mi a zűr velük? Talán valami újfajta szörnyeteg első példányai?

– Csak elmondtam, ami történt, nem fűztem hozzá magyarázatot.

– És ugyan mit fűzhettél volna? Úgy látszik, egyetlen tagja sincs ennek a családnak – most, hogy Mimi is szembefordult az ő drágalátos Chrisével –, egyetlenegy tagja sincs, aki a legcsekélyebb rokonszenvvvel viseltetnék a többiek iránt, és mégis valahol nagyon is hasonlóak egymáshoz.

– Talán épp ez a magyarázat – véltem.

– Szeretnék találkozni Alice nénivel – mondta. – Átadod azt a levelet a rendőrségnek?

– Már telefonba olvastam Guildnek – feleltem, és beszámoltam neki Nunheimről.

– Hát ez meg mit akar jelenteni?

– Először is azt, hogy ha Jorgensen nincs a városban, márpedig azt hiszem, nincs, továbbá ha a golyók ugyanabból a fegyverből valók, amivel Julia Wolfot lelőtték, márpedig nyilván abból valók, akkor a rendőrségnek meg kell találnia a bűntársát is, ha valamit Jorgensen nyakába akarnak varrni.

– Biztos vagyok benne, hogy ha te igazán jó detektív volnál, akkor jóval világosabban meg tudnád magyarázni nekem ezt az egészet. – Újra a rejtvényen kezdett működni. – Visszamez Mimihez?

– Kétlem. Nem függesztenéd föl ezt a marhaságot, amíg megvacsorázunk?

A telefon megszólalt, és mondtam, hogy majd fölveszem én. Dorothy Wynant volt. – Halló, Nick?

– Személyesen. Hogy van, Dorry?

– Gil most ért ide, és elővett, tudja, hogy miért, és azt akarta, mondjam meg magának, hogy én vettem el, de én csak azért vettem el, mert féltem, hogy rá talál szokni.

– És maga mit csinált vele? – kérdeztem.

– Rávettem, hogy visszaadjam, és egy szavamat se hiszi, de becsületszavamra csak azért csórtam el, mert őt féltem.

– Én hiszek magának.

– Akkor megmondaná Gilnek is? Ha maga hisz nekem, ő is hinni fog, mert szerinte maga mindent tud az efféle dolgokról.

– Mihelyt látom, nyomban megmondom – ígértem.

Egy darabig hallgatott, aztán megkérdezte: – Hogy van Nora?

– Úgy látom, primán. Akar vele beszélni?

– Ó, igen, de még valamit szeretnék kérdezni. Mondott valamit anyu rólam, amikor ma nála járt?

– Tudtommal semmit.

– És Gil?

– Csak a morfiúmról.

– Biztos benne?

– Holtbiztos. Miért?

– Igazán semmi... ha biztos benne. Csak afféle hülyeség.

– Helyes. Küldöm Norát. – Visszamentem a nappaliba. – Dorothy óhaját veled szót váltani. Nehogy meghívd vacsorára.

Mikor Nora visszajött a telefontól, fura pillantás volt a szemében.

– Na mi volt? – kérdeztem.

– Semmi. Csak “hogya vagy?”, meg effélék.

Rászóltam: – Isten megbüntet érte, ha füllentesz az öregednek.

Elmentünk vacsorázni egy japán vendéglőbe az Ötvennyolcadik utcába, és ott Norának végül sikerült rábeszélnie, hogy mégiscsak menjünk el Edge-ékhez.

Halsey Edge magas, szikár ember volt, valamivel az ötvenen túl, beesett, sárga arccal, haja egy szál se. Önmagát “született és hivatásos hullarablónak” nevezte, ez volt az egyetlen tréfája, ha ugyan tréfának lehetett nevezni. A hullarablón azt értette, hogy archeológus, és roppant büszkén mutogatta a csatabárdgyűjteményét. Voltaképp ki lehetett vele jönni, ha az ember beletörődött, hogy két lábon járó fegyverkatalógussal beszélget, aki a leletei felsorolásával beszél tele a vendég fejét; kőbalták, rézbalták, bronzbalták, kettős élű balták, pattintott balták, sokszögű balták, fűrészélű balták, kalapácsbalták, ácsbalták, mezopotámiai balták, magyar balták, viking balták, valamennyi rozsdamarta. Hanem a felesége, azt volt nehéz kibírni. Leda volt a tisztességes neve, de a férje csak Tipnek hívta. Egészen apró volt, és a haja, a szeme, a bőre mind sárszínű, persze különféle árnyalatokban. Ritkán ült meg egy helyben, inkább csak odacsücsent valahova, s kedvenc szokása volt, hogy a fejét félrebillentette. Norának volt egy elmélete, eszerint Edge éppen föltárt egy ókori sírt, s Tip onnan ugrott a nyakába. Margot Innes csak gnómnak emlegette. Egyszer kifejtette nekem, hogy véleménye szerint minden húszévesnél régebbi irodalom elavult, mert hiányzik belőle az elmekórtan. Kellemes, kétemeletes házában éltek Greenwich Village szegélyén, és fenséges italokat tartottak.

Mire odaértünk, már tucatnyian vagy talán többen is összeverődtek. Tip bemutatott azoknak, akiket még nem ismertünk, és nyomban a sarokba terelt. – Mért mondta nekem, hogy akikkel karácsony délután maguknál összekeveredtek, gyilkossági ügybe keveredtek? – kérdezte, fejét annyira balra billentve, hogy a füle a vállán feküdt.

– Nem tudtam, hogy belekeveredtek. Különben is, mit számít manapság egy gyilkosság?

Jobbra billentette a fejét. – Azt se mondta el, hogy maga vette kezébe az esetet.

– Mit vettem a kezembe? Ó, már értem, mire gondol. Nem vettem, és nem is veszem. Az, hogy rám lőttek, mindössze annyit bizonyít, hogy ártatlan szemlélődő vagyok.

– Nagyon fáj?

– Csak viszket. Elfelejtettem ma kötést cserélni.

– Nora nagyon megijedt?

– Ugyanúgy én is, meg a tag is, aki rám lőtt. De ott van Halsey. Még egy szót sem váltottam vele.

Amint elsiklottam mellőle, hogy mielőbb megszabaduljak, még odaszólt: – Harrison megígérte, hogy elhozza ide azt a lányt.

Pár percet beszélgettünk Edge-dzsel – főleg egy pennsylvaniai telekről, amit meg akart venni –, aztán végre szereztem valami italt, és Larry Crowley meg Phil Thames disznó vicceit hallgattam, amíg egy nő is odajött, és kérdezősködni kezdett Philtől – Phil a columbiai egyetem tanára volt – a technokráciáról; azon a héten ez volt a divatos téma. Larry meg én gyorsan odébbálltunk.

Nora mellett találtunk menedéket. – Vigyázz magadra – figyelmeztetett. – A gnóm odavan, hogy kiszedje belőled a Julia Wolf-gyilkosság bizalmas részleteit.

– Majd megtudja Dorothytól – mondtam. – Ő is idejön Quinnel.

– Tudom.

Larry közbeszólt: – Beleesett a lányba, igaz? Nekem azt mondta, elválik Alice-től, és őt veszi feleségül.

Nora sajnálkozott: – Szegény Alice! – Utálta Alice-t.

– Attól függ, milyen szemszögből nézzük – vélte Larry. Ő kedvelte Alice-t. – Tegnap láttam azt a tagot, aki elvette a lány anyját. Tudod, azt a magas fickót, akivel nálatok találkoztunk.

– Jorgensent.

– Azt, azt. Egy zaciból jött ki a Hatodik sugárúton, a Negyvenhatodik utca közelében.

– Beszéltél vele?

– Taxiban ültem. Különbösen is illőbb volt úgy csinálni, mintha nem is vettem volna észre. Hisz a zaciból jött ki.

– Pszt, pszt, pszt! – integetett Tip minden irányban, és Levi Oscant zongorázni kezdett. Már javában játszott, amikor Quinn és Dorothy befutottak. Quinn pocsolyarészeg volt, és Dorryn is látszott, hogy nemcsak egy pohárnak nézett a fenekére.

Hozzám jött, és sutyorgott: – Magukkal akarok elmenni innen.

– Akkor biztos nem marad reggelig – feleltem.

– Pszt! – sziszegett felénk Tip.

Figyeltünk egy kicsit a zenére.

Dorothy vagy egy percig izgett-mozgott mellettem, aztán megint sutyorogni kezdett.

– Gil azt mondta, hogy maga még visszamegy anyuhoz. Tényleg visszamegy?

– Kétlem.

Quinn odatántorgott közénk. – Mi van, fiú? Hogy van Nora? Átadta az üzenetemet? – (Tip rápisszegett, de Quinn oda se bagózott. Láthatóan mások is megkönnyebbültek, és dumálni kezdtek.) – Ide figyelj, fiú, ugye a friscói Golden Gate-ben tartod a pénzedet?

– Van ott egy kis pénzem.

– Vedd ki gyorsan, fiú. Ma este hallottam, hogy alaposan megrozzantak.

– Helyes. Bár nem sok dohányom van ott.

– Nem? S mit kezdesz a többi dohányoddal?

– A matrac alatt őrzöm, meg titkos külföldi papírokba fektetem.

Ünnepélyesen csóválta a fejét. – A magadfajták teszik tönkre a nemzetet.

– S a magamfajták nem mennek tönkre a nemzettel együtt. – feleltem. – Hol tintáztál be?

– Alice miatt. Egész héten pofákat vágott. Beledilizek, ha nem iszom.

– S mért vágott pofákat?

– Mert iszom. Azt hiszi... – közelebb hajolt, és bizalmasan suttogni kezdett. – Figyelj ide. Te vagy az egyetlen barátom, és el akarom mondani, mire készülök. El akarok válni Alice-től, és el akarom venni feleségül...

Fél kézzel megpróbálta átölelni Dorothyt. Az odébb lökte: – Maga hülye és unalmas. Végre leszállhatna rólam.

– Azt mondja, hülye vagyok és unalmas – ismételte Quinn. – Tudod, mért nem akar hozzám jönni? Fogadok, hogy nem tudod. Azért, mert fülig odavan...

– Fogja be a száját! Fogja be a száját, maga részeg disznó! – Dorothy két kézzel nekiment Quinn ábrázatának. Az arca tűzpiros volt, a hangja éles. – Megölöm, ha még egyszer ki meri mondani!

Elrántottam Quinn mellől; Larry meg Quinnt vette kezelésbe, nehogy elvágódjon. Quinn nyöszörgött: – Nick, megütött! Megütött engem! – könnyek futottak végig az arcán.

Dorothy a mellemre borult, és úgy látszott, ő is sír.

Ami közönség csak volt, mind hozzánk pártolt. Tip rohanva jött, az arca ragyogott a kíváncsiságtól. – Mi történt, Nick?

– Ó, csak két elázott alak. Semmi bajuk, csak bepiáltak. Majd én rendben hazaszállítom őket.

De Tip nem volt elragadtatva az ötlettől; azt akarta, legalább addig maradjanak, amíg kiszimatolja, hogy mi is történt. Noszogatta Dorothyt, hogy pihenjen le kissé, Quinn-nek pedig, akinek nehézségei voltak a lábra állással, valami ördög tudja, micsodát kínálgatott.

Nora meg én végül mindkettőjüket kivonszoltuk. Larry följánlotta, hogy velünk jön, de úgy döntöttünk, hogy fölösleges. Quinn a taxi sarkában végigaludta az utat. Dorothy pedig némán és mereven ült a másik oldalon, köztük Nora ügyelt rájuk. Én a pótülésem kuporogtam, s arra gondoltam, hogy legalább sikerült megúsznunk az Edge-party hátralevő részét.

Nora és Dorothy a kocsiban maradtak, amíg én Quinnt fölcipeltem a lakására. Meglehetősen rozzant állapotban volt.

Csöngettem, és Alice ajtót nyitott. Zöld pizsamában volt, a kezében fésűt tartott. Unottan nézett Quinre, és unottan szólalt meg: – Hordd be.

Bevittem és végignyújtóztattam az ágyon. Motyogott valamit, de nem tudtam kivenni, mit, fél kezével pedig petyhüdtlen legyintgetett, de a szeme csukva maradt.

– Majd én ellátom – mondtam, és kioldottam a nyakkendőjét.

Alice nekidőlt az ágy támlájának. – Ha akarod. Én már fölhagytam az ilyesmivel.

Levettem a zakóját, a mellényét, az ingét.

– Ezúttal hol itta le magát? – kérdezte Alice nem túl nagy érdeklődéssel. Állt az ágy lábánál, a haját fésülgette.

– Edge-éknél. – Kigomboltam Quinn nadrágját.
– Azzal a kis Wynant tyúkkal? – Ez a kérdés is közönyös volt.
– Rakásra való vendég volt ott.
– Hogyne – bólított Alice. – Véletlenül se keresne egy eldugott helyet. – Egy darabig némán fésülte a haját. – Szóval úgy gondolod, nem haverhoz illő, ha bármit is elmondasz.

A férje megmocant, és motyogni kezdett: – Dorry!

Lehúztam a cipőjét.

Alice sóhajtott. – Még emlékszem arra az időre, amikor izmai is voltak. – Bámulta a férjét, amíg leszedtem róla az utolsó ruhadarabot is, és begöngyöltem a takaróba. Akkor Alice újra fölsóhajtott, és megszólalt: – Keverek neked egy italt.

– De lehetőleg gyorsan. Nora vár rám a taxiban.

Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, becsukta, majd újra kinyitotta. – Jól van. Kimentem vele a konyhába.

Alice megkérdezte: – Nem az én dolgom, Nick, de mit gondolnak az emberek felőlem?

– Akár másról: van aki szeret, van aki utál, és vannak, akik se nem szeretnek, se nem utálnak.

Homlokát ráncolta: – Nem egészen erre gondoltam. Arról mit gondolnak, hogy Harrisonnal maradok, pedig minden ostoba botrányba belemászik.

– Nem tudom, Alice.

– Te mit gondolsz?

– Azt, hogy nyilván tudod, mit csinálsz, s akármit csinálsz is, az a te dolgod.

Elégedetlenül nézett rám: – Ugye, te sose mondasz olyasmit, amiből cirkusz lehetne? – Keserűen mosolygott. – Tudod, hogy csak a pénze miatt maradok vele, igaz? Lehet, hogy neked nem nagy pénz, de nekem... amilyen körülmények között felnőttem...

– Akkor is van válás és tartásdíj. Okosabban tennéd, ha...

– Idd ki az italodat, aztán eredj a pokolba – mondta unottan.

21

Nora helyet csinált kettőjük közt a kocsiban. – Innék egy kávét – mondta. – Menjünk Reubenhez?

– Jó – mondtam, és megadtam a sofőrnek a címet.

Dorothy félénken megkérdezte: – Mondott valamit a felesége?

– Azt üzeni, hogy imádja magát.

– Ne undokoskodj! – szólt közbe Nora.

– Igazában nem is szeretem őt, Nick – mondta Dorothy. – Soha többé nem akarom látni. Becsszó. – Egészen józannak látszott. – Ez az úgy csak... szóval nagyon magányos voltam, s legalább akadt valaki, akivel együtt császálhattam.

Már a nyelvemen volt valami, de lenyeltem, mert Nora oldalba bökött.

– Ne igazasd magad, drágám – mondta Dorothynak. – Harrison mindig balek volt.

– Én igazán nem szeretem a fölhajást – mondtam –, de azt hiszem, tényleg beleesett Dorothyba.

Nora újra oldalba bökött.

Dorothy áthatóan fürkészte az arcom a homályban. – Ugye... ugye nem ugrat, Nick?

– Pedig azt kellene tennem.

– Hallottam egy új esetet a gnómról – szólt közbe Nora, mint aki semmi áron sem hagyja félbeszakítani magát, és elmagyarázta Dorothynek: – Mrs. Edge a gnóm. Nahát, Levi azt meséli... – A történet elég vicces volt, föltéve, ha valaki ismerte Tipet. Nora addig beszélt róla, amíg ki nem szálltunk a kocsiból.

Herbert Macaulayt láttuk meg az étteremben: egy teltkarcsú, fekete hajú, piros ruhás lánnyal üldögélt. Intettem neki, s miután rendeltünk valami kaját, pár szóra odamentem hozzá.

– Nick Charles, Louise Jacobs – mutatott be egymásnak a nővel. – Ül le. Mi újság?

– Jorgensen azonos Rosewaterral – meséltem.

– Mi a fene?

Bólintottam. – S úgy látszik, még egy felesége van Bostonban.

– Szeretném látni – mondta lassan. – Én ismertem Rosewatert. Megállapíthatnám, hogy biztosan ő-e.

– A rendőrség már megállapította. Bár nem tudom, elkapták-e már. Gondolod, hogy ő ölte meg Juliát?

Macaulay nyomatékosan rázta a fejét. – Kizárt dolog. Elképzelni sem tudom, hogy Rosewater bárkit is meg tudna ölni – már amennyire én ismertem –, az akkori hajcihő meg fenyegetések ellenére sem. Emlékezhetsz, hogy csöppet se vettem komolyan az egészset. És még mi történt? Louise előtt nyugodtan beszélhetsz – mondta, mikor látta, hogy habozom.

– Nem erről van szó. Vissza kell mennem Noráékhoz meg a kajámhoz. Csak azért jöttem ide, hogy kaptál-e már választ a *Times*-beli üzenetedre?

– Még nem. Ül le, Nick, van egy csomó kérdeznivalóm. Ugye beszéltél a rendőrségnek Wynant leveléről és...

– Ugorj föl hozzánk holnap ebédre, és mindent sorra veszünk. Most vissza kell mennem.

– Ki az a kis szőke lány? – kérdezte Louise Jacobs. – Egy csomó helyen láttam együtt Harrison Quinn-nel.

– Dorothy Wynant.

– Te ismered Quinnt? – kérdezte tőlem Macaulay.

– Alig tíz perce, hogy ágyba fektettem.

Macaulay vigyorgott. – Remélem, kizárólag magánjellegű köztetek a kapcsolat?

– Hogy érted ezt?

Macaulaynak keserű lett a vigyora. – Ő volt a tőzsdeügynököm, és a tanácsai nyomán kis híja a szegényházba jutottam.

– Klassz! – feleltem. – Most az én ügynököm, és én is megfogadom a tanácsait.

Macaulay meg a lány nevettek. Úgy tettem, mintha én is vidáman fognám fel a dolgot, és visszamentem az asztalunkhoz.

Dorothy megszólalt: – Még nincs éjfél, és anyu azt mondta, várja magát. Mért nem megyünk föl hozzá mind a hárman?

Nora túlzott figyelemmel töltötte ki a kávéját.

– Ugyan miért? – kérdeztem. – Mit főztetek ki itt ellenem?

Bajosan találtam volna két ártatlanabb arcot, mint a kettőjüké.

– Semmit, Nick – mondta Dorothy. – Csak azt gondoltuk, remek lenne. Még korán van, és...

– És mi mind imádjuk Mimit.

– Ne-e-em, de...

– Korán van még ahhoz, hogy hazamenjünk – szólt közbe Nora.

– Vannak még bárók is – javasoltam –, meg jó csehók, ott van Harlem...

Nora pofákat vágott. – Minden ötleted egyforma.

– Nem akartok fölmenni Barryhoz, és szerencsét próbálni fáraón?

Dorothy már-már igent mondott, de Nora ismét egy fintort vágott.

– Pontosan így érzek én is, ha a Mimivel való viszontlátásra gondolok – mondtam. – Én már kiélveztem a napi adagomat.

Nora sóhajtott, hogy mutassa, milyen végtelenül türelmes. – Jó, ha megint egy csehóban akarunk kikötni, mint rendszeren, akkor már inkább látogassuk meg Studsy haverodat, föltéve, ha nem engeded, hogy azzal a szörnyű pezsgővel traktáljon. Hercig pofa.

– Megteszem, ami tőlem telik – ígértem, s megkérdeztem Dorothytól: – Mesélte Gilbert, hogy rajtakapott Mimivel?

Dorothy most is megpróbált pillantásokat váltani Norával, de az mélyen a tényéjára hajolt. – Izé... ő nem egészen ezt mondta.

– Beszél a levélről?

– Chris feleségétől? Igen. – Kék szeme fölragyogott. – Képzelem, anyu mekkorát hisztizett!

– Hogy örül!

– És akkor mi van? Azok után, amiket művelt velem, hogy kiverje belőlem...

Nora közbeszólt: – Nick, ne gyötörd már a gyereket!

Nem gyötörtem.

22

Most aztán ment a bolt az Öntöttvas Klubban. Tömve volt néppel, zsvajjal, füsttel. Studsy a kassza mögül jött elő az üdvözlésünkre. – Örülök, hogy újra eljöttetek. – Kezet rázott velem meg Norával, és széles vigyorral nézett Dorothyra.

– A mai specialitás? – kérdeztem.

Mély bókot vágott: – Ilyen szép hölgyeknek semmiféle specialitás nem elég jó!

Bemutattam Dorothynak.

Előtte is meghajolt, s valami finomat mondott arról, hogy akik Nick barátai, az ő barátai is, majd megállított egy pincért. – Pete, keríts egy asztalt Mr. Charlesnak.

– Minden este így meg vannak pakolva? – kérdeztem.

– Nem kell ide reklám – mondta. – Bevetődnek egyszer, aztán idejönnek újra. Márvány köpöcsészék nincsenek, de az italt se kell kiköpni, amit mi adunk. Nem jönnek addig a bárhoz, amíg meglesz az asztal?

Mondtuk, hogy megyünk, és italt rendeltünk.

– Hallott már Nunheimről? – kérdeztem.

Nézett rám egy percig, amíg meggondolta, hogy mit mondjon. – Már hogyan hallottam volna – felelte. – Ott van a nője – fejével a terem túlsó sarka felé intett. – Gondolom, ünnepel.

Végignéztem a helyiségen, s meg is pillantottam a vörös hajú Miriamot; egy asztalnál ült fél tucat férfi és nő társaságában. – Hallotta, hogy ki volt? – kérdeztem.

– A nő szerint a rendőrség tette el láb alól. Túl sokat tudott.

– Kész röhej.

– Kész röhej – helyeselt Studsy. – Na, ott az asztaluk. Foglalják el gyorsan. Egy perc, és én is ott leszek.

Odavittük a poharunkat az asztalhoz, amit két másik közé szorítottak: három asztal egynek való helyen. Amennyire tudtunk, kényelembe helyezkedtünk.

Nora beleivott a pohárba, és összeborzongott. – Gondolod, hogy ezt hívják a keresztretjvényekben “keserű beléndeknek”?

Dorothy fölkiáltott: – Úristen, nézzétek csak!

Néztük és láttuk Shepp Morellit, amint felénk tart. Az arca kerítette hatalmába Dorothyt. Ahol nem volt sebhely, ott daganat volt, a színe pedig a szeme körüli mély bíbortól az állán lévő ragtapasz halvány rózsaszínéig a piros valamennyi árnyalatában játszott.

Odajött és ráhajolt az asztalra, két öklét rátámasztva. – Ide figyeljen – mondta. – Studsy úgy gondolja, bocsánatot kell kérnem.

Nora dűnnyögött. – Studsy, mint békebíró – mialatt én megkérdeztem: – És?

Morelli megrázta összevert fejét: – De én nem kérek bocsánatot. Tettem, amit tettem, az embereknek vagy tetszik, vagy nem, de annyit azért mondhatok, hogy sajnálom, hogy elment az eszem, és ki akartam csinálni magát, de remélem, nem vette nagyon a szívére, és meg se ártott nagyon, s akármit megteszek, amit csak tudok, hogy semmi hézag ne legyen.

– Nincs semmi hézag. Üljön le, és igyon velünk. Mr. Morelli, Miss Wynant.

Dorothy szeme kitágult, és megtelt kíváncsisággal.

Morelli kerített egy széket, és leült. – Remélem, maga se zabol rám – mondta Norának.

Az ráfelelt: – Vicc volt az egész.

Morelli gyanakodva fürkészte.

– Vége a sittnek? – kérdeztem.

– Hogyan, épp ma délután. – Tenyerével óvatosan végigtapogatta az arcát. – Onnan valók ezek az újak. Biztonság kedvéért még búcsúzólul kaptam egypár emléket.

Nora méltatlankodva fölkiáltott: – Ez borzalmas! Azt akarja mondani, hogy a rendőrség...

Megveregettem a kezét.

– Mi mást vár tőlük? – kérdezte Morelli. Dagadt alsó ajka félrecsúszott egy grimaszba, amit ő megvető mosolynak szánt. – Semmi baj addig, amíg két-három zsernyák is kell, hogy megbírjon velem.

Nora felém fordult: – Te is ilyesmiket műveltél?

– Ki? Én?

Studsy odajött. – Jól elintézték a képét, igaz? – mondta, Morelli felé intve. Helyet szorítottunk neki, s leült. Önelégülten nézte Nora italát, majd Norát. – Azt hiszem, ennél különbet azokban az úri kávéházakban sem kap, de itt nem kerül egy korty egy vagyona.

Nora mosolya halvány volt, de mégiscsak mosoly volt. Az asztal alatt megnyomta a lábamat.

Morellit kérdeztem: – Ugye még Clevelandból ismerte Julia Wolfot?

Morelli egy oldalpillantást vetett Studsyra, aki hátradőlt a székében, körbejártatta tekintetét, s nézte, hogyan nő a bevétel.

– Amikor még Rhoda Stewartnak hívták – tettem hozzá.

Morelli most Dorothyra nézett.

– Főlöskéges óvatoskodnia – mondtam. – Ő Clyde Wynant lánya.

Studsy abbahagyta a szemlélődést, és sugárzó szívélyességgel nézett Dorothyra. – Hát maga az? Hogy van apuka?

– Nem is láttam kiskorom óta – felelte Dorothy.

Morelli megnyálazta a cigaretta végét, és dagadt ajkai közé dugta. – Én Clevelandól jöttem. – Gyufát gyújtott. A tekintete közömbös volt – legalábbis annak szánta. – Csak egyszer hívták Rhoda Stewartnak – Nancy Kane az igazi neve. – Újra Dorothyra nézett. – A maga faterja tudja.

– Ismeri az apámat?

– Volt vele beszédem.

– Miről? – kérdeztem.

– Róla. Nancyról. – A gyufa a körmére égett. Eldobta, másikat vett elő, rágyújtott. Fölhúzott szemöldökkel, összeráncolt homlokkal nézett rám. – Minden oké? – kérdezte.

– Persze. Itt nincs senki, aki előtt titkolóznia kellene.

– Oké. Az öreg marhára féltékeny volt. Szívesen orron vágtam volna, de Nancy nem engedte. S így volt rendjén: az öreg volt Nancy pénzeszsákja.

– Mennyi ideje ennek?

– Hat hónapja. Vagy tán nyolc is.

– Találkozott Wynanttal azóta, hogy a lányt kicsinálták?

A fejét rázta. – Azelőtt is csak párszor, s amiről beszéltem, az volt az utolsó.

– Rájárt a lány a kasszára?

– Nem mondta, hogy rájár. De én kitaláltam, hogy igen.

– Hogyan?

– Gógyis csaj volt; az esze, akár a beretva. S valahogyan csak szerezte a dohányt. Egyszer kértem tőle ötezer dolcsit. – Pattintott az ujjával. – Készpénzben!

Úgy döntöttem, nem kérdezem meg, hogy visszaadta-e. – Talán az öreg adott neki?

– Talán. Lehet.

– Beszélt erről a rendőrségnek? – kérdeztem.

Elnevette magát mély megvetéssel. – Azt hitték, kivernek belőlem valamit. Kérdezze meg tőlük, mit hisznek most. Maga rendes pasas, és én nem... – elharapta a mondatot, s kivette a cigarettát a szájából. – Nicsak, Lapátfü! – mondta, s kinyújtva a kezét, megfogta egy tag fülét, aki a szomszéd asztalnál ült, s mind hátrább meg hátrább dőlt felénk.

A pasas fölugrott, és Morelli felé fordította rémült, sápadt, beesett arcát.

– Húzd be a klaffanódat! – mordult rá Morelli. – Már a piánkba ér!

A paculek dadogni kezdett. – Shep, én nem akartam semmi rosszat – és egészen az asztalukhoz nyomta a hasát, hogy minél távolabb kerüljön tőlünk, de még így is hallótávolságon belül maradt.

Morelli nem érte be ennyivel. – Sose akarsz te semmi rosszat, de ettől még próbálkozol vele – adta meg neki, és ismét felém fordult. – Elmondom magának elejétől végig, hisz a lány már meghalt, és senkinek se árthatok vele, de nincs annyi zsernyák a világon, aki erőszakkal ki tudná szedni belőlem!

– Klassz! – mondtam. – Beszéljen a lányról, mikor akadtak egymásba, mi történt vele, mielőtt Wynanthoz került volna, és hol szúrta ki az öreg.

– Ennyi szöveghez nem elég a pia – körbefordult a széken, és elkiáltotta magát: – Hé, garszony! Te ott, a kiskölyökkel a hátadon!

A kissé görbe hátú pincér, akit Studsy Pete-nek szólított, áttört a sokaságon az asztalunkhoz, és szeretetteljesen vigyorgott Morellire. – Mi legyen? – Hangosan szívta a fogát.

Rendeltünk, és a pincér elment.

Morelli rákezdte: – Nancy meg jómagam egy házban laktunk. A sarkon volt az öreg Kane cukrosboltja. A lánya csórta nekem a cigarettát. – Nevetett. – A faterja egyszer alaposan ellátta a bajom, mert megmutattam Nancynek, hogyan lehet a tantuszokat dróttal kipiszkálni a telefonból. Tudja, azokból a régimódi automatákból. Kicsik voltunk még, talán harmadikosok. – Újra nevetett fojtottan, torokhangon. – Én meg el akartam csórni a szomszéd építkezéséről valamit és eldugni az öreg pincéjébe, aztán benyögni Schultznak, a sarki rendőrnek, csak hogy visszafizessenek a vén Kane-nek, de Nancy nem engedte.

Nora közbeszólt: – Aranyos kölyök lehetett.

– Bizony az voltam – felelte Morelli elérzékenyülve. – Figyeljen csak. Nem voltam több ötévesnél, amikor...

Egy női hang közbevágot: – Tudtam, hogy maga az!

Főlnéztem, s a vörös Miriamot pillantottam meg. Hozzám beszélt. – Helló! – üdvözöltem.

Csípőre tette a kezét, és sötéten bámult rám: – Szóval túl sokat tudott!

– Lehet, hogy túl sokat, de ész nélkül megsöpört vele a tűzlépcsőn, kezében a cipőjével, mielőtt még bármit mondott volna.

– Hadova!

– Jól van. Mit gondol, mi volt az a túl sok, amit tudott?

– Hogy hol van Wynant.

– Aha. És hol van?
– Én nem tudom. De Art tudta.
– Bár megmondta volna. Mi...
– Hadova! – ismételte. – Maga is tudja, és a rendőrség is tudja. Mit gondol, ki az, akit maga át tud verni?
– Senkit se akarok átverni. Fogalmam sincs, hol van Wynant.
– Maga neki dolgozik, és a rendőrség magával dolgozik. Ne tartson hülyének. Art azt hitte, tud valamit, és egy vagyont kereshet vele, szegény hülye. De azt már nem tudta, hogyan végzi a nagy fene tudásával.
– Mondta magának, hogy mit tud?
– Nem vagyok olyan hülye, mint maga hiszi. Mondta, hogy tud valamit, amiért nagy dohányt fog leszakítani, és tessék: mit szakított le? Egyelőre még tudom, mennyi kétszer kettő.
– Néha négy – feleltem –, de néha huszonkettő. Nem dolgozom Wynantnak. És most ne hajtogassa megint, hogy ez hadova. Akar segíteni abban, hogy...
– Nem. Art vamzer volt, és azokból élt, akiknek vamzerolt. Azt kapta, amit érdemelt, de ne várja tőlem, hogy elfelejtsem: maga meg Guild voltak vele, amikor elmentem, és legközelebb már csak holtan látták.
– Nem akarom, hogy elfelejtsen bármit is. Csak azt szeretném, ha emlékezne, hogy vajon...
– Mennem kell – közölte, és elpályázott. Határozottan kellemdús volt a karosszériája.
– Nem tudom, szívesen cseresznyéznék-e egy tálból ezzel a nagyságával – mondta Studsy elmélázva. – Sok volna a jóból.
Dorothy megérintette a karomat: – Semmit se értek.
Mondtam neki, hogy minden rendben van, aztán Morellihez fordultam: – Julia Wolfról mesélt.
– Persze, persze. Na, az öreg Kane kiakolbólitotta, amikor tizenöt vagy tizenhat éves korában összeszűrte a levet egy tanárral, aztán egy Face Pepler nevű krapek következett, gógyis fickó, ha nem hadovál túl sokat. Emlékszem, egyszer én meg Face... – abba hagyta, krárogott párat. – Na mindegy. Szóval Face meg a lány sokáig együtt futottak, öt vagy hat év is lehetett, nem számítva, amikor Face-t behívták katonának, és Nancy összeállt egy másik taggal, a nevére nem emlékszem... Dick O'Brian unokaöccse volt, csontos, fekete krapek, igencsak oda volt a tintáért. De aztán, mihelyt Face leszerelt, a lány visszament hozzá, és újra együtt futottak, amíg el nem kapták őket Torontóban, mert egy pasast meg akartak szabadítani a pénzétől. Face magára vállalta az ügyet, és Nancy hat hónappal megúszta, a krapeknak jutott a java. Mikor utoljára hallottam felőle, még mindig bent volt. Találkoztam Nancyvel, mikor kiszabadult, ő jött hozzám, mert pár száz dolcsira volt szüksége, hogy New Yorkba jöhessen. Aztán akkor hallottam róla, amikor visszaküldte a pénzt, és megüzente, hogy primán érzi magát itt a nagyvárosban, és Julia Wolf a neve, de tudtam, hogy Face-nek is írogat a börtönbe. Így hát, amikor 28-ban én is idejöttem, megkerestem a kispajtást. Akkor már...

Miriam visszajött, és megállt, mint előbb, csípőre tett kézzel. – Gondolkoztam azon, amit az előbb mondott. Biztos azt hiszi rólam, hogy hülye tyúk vagyok.

– Ugyan – mondtam, de csöppet se hangzott meggyőzően.

– De azért annyira nem vagyok hülye, hogy úgy táncoljak, ahogy maga fütyül. S azt azért látom, ami az orrom előtt folyik.

– Nagyszerű.

– Csöppet se nagyszerű. Maga meggyilkolta Artot és...

– Halkabban, galambom! – Studsy fölállt, és karon fogta. A hangja behízelt volt. – Gyere csak. Pár szavam volna veled. – És elvezette a bárpulthoz.

Morelli újra kacsintott. – Studsy szereti az ilyet. Na, ott tartottam, hogy fölkerestem Nancyt, amikor én is idejöttem, és ő elmesélte, hogy Wynantnál dolgozik, és az öreg fülig beleesett, így hát biztosan ül a nyeregben. Kiderült, hogy Ohióban, a sitten megtanították gyorsítani, s kitervelte, hogy ezzel majd bekerülhet valahová... érti ugye, valami irodába, ahol nyitva felejtik a mackót, amikor kimennek. Egy ügynökség pár napi melóra Wynanthoz küldte, s Nancy úgy számolt, okosabb, ha ott marad a nagypénz mellett, mintha elszelelné a kis pénzzel, így hát befészkelte magát az üzletbe, és egész jól járt. Volt annyi esze, hogy bevallja az öregnek a priuszát, s bemesélte, hogy most már jó útra akar térni meg efféléket, így nem kockáztatta, hogy bajba keveredik, ha kiderül valami, mert az öreg ügyvédje, amint Nancy mesélte nekem, kezdettől fogva rossz szemmel nézett rá, és lehet, hogy ki akart ázni róla valamit. Persze én semmit se tudtam, csak azt, hogy hol dolgozik, de azt már nem, hogy mit művel ott, hiszen, érti ugye, az az ő játszámája volt, és nem volt rám szorulva, és akármilyen jó haverok is voltunk, semmi értelme se lett volna, hogy nekem bármit is elmondjon, amit elköphetnék a főnökének. Hisz nem volt a nőm, érti, nem volt köztünk semmi, csak a régi haverság, az, hogy együtt játszottunk kiskölök korunkban. Szóval, találkoztunk párszor, eljárogattunk ide, amíg az öreg ki nem verte a balhét, akkor Nancy azt mondta, hagyjuk abba, mert nem akarja a paplanos ágját elveszteni azért a pohár piáért, amit együtt megiszunk. Hát ennyi volt az egész. Ez, úgy gondolom, októberben történt, és Nancy nem engedett belőle. Azóta se láttam.

– S ki mással járt még? – kérdeztem.

Morelli megrázta a fejét. – Nem tudom. Nem nagyon beszélt ő senkiről.

– Valakitől brill jeggyűrűt kapott. Tud erről?

– Csak azt, hogy nem tőle kapta. Akkor még nem volt rajta, amikor összejártunk.

– Gondolja, hogy újra összeállt volna Pepplerrel, ha az kiszabadul?

– Talán. Nem nagyon izgatta magát, hogy a fiú sitten van, de jól kijöttek egymással, és szeretett vele dolgozni. Azt hiszem, összeálltak volna.

– És mi van Dick O'Brian öccsével, azzal a csontos, fekete piamarcival? Hova lett?

Morelli meglepődve nézett rám: – Honnan tudnám?

Studsy egymagában jött vissza. – Lehet, hogy nincs igazam – mondta, amint leült –, de szerintem lehetne kezdeni valamit ezzel a pipivel, csak tudni kell, hol kell megfogni.

– A torkánál – vélte Morelli.

Studsy szeretetre méltón vigyorgott. – Dehogy. Vinni akarja valamire. Keményen melózik: énekleckéket vesz, és...

Morelli az üres pohárra nézett: – A te vitriolod biztos jót tesz a hangjának. – Megfordult, és elordította magát: – Hé, te fiú, azzal a batyuval, hozz ebből még egy rundot! Holnap zsoltárokat kell énekelnünk!

– Azonnal, Sheppy! – Pete elgyötört, szürke arcáról nyomban eltűnt a tompa közöny, mihelyt Morelli hangját meghallotta.

Egy iszonyatosan kövér, szőke alak – olyan szőke volt, hogy szinte albínónak néztem –, aki az előbb még Miriam asztalánál ült, most odajött, és vékony, nőies, rezegtetős hangon megszólalt: – Szóval te vagy az, aki a szegény kis Art Nunheimet...

Morelli hasba vágta, amilyen erővel ültéből csak tudta. Studsy nyomban talpon volt, s Morellin áthajolva öklével orron verte. Ostobán figyeltem, hogy most is jobbegyenessel. A púpos Pete a kövér háta mögé került, és az üres tálcát teljes erővel a fejéhez csapta. Az hanyatt esett, fölborítva egy asztalt és három vendéget. Akkorra már mindkét bárfiú mellette termett. Az egyik boxerrel tarkón vágta, amint föl akart állni, így ismét elesett, a térdére meg a tenyerére, a másik a gallérja mögé nyúlt, és megcsavarta a nyakát, hogy fuldokolni kezdett. Morelli segítségével végre lábra rángatták, és kitétték a szűrét.

Pete utánuk bámult, és szívtá a fogát. – Ez az átkozott Veréb – magyarázta nekem –, nem lehet vele bírni, ha bepiál.

Studsy a szomszéd asztalnál segítette a tagoknak, hogy összeszedjék magukat s békén letelepedhessenek. – Ez bizony baj – mondta éppen –, nem tesz jót az üzletnek, de hát mindennek van határa. Az én csehóm nem bűntanya, de hát nem is leánynevelő intézet.

Dorothy rémült volt és halálsápadt, Nora tágra nyitott szemekkel ámuldozott. – Tisztára örültekháza – mondotta. – Ezt meg mért csinálták?

– Gondolod, hogy én jobban tudom? – feleltem.

Morelli meg a bárfiúk visszajöttek, s látszott, hogy nagyon elégedettek önmagukkal. Morelli és Studsy visszaültek az asztalunkhoz.

– Maguk, fiúk, kissé impulzív természetűek – mondtam.

Studsy vigyorogva ismételte: – Impulzív! Hahaha!

Morelli komolyan vette. – Valahányszor ez a hájtömeg hozzálát, muszáj megelőzni. Már késő, ha benne van. Volt már részünk benne egyszer-egyszer, igaz, Studsy?

– Miben? – kérdeztem. – Hisz nem csinált semmit.

– Nem csinált – mondta Morelli lassan. – De akart! Megérzi azt az ember nála, igaz, Studsy?

– Bizony, bizony, hisztérikus a fickó.

23

Két óra körül járt, amikor búcsút mondtunk Studsynak, Morellinek meg az Öntöttvas Klubnak.

Dorothy bezuhant a taxi sarkába, úgy nyögte: – Rosszul leszek. Érzem, hogy rosszul leszek. – Úgy hangzott, mintha igazat mondana.

Nora sóhajtott: – Micsoda pia! – Vállamra hajtotta a fejét. – A nejed beszszelt, Nicky. Figyelj ide, muszáj elmondanod, mi történt, mindent az égvilágon. Nem most,

holnap. Egy szót sem értettem az egészből, se amit mondta, se amit csináltak. Lenyűgözőek voltak!

Dorothy siránkozott: – Nem mehetek Alice nénihez ilyen állapotban. Megpofoz.

– Azt a dagadtat nem lett volna szabad így elintézniük – mondta Nora –, bár amilyen szörnyű volt, olyan vicces az egész.

– Azt hiszem jobb, ha hazamegyek anyuhoz – mondta Dorothy.

– Az a Lapátfül nem is hallgatózott. Nick, mi az, hogy klaffanó? – kérdezte Nora.

– Fül.

– Alice néni biztosan meglát, mert ott felejtettem a kulcsomat; és föl kell keltenem – mondta Dorothy.

– Imádlak, Nicky, mert olyan jó szagod van, és ilyen elbűvölő fickókat ismersz! – mondta Nora.

– Ugye nem nagy kerülő, ha letennének engem anyunál? – kérdezte Dorothy.

– Dehogy kerülő – feleltem, és bementem a sofőrnek Mimi címét.

– Gyere hozzánk! – invitálta Nora Dorothyt.

– Ne-hem. Inkább nem.

– Miért nem? – kérdezte Nora, mire Dorothy ráfelelt: – Nem hiszem, hogy illene –, és ez így ment egészen Courtlandig.

Kiszálltam és segítettem Dorothynek. Teljes súllyal a karomra nehezedett. – Nagyon kérlek, gyertek föl velem, csak egy percre.

– Csak egy percre – mondta Nora, és kikászálódott ő is a kocsiból.

Mondtam a sofőrnek, hogy várjon. Fölmentünk. Dorothy csöngetett. Gilbert, köntösben és pizsamában, ajtót nyitott. Figyelmeztetően emelte föl az ujját, és odasúgta: – Itt a rendőrség.

Mimi hangját hallottuk a nappaliból: – Ki az, Gil?

– Mr. és Mrs. Charles és Dorothy.

Mimi elénk sietett, amint befelé mentünk. – Még sose örültem így senkinek. Egyszerűen nem tudtam, kihez forduljak. – Halvány rózsaszín szaténpongyola volt rajta a halvány rózsaszín hálóing fölött, az arca is rózsaszín volt, és abszolúte nem szomorú. Dorothyt semmibe vette, s fél kezével Nora kezét, a másikkal az enyémet szorongatta. – No most már nem izgatom magam, és minden gondomat a maga vállára helyezem, Nick. El kell magyaráznia egy buta kis nőnek, hogy mi a teendője.

– Hadova – mondta Dorothy alig hallhatóan, de annál mélyebb meggyőződéssel.

Mimi nem mutatta, hogy hallotta volna a lányát. Egyre a kezünket szorongatta, s folyvást csevegve húzott a nappali felé. – Nem kell bemutatnom Guild hadnagyot. Nagyon kedves volt, de biztos nagyon próbára tettem a türelmét. Végére is olyan... ízé... úgy értem, rettenetesen meg voltam zavarodva. De most, hogy maga már itt van...

Bejutottunk a nappaliba.

– Helló! – mondta Guild nekem, Norának pedig: – Jó estét, asszonyom. – Az az Andy nevű fickó volt most is vele, aki nálunk a házkutatásnál segített neki Morelli hajnali látogatása után. Bólintott és morgott valamit.

– Hát mi a helyzet? – kérdeztem.

Guild a szeme sarkából előbb Mimire, majd rám pillantott, aztán belekezdett: – A bostoni rendőrség megtalálta Jorgensent vagy Rosewatert, vagy isten tudja, hogy hívják, az első felesége lakásán ütöttek rajta, és megkérdeztek tőle egy s mást a számunkra. Főleg arról, hogy ő ölte-e meg vagy se Julia Wolfot, persze azt felelte, hogy semmi köze az egészhez, és Mrs. Jorgensen ezt tanúsíthatja, mert eldugott valami szajrét, ami Wynant bűnösségét bizonyítja. – A szeme ismét oldalra siklott, és Mimire meredt. – A hölgy itt nem hajlandó se azt mondani, hogy igen, se pedig azt, hogy nem. Az igazat megvallva, Mr. Charles, sehogy se tudok zöld ágra vergődni vele.

Tökéletesen megértettem a lelkiállapotát. – Talán nagyon ráijesztett – mondtam, és Mimi megpróbált nagyon ijedtnek látszani. – Elvált az ipse az első feleségétől?

– Nem, legalábbis a felesége szerint.

– Lefogadom, hogy hazudik a nő – szólt közbe Mimi.

Leintettem: – Csitt, drágám. Visszahozzák a tagot New Yorkba?

– Úgy fest, mintha ez lenne a legfőbb óhaja. Kikérhetjük, ha akarjuk. A bostoniak szerint rekedtre ordítja magát ügyvéd után.

– S nagyon odavannak a kiadatásáért?

Guild megvonta hatalmas vállát. – Ha ez segít a gyilkosság kiderítésében. Mert engem ugyan nem nagyon érdekel ez az ősrégi história a bigámiával. Nem kenyerem, hogy olyasmiért hajszolják valakit, amihez nekem semmi közöm.

– Nos? – kérdeztem Mimit.

– Beszélhetnénk négyszemközt?

Guildre néztem. – Tegyenek bármit, csak előrejussunk – felelte ő.

Dorothy megérintette a karomat. – Nick, előbb engem hallgasson meg. Én... – elakadt. Mindenki rábámult.

– Miért? – kérdeztem.

– Előbb... előbb én akarok magával beszélni.

– Hát rajta.

– De négyszemközt.

Megveregettem a kezét: – Majd később.

Mimi bevezetett a hálósobájába, és gondosan becsukta az ajtót. Leültem az ágyra, és rágyújtottam. Mimi nekidőlt az ajtónak, és lágyan, bizakodóan mosolygott rám. Vagy fél perc telt el így.

Aztán megszólalt: – Nick, szeret maga engem? – s mivel nem válaszoltam, újra megkérdezte: – Ugye szeret?

– Nem.

Elnevette magát, és eljött az ajtótól. – Vagyis nem helyesli a viselkedésemet. – Leült mellém az ágyra. – De annyira csak szeret, hogy segít nekem?

– Az attól függ.

– Mitől?

Az ajtó kinyílt, és Dorothy jött be. – Nick, mondtam, hogy előbb nekem...

Mimi fölugrott, és a lánya elé állt: – Takarodsz?! – sziszegte a foga közt.

Dorothy hátrahőkölt, de nem tágitott. – Nem megyek. Nem tehetsz engem...

Mimi visszakézből szájon vágta: – Ki innen!

Dorothy fölsikoltott, és a szája elé kapta a kezét. Szája elé tartott kézzel, rémült, tágra nyílt szemekkel Mimi meredve hátrált ki a szobából.

Mimi újra becsukta az ajtót. A tekintete súlyos, tűnődő volt, ajkát kissé előrecsücsörítette egy félmosolyra, s amikor megszólalt, a hangja is mély torokhang volt, más, mint a megszokott. – A lánykám szerelmes magába.

– Hülyeség.

– Igenis az, és féltékeny rám. Valósággal görcsöt kap, valahányszor csak három lépésnél közelebb lát magához. – Úgy beszélt, mint akinek egész máson jár az esze.

– Hülyeség. Lehet, hogy kicsit kótyagos még attól a kislányos ábrándozástól, ami tizenkét éves korában elfogta, de ennyi az egész.

Mimi a fejét rázta. – Téved, de mindegy. – Újra leült mellém az ágyra. – Muszáj kihúznia engem ebből a slamasztikából. Én...

– Persze – mondtam. – Hiszen éppen maga az a törekeny, ártatlan lilium, akinek támaszra, egy nagy, erős férfi oltalmára van szüksége.

Elmosolyodott, mint az előbb, nehéz, olvatag tekintettel, ajkait kissé előrecsücsörítve. – Ha Dorothy kell, vigye nyugodtan, de fölösleges érzelegnie. Különbösen hagyjuk ezt. Én nem vagyok ártatlan virágszál. Tudja jól, hogy nem.

– Tudom – ismertem el.

– Tehát? – kérdezte, mintha ez mindent eldöntött volna.

– Tehát mi?

– Hagyja már abba ezt az átkozott kokettálást. Nagyon jól tudja, mire gondolok.

– Nagyjából igen, de ha jól emlékszem, maga kezdte a kokettálást, amióta csak...

– Tudom. Játék volt. De most nem játszom. Az a gazember bolonddá tett, Nick, s újra meg újra hülyét csinált belőlem. Most pedig, hogy bajban van, elvárná, hogy segítsek rajta. Hát én segítek is! – kezét a térdemre tette, és hegyes körmeivel a húsonba vajt. – A rendőrség egy szavamat se hiszi. Hogy tudom meggyőzni őket, hogy az a gazember hazudik, és egy szóval se tudok többet, mint amennyit már elmondtam nekik?

– Aligha győzheti meg őket – mondtam lassan –, kivált, hogy Jorgensen ugyanazt mondta, amit magától hallottam pár órával ezelőtt.

Elakadt a lélegzete, és a körmeivel ismét belém vajt. – S megmondta nekik?

– Még nem. – Levettem a kezét a térdemről.

Megkönnyebbülten felsóhajtott. – És ugye nem is mondja meg?

– Miért ne?

– Mert hazugság. Ő is hazudott, meg én is. Semmit nem találtam, az égvilágon semmit.

– Ott vagyunk, ahonnan elindultunk. És most éppoly kevésbé hiszek magának, mint pár órája. Mintha az előbb megállapodtunk volna valamiben? Maga is ért a szóból, én is értek a szóból, nincs kokettálás, nincs játék, nincs mellébeszélés.

Könnyedén megpaskolta a kezemet. – Hát jó. Találtam valamit. Nem valami egetverő dolgot, de találtam. Csakhogy eszem ágában sincs előállni vele, és segíteni annak a csirkefogónak. Meg kell értenie, Nick, mit érzek. Hisz maga se érez másképp...

– Lehet – feleltem –, de ahogy most állnak a dolgok, nincs okom rá, hogy maga mellé álljak. Nekem nem ellenségem a maga Chrise. És semmit se nyerek vele, ha segíték magának bemártani.

Fölsóhajtott. – Ezen már épp eleget gondolkoztam. Nem hiszem, hogy sokat jelentene magának, ami pénzt föl tudnék kínálni, vagy... – hamiskásan elmosolyodott –, vagy akár a habtestemet. De nem akarja megmenteni Clyde-ot?

– Nem feltétlenül.

Ezen elnevette magát. – Nem értem, mire gondol.

– Talán arra, hogy szerintem nem szorul megmentésre. A rendőrség nem talált különösebben terhelő bizonyítékot ellene. Félnótás, itt volt aznap a városban, amikor Juliát meggyilkolták, és Julia sikkasztott tőle. Ez még nem elég ahhoz, hogy lecsukják.

Mimi megint nevetett. – És az én közreműködésemmel?

– Nem tudom. Mi lenne az? – Válaszra se várva folytattam, hiszen nem is számítottam válaszra. – Akármilyen legyen, magának elment az esze, Mimi. Chris úgymint pórul jár a bigámia miatt. Érje be ennyivel. Nincs semmi más...

Édesen elmosolyodott, úgy mondta: – És ha nem hozakodnék elő vele, csak amikor már...

– Amikor már tisztázta magát a gyilkossági vád alól, igaz? Nos, hölgyem, így aligha jut messzire. Három napig talán hűvösön tartják. Addigra a kerületi ügyész alaposan kifaggatja, utánajár mindennek, és épp elég bizonyíték lesz a kezében arra, hogy nem ő ölte meg Juliát, maga pedig bolonddá tette az ügyészséget. S ha erre maga jön a vacak kis bigámiaváddal, az ügyész azt feleli majd, hogy ugorjon a kútba, és megtagadja, hogy lefolytassa az eljárást.

– Ezt nem teheti, Nick.

– Teheti és meg is teszi – biztosítottam –, és ha sikerül bebizonyítania, hogy maga eldugott valami bűnjelet a hatóságok orra előtt, akkora pácba keveri, amekkorába csak akarja.

– Őszintén beszél? – kérdezte az ajkát rágva.

– Pontosan azt mondta, ami történni fog, ha a kerületi ügyészek most is olyanok, mint az én időmben. Kötve hiszem, hogy megváltoztak volna.

Most még tovább harapdálta az ajkát. – Nem akarom, hogy megússza – mondta később –, de magamat se akarom bajba keverni. – Fölnézett rám. – Nick, ha átver engem!

– Vagy hisz nekem, vagy nem. Nincs más választása.

Elmosolyodott, tenyerét az arcomra tette, szájon csókolt és felállt. – Nos, hiszek magának. – Fel-alá sétált a szobában; a szeme fénylett, az arca kellemesen izgatott volt.

– Szólok Guildnek – mondtam.

– Ne, várjon még. Előbb szeretném látni, hogy maga mit szól hozzá.

– Jó, de semmi komédiázás!

– Maga már a tulajdon árnyékától is fél – mondta –, de ne izguljon, eszem ágában sincs, hogy átrázzam.

Mondtam, hogy helyben vagyunk, és adja már elő végre, akármit tartogat. – A többiek odakint már biztos türelmetlenek.

Megkerülte az ágyat, a szekrényhez lépett, kinyitotta az ajtaját, félrehajigált pár ruhaneműt, aztán a többi között kezdett turkálni. – Hát ez vicces – mondta.

– Vicces? – álltam föl. – Rémületes! Guild a padlón fetreng majd tőle! – Elindultam az ajtó felé.

– Ugyan, mért van úgy berezelve? – kérdezte. – Tessék, már meg is találtam. – Felém fordult; a kezében egy összehajtogatott zsebkendőt tartott. Amint közeledtem, széthajtogatta a zsebkendőt, hogy megmutassa a nyolccentis óraláncdarabot, melynek az egyik vége elszakadt, a másikon apró aranykés függött. A zsebkendő női zsebkendő volt, és barna foltok voltak rajta.

– Nos? – kérdezte. – A kezében volt, akkor vettem észre, amikor egyedül hagytak velem. Tudtam, hogy Clyde-é, így hát magamhoz vettem.

– Biztos benne, hogy az övé?

– Már hogyan volnék – felelte türelmetlenül. – Látja, ezek arany, ezüst és réz láncszemek. Az első csapolást fémből csináltatta, amit az ő eljárásával olvasztottak. Bárki, aki csak ismerte őt, könnyűszerrel ráismerhet, kizárt dolog, hogy még egy, akár hasonló darab volna belőle. – Megfordította a kést, hadd lássam rajta a bevésett C. M. W. monogramot. – Ezek az ő kezdőbetűi. A kést azelőtt sose láttam, de a láncot bárhol felismerném. Évekig viselte.

– Olyan jól emlékszik rá, hogy látatlanban is le tudta volna írni?

– Természetesen.

– Ez a maga zsebkendője?

– Igen.

– És ezek vérfoltok rajta?

– Igen. A lánc a kezében volt, ahogy mondtam, és kicsit véres volt. – Összehúzott szemmel nézett rám. – Maga nem... nem úgy viselkedik, mintha hinne nekem.

– Nem egészen ez a helyzet – feleltem. – Mindössze arra gondolok, hogy most már ajánlatos lenne az igazságnak megfelelően elmondani, mi történt.

Dobbantott: – Maga... – elnevette magát, és a düh is eltűnt az arcáról. – Nincs magánál utálatosabb pasas a világon. A tiszta igazat mondtam, Nick. És mindent elmondtam, ami történt, szóról szóra úgy, ahogy történt.

– Remélem. Legfőbb ideje. Biztos benne, hogy Julia nem tért magához, és nem mondott semmit, amíg egyedül volt vele?

– Az örületbe kerget, Nick. Persze, hogy biztos vagyok.

– Helyes – feleltem. – Maradjon itt. Küldöm Guildet, de ha azt találja neki mondani, hogy a lánc Julia kezében volt, és akkor még nem halt meg, nyomban kíváncsiskodni kezd, hogy nem erőszakoskodott-e vele kicsit, csak hogy a láncot megszerezze.

A szeme tágra nyílt. – Hát akkor mit mondjak?

Kimentem, és becsuktam az ajtót.

– Rajta – mondtam Guildnek. – Az első ajtó balra. Azt hiszem, sikerült megoldoznom magának.

– Megpuhította? – kérdezte.

Bólintottam.

– S mit tudott meg tőle?

– Előbb lássuk, hogy maga mit tud meg, aztán egyeztetjük a kettőt, és megnézzük, stimmel-e – javasoltam.

– Oké. Gyerünk, Andy. – Kimentek.

– Hol van Dorothy? – kérdeztem Norától.

Nora ásított. – Azt hittem, veled van meg az anyjával. Gilbert valahol itt cselleng. Pár perce még idebent volt. Soká kell még maradnunk?

– Nem soká. – Visszamentem a folyosóra, túl Mimi szobáján egy másik hálószobához, melynek az ajtaja nyitva volt. Benéztem. Egy lélek se volt benne. A szemben levő ajtó csukva volt. Kopogtattam.

Dorothy hangját hallottam: – Ki az?

– Nick – feleltem és bementem.

Oldalvást feküdt az ágyon, felöltözve, csak a cipőjét rúgta le. Gilbert mellette ült. Dorothy szája kissé duzzadtnak látszott, de ez a sírástól is lehetett: szeme vörös volt. Fölemelte a fejét, és morcosan nézett rám.

– Akar még beszélni velem? – kérdeztem.

Gilbert fölállt az ágyról. – Anyu hol van?

– A rendőrséggel társalog.

Mondott valamit, de nem értettem, és kiment a szobából.

Dorothy összeborzongott. – Mindig olyasmiket mond, hogy a hideg futkos a hátamon – panaszkodott az öccsére, aztán eszébe jutott, hogy most morcosnak kell lennie.

– Akar hát beszélni velem?

– Miért fordult így ellenem?

– Elment az esze. – Leültem oda, ahol az imént Gilbert ült. – Tudott valamit arról a láncról meg késről, amit állítólag talált az anyja?

– Nem. Hol találta?

– Mit akart nekem mondani?

– Most már semmit – felelte barátságatlanul –, legfőljebb azt, hogy a rúzszt azért letörölhette volna a szájáról.

Letöröltem. Kikapta a kezemből a zsebkendőt, s az ágy másik felére pördült, egy doboz gyufaért, amely ott feküdt az asztalon. Gyufát gyújtott.

– Pokoli bűz lesz belőle – mondtam.

– Nem érdekel – felelte, de elfújta a gyufát. Elvettem tőle a zsebkendőt, az ablakhoz mentem, kinyitottam, kidobtam, becsuktam az ablakot, s visszaültem, az ágy szélére. – Ha ettől könnyebb a lelke!

– Mit mondott anyu... rólam?

– Hogy szerelmes belém.

Hirtelen felült: – S maga mit felelt?

– Hogy csak kedvel engem, mert kiskorában is jóba voltunk.
Megrándult az ajka: – Gondolja, hogy erről van szó?
– Hát mi másról?
– Nem tudom. – Sírni kezdett. – Mindenki ezzel cukkol... anyu is, Gilbert is, Harrison is... Én...
Átkaroltam: – Menjenek a pokolba!
Valamivel később megkérdezte: – Anyu szerelmes magába?
– Uramfia, dehogy! Jobban gyűlöli a férfiakat, mint bármelyik nő, akivel eddig összehozott a sors.
– De hát mindig úgy viselkedik, mint aki...
– Az csak a test. Nem szabad, hogy ez megtévessze. Mimi gyűlöli a férfiakat.
Elkeseredetten. Mind egy szálig.
Abbahagyta a sírást. A homlokát ráncolva mondta: – Nem értem. Maga gyűlöli őt?
– Nem föltétlenül.
– Most se?
– Nem hinném. Csak arról van szó, hogy ostoba, viszont meg van győződve róla, hogy tenger sok esze van, és ez elég fárasztó, de azért nem hinném, hogy gyűlölöm.
– Én igen.
– Ezt mondta a múlt héten is. Akartam valamit kérdezni magától: ismerte-e Arthur Nunheimet, vagy látta-e valamikor? Tudja, akiről ma este ott a csehóban beszélgettünk.
Éles pillantást vetett rám: – Csak másra akarja terelni a beszédet!
– Tudnom kell. Ismerte?
– Nem.
– Az újságokban is szó esett róla – emlékeztettem. – Ő nyögte be a rendőrségnek, hogy Morelli jóba van Julia Wolffal.
– Még a nevére se emlékszem – felelte. – Nem emlékszem, hogy valaha is hallottam volna róla. Csak ma este.
Leírtam a külsejét: – Sose látta?
– Nem.
– Néha Albert Norman néven is futhatott. Ez sem ismerős?
– Nem.
– Ismer valakit azok közül, akiket ma este Studsynál láttunk? Vagy tud róluk valamit?
– Senkit és semmit. Isten bizony, Nick, akármit elmondanék, amit csak tudok, csak hogy segítsek magának.
– Nem számít az se, ha árt vele valakinek?
– Nem! – vágta rá azonnal. Aztán: – Ezt hogy érti?
– Nagyon is jól tudja, hogy értem.
Kezébe temette arcát, s a hangja alig volt hallható: – Nagyon félek, Nick. Én... – hirtelen elrántotta kezét az arcáról, mert kopogtattak az ajtón.
– Szabad – kiáltottam.
Andy nyitott be, de csak annyira, hogy a fejét bedugja. Megpróbált vigyázni, hogy ne lássék arcán a kíváncsiság. – A hadnagy úr akar beszélni magával – mondta.

– Mindjárt megyek – ígértem.

Szélesebbre tárta az ajtót. – A hadnagy úr már várja! – mondta, és jelentőségteljesnek szánt pillantást vetett rám, de a szája sarka jobban félrehúzódott a kelleténél, és így ijesztő grimasz lett az eredmény.

– Visszajövök még – mondtam Dorothynak, és követtem Andyt.

Az becsukta mögöttem az ajtót, és a fülemhez hajolt: – A kölyök leskelődött a kulcslyukon! – dünnyögte.

– Gilbert?

– Aha. Volt ideje arrébb menni, mikor meghallotta, hogy jövök, és biztos, hogy ott volt a kulcslyuknál!

– Kedves tőle – mondtam. – S mire jutottak az anyjával?

Vastag ajkát összecsuicsörítette, s zajosan fújta ki rajta a levegőt. – Ez aztán a nagysága!

25

Bementünk Mimi szobájába. Az ablaknál ült egy öblös fotelban, és szemmel láthatóan roppant elégedett volt magával. Vígan rám mosolygott: – Most már patyolattiszta a lelkem! Mindent meggyóntam!

Guild egy asztalnál állt, zsebkendőjével az arcát törölgetve. De a halántékán még mindig csillogott az izzadság, s az arca elnyútt volt és öreg. A kés, a lánc meg a zsebkendő, amibe bebugyolálták, ott hevert előtte az asztalon.

– Végeztek? – kérdeztem.

– Sejtelmem sincs, sajnós ez a tény – mondta. Mimi felé fordította a fejét: – Megmondaná, asszonyom, hogy végeztünk-e?

Mimi fölnevetett: – Elképzelni sem tudom, mi maradhatott még hátra!

– Jó – mondta Guild lassan, kissé vonakodva –, ebben az esetben úgy gondolom, váltanék pár szót Mr. Charlesszal, ha megbocsát nekünk ezért a néhány percért. – Gondosan összehajtogatta a zsebkendőjét, és a zsebébe tette.

Mimi fölállt a fotelból. – Itt is beszélhetnek. Addig kimegyek, és elcsevegek Mrs. Charlesszal. – Incelkedően megveregette az arcom a mutatóujjával, amint elment mellettem. – Ne hagyja, Nicky, hogy rémtörténeteket adjanak elő rólam!

Andy kitárta előtte az ajtót, becsukta mögötte, újra összecsuicsörítette a száját, és füttyentett.

Leheveredtem az ágyra. – Nos? Hogy áll a bál?

Guild a torkát köszörülte. – Elmondta, hogyan találta ezt a láncot meg a kést a padlón, s hogy egészen biztosan a Wolf nagysád szakította le Wynantról, amikor küszködött vele, és azt is elmondta, miért dugta el mostanáig. Köztünk szólva nem sok teteje van az egésznek, ha az ember a maga esze szerint nézi ezt az ügyet, de tán olyan az egész história, amit nem is lehet normális ésszel fölfogni. Őszintén szólva nem egészen tudom, hányadán állok a hölgygel.

– A legfontosabb – tanácsoltam neki –, hogy ne hagyja magát kifárasztani. Mert amikor rajtakapja egy hazugságon, nyomban beismeri, és előtálat egy újabb hazugságot,

s mikor azon is rajtakapja, megint csak beismeri, s megint egy újabb hazugsággal áll elő, és így tovább a végtelenségig. A legtöbb ember – még ha nő is! – elbátortalanodik, miután rajtakapták a harmadik vagy negyedik nyilvánvaló hazugságon, s vagy elhallgat, vagy kiköpi az igazat, de Mimi, az nem. Ő folyvást újra és újra próbálkozik, és nagyon óvatosnak kell lennie vele, mert különben egyszer csak azon veszi észre magát, hogy hisz neki, de nem azért mert végre az igazat hallja tőle, hanem egyszerűen azért, mert belefáradt a kételkedésbe.

Guild hümmögött. – Lehet. – Ujjával a gallérját tágitgatta. Látszott, hogy nagyon kényelmetlenül érzi magát. – Figyeljen ide, nem gondolja, hogy ő gyilkolta meg a Wolf nagyságát?

Észrevettem, hogy Andy olyan merőn bámul rám, hogy majd kiguvad a szeme. Fölültem hát az ágyon, és a padlóra tettem a lábamat. – Bárcsak tudnám. Ez az óralánc teljesen úgy fest, mintha hamis bűnjel volna, de... de azt azért kideríthetjük, hogy volt-e Wynantnak ehhez hasonló lánc, sőt, talán még most is viseli. Ha a volt felesége olyan jól emlékszik rá, amilyen határozottan állítja, akkor csöppet se kizárt, hogy pontosan leírja egy ékszerésznek, és megcsináltatja a hasonmását, s bárki vásárolhat ilyen aranykést, és olyan monogramot vésethet bele, amilyet csak akar. Csakhogy nagyon sok mindennel cáfolható is ez a föltételezés, hogy ilyen messzire ment volna. Ha ez a lánc hamis bizonyíték, sokkal valószínűbb, hogy nála volt az eredeti, lehetséges, hogy már évek óta; de hát ez mind olyasmi, aminek kiderítése magukra vár.

– Megtesszük, ami tőlünk telik – mondta Guild türelmesen. – Szóval, azt hiszi, hogy ő volt?

– A gyilkos? – megráztam a fejem. – Eddig még nem jutottam. Mi van Nunheimmel? Egyeznek a lövedékek?

– Igen, ugyanabból a fegyverből valók, amivel a nőt is lelőtték – mind az öt.

– Ötször lőttek rá is?

– Ötször, és annyira közelről, hogy megpörkölődött a ruhája.

– Láttam a nőjét, azt a nagy vörös tyúkot ma este egy csehóban – meséltem neki. – Azt mondja, hogy maga meg én gyilkoltuk meg a fickót, mert túl sokat tudott.

Hümmögött. – Melyik csehó volt? Lehet, hogy én is beszélek vele.

– Studsy Burke Öntöttvas Klubja – feleltem, és megadtam a pontos címet. – Ott lógott Morelli is. Azt mondja, hogy Julia Wolf igazi neve Nancy Kane, és van egy barátja, aki az ohioi börtönben ül, Face Pepller a neve.

Guild “igen”-jéből, a hangsúlyából nyomban rájöttem, hogy már mindent kinyomoztak Peplerről és Julia múltjáról. De azért tovább kérdezősködött: – És mit derített ki fölfedező útja során?

– Egy újságíró barátom, Larry Crowley, tegnap délután látta Jorgensent, amint kilép egy zálogházból a Hatodik sugárúton, a Negyvenhatodik utca közelében.

– Igen?

– Nem látom, hogy túlzottan érdekelnék a híreim. Én akár...

Mimi kinyitotta az ajtót, és tálcán whiskyt, szódát, poharakat hozott. – Gondoltam, jólesik egy kis ital – mondta elbájolón.

Megköszöntük.

Letetette a tálcát, és megszólalt: – Nem akarom zavarni magukat... – azzal a türelmes derűltséggel mosolygott ránk, amivel a nők szeretnek hatni a férfitársaságra, majd kivonult.

– Valamit akart mondani – emlékeztetett Guild.

– Ó, csak annyit, hogy ha netán nem hinnének az őszinteségemben, illenék megmondaniok. Mostanáig együttműködtünk ebben a játszmaiban, és nem szeretném, ha...

– Nem, nem – vágott közbe gyorsan Guild –, egyáltalán nem erről van szó, Mr. Charles. – Kissé elvörösödött. – De tény, hogy a főnök már sürget bennünket, s jómagam is mielőbb föl akarom göngyölni az ügyet. Ez a második gyilkosság elmérgesítette a helyzetet. – A tálca felé fordult. – Tisztán, vagy szódával?

– Köszönöm, tisztán. Semmi más nyom?

– Szóval ugyanaz a fegyver, meg egy csomó golyó, ugyanolyanok, mint a nőben is, de ennyi az egész. Egy bérház kapualjában, két bolt között. Egy lélek se, aki ismerné Nunheimet, vagy Wynantot, vagy bárki más velük kapcsolatban álló személyt. A kapu nyitva volt, akárki besétálhatott, de ha meggondoljuk, ennek sincs túl nagy jelentősége.

– Senki se látott vagy hallott valamit?

– No persze, a lövéseket azért hallották, de hogy ki lövöldözött, azt már nem látták. – Odaadta a whiskymet.

– Találtak töltényhüvelyeket? – kérdeztem.

A fejét rázta. – Egyik helyen se. Valószínűleg forgópisztoly.

– És a gyilkos mindkét esetben kilőtt minden golyót, ha azt is számítjuk, amelyik a telefont érte, hiszen a legtöbb ember üresen hagyja az ütőszeg alatti töltényhelyet.

Guild éppen inni akart, de újra letette a poharat. – Csak nem azt akarja bizonygatni, hogy kínai a gyilkos? – panaszkodott. – Azok lövöldöznek ebben a stílusban.

– Nem, de akármilyen föltételezésből lehet valami hasznunk. Kiderült, merre járt Nunheim aznap délután, amikor a lányt megölték?

– Hogyne. Ott lógott a ház körül, legalábbis az idő jó részében. Látták a ház előtt, látták a ház mögött, ha ugyan hiszünk azoknak, akik akkortájt mit sem törődtek vele, de most nincs különösebb okuk, hogy hazudozzanak róla. És a gyilkosság előtti napon föl is ment a lány lakásához a liftesfiú szerint. A fiú azt mondja, hogy ő nyomban újra lement, és így nem tudja, bejutott-e Nunheim a nőhöz vagy se.

– Na tessék, Miriamnak talán igaza volt, a barátunk túl sokat tudott. Sikerült kideríteni, hova lett az a négyezer dollár különbözet, a között, amit Macaulay átadott, illetve Wynant kapott?

– Nem.

– Morelli szerint a nő mindig tele volt pénzzel. Azt mondja, egyszer kölcsönkapott tőle ötezer dollárt készpénzben.

Guild föl vonta a szemöldökét. – Igen?

– Igen. S azt is mondja, hogy Wynant tudott a nő priuszáról.

– Úgy látszik – mondta Guild, elnyújtva a szavakat –, ha magával beszél, mindjárt megoldódik ennek a fickónak a nyelve.

– Szeret dumálni. Kiderült valami még arról, hogy min dolgozott Wynant, mielőtt elutazott, vagy min akart dolgozni a távollétében?

– Nem. Magát igencsak érdekli az a műhely.

– Miért ne érdekelne? Végre is föltaláló, a műhely az igazi otthona. Magam is szívesen körülnéznék ott egyszer.

– Az csak magán múlik. De mondjon még valamit Morelliről. Hogy tudta szóra bírni?

– Mondtam, hogy szeret dumálni. Ismer valami Veréb nevezetű fickót? Nagy, kövér, sápadt alak, a hangja akár a homokosoké.

Guild mogorván nézett. – Nem. Miért?

– Ő is ott volt – ezzel a Miriammal –, s nekem akart esni, de nem hagyták.

– És mért akart magának esni?

– Nem tudom. Talán mert a nő megmondta neki, hogy segítettem kinyírni a fiúját... vagyis segítettem magának.

Guild fősóhajtott: – Ó! –, aztán a hüvelykujja körmével az állát kezdte vakargatni, és az órájára nézett. – Későre jár. Beugrana hozzám valamikor holnap... azaz ma?

Mondtam, hogy igen, ahelyett, hogy azt mondtam volna, amin épp akkor járt az eszem. Bólintottam Guildnek és Andynek, és átmentem a nappaliba.

Nora aludt a heverőn. Mimi letette a könyvet, amit olvasott: – Véget ért a titkos ülészak? – kérdezte.

– Igen. – A kerevet felé indultam.

Mimi megállított. – Hadd aludjon még egy kicsit, Nick. Nem akarna maradni még egy darabig, ha már a rendőrségi barátaink magamra hagynak?

– Jól van. De akarok még beszélni Dorothyval.

– Alszik.

– Sebaj. Majd fölkeltem.

– De...

Guild és Andy bejöttek, jó éjszakát kívántak, Guild sajnálkozva nézett az alvó Norára, aztán elmentek.

Mimi felsóhajtott. – Torkig vagyok a rendőrökkel. Emlékszik arra a történetre?

– Igen.

Gilbert lépett be. – Komolyan azt hiszik, hogy Chris a tettes?

– Nem – feleltem.

– Kit gyanúsítanak?

– Tegnap még meg tudtam volna mondani. Ma már nem.

– De hát ez nevetséges – méltatlankodott Mimi. – Nagyon jól tudják, és maga is nagyon jól tudja, Nick, hogy Clyde tette. – Mikor nem feleltem erre semmit, megismételte, de jóval élesebben: – Tudja nagyon jól, hogy Clyde tette!

– Nem ő volt – mondtam.

Mimi arca diadalittasan felragyogott: – Szóval mégiscsak neki dolgozik, még most is neki dolgozik, igaz?

Nemmel feleltem, de erre a “nemre” már a füle botját sem mozgatta.

– Miért ne lehetett volna ő? – kérdezte Gilbert, de nem szónoki kérdésként, hanem mert tudni akarta.

– Lehetett volna, de nem ő volt. Megírta volna azokat a leveleket, Mimore terelve a gyanút, éppen arra, aki elrejtette a legfőbb, ellene szóló bűnjelet?

– De talán nem tudott erről. Talán azt gondolta, hogy a rendőrség nem közöl mindent, ami a tudomására jut. Vagy talán azt gondolta, sikerül megingatnia a bizalmat anyuban, és így már nem hisznek majd neki, ha a bűnjelet előadja?

– Erről van szó – mondta Mimi. – Pontosan ezt akarta, Nick.

– Maga se hiszi, hogy az apja volt? – kérdeztem Gilberttől.

– Nem, nem hiszem, hogy ő lett volna, de szeretném tudni, hogy ön miért nem hiszi... tudja, a módszerért.

– Én is kíváncsi vagyok a magáéra.

Kissé elpirult, s volt valami zavar a mosolyában. – Ó, de hisz én... az azért más...

– *Ő tudja*, ki a gyilkos – mondta Dorothy az ajtóból. Még most is fel volt öltözve. Mereven rám bámult, mintha félne másra nézni. Az arca sápadt volt, és apró kis teste mereven megfeszült.

Nora kinyitotta a szemét, fölkönyökölt, s álmosan megkérdezte: – Mi van? – Senki se válaszolt.

Mimi rászólt a lányára: – Dorry, most már igazán elég volt ezekből az idióta jelenetekből!

Dorothy nem hagyta magát: – Megverhetsz, ha majd elmentek. Úgyis megversz. – Úgy mondta ezt, hogy le nem vette volna rólam a szemét.

Mimi próbált olyan ártatlanul nézni, mint aki nem is tudja, hogy a lány miről beszél.

– Kiről tudja Gilbert, hogy ő a gyilkos? – kérdeztem.

Gilbert közbevágott: – Megint hülyét csinálsz magadból, Dorry. Te...

Félbeszakítottam: – Hagyja már. Hagyja végigmondani, amit akar. Ki ölte meg Juliát, Dorothy?

Az az öccsére nézett, lesütötte a szemét, és már csöppet se tartotta magát feszesen. A padlót bámulva, bizonytalanul mondta: – Én nem tudom. *Ő tudja*. – Ismét rám emelte a tekintetét, és reszketni kezdett. – Nem látja, mennyire félek? – kiáltotta. – Félek tőlük. Vigyen el innen, és akkor megmondom, de tőlük félek!

Mimi rám nevetett: – Tessék, maga tehet róla. Megérdemli.

Gilbert elvörösödött: – Tisztára hülyeség – dünnyögte.

– Jól van, elviszem innen, Dorothy – mondtam –, de szeretném most hallani, amikor mind együtt vagyunk.

Dorothy a fejét rázta. – Félek.

– Jobb volna, ha nem dédelgetné ennyire, Nick. Csak árt neki. *Ő...*

– Te mit szólsz hozzá? – kérdeztem Norát.

Föllállt és kinyújtózott, de a karját nem emelte föl. Arca elragadóan rózsás volt, mint mindig, valahányszor jó álomból ébred. – Menjünk haza. Elegem van ezekből az emberekből. Gyere, Dorothy, vedd a kabátod meg a kalapod.

Mimi rákiáltott a lányra: – Takarodj az ágyba!

Dorothy bal tenyerét a szája elé kapta, és az ujjai közül nyöszörögte: – Ne hagyja, hogy megüssön, Nick!

Mimit figyeltem, akinek az arcán szelíd félmosoly ült, de az orrcimpái már kitágultak, és jól lehetett hallani a lélegzetét.

Nora megkerülte, és Dorothyhoz ment. – Gyere, megmossuk az arcodat, és...

Mimi állati torokhangot hallatott, hátul a nyakán megfeszültek az izmok, és már-már lábujjhegyre emelkedett.

Nora most Mimi és Dorothy közé lépett. Elkaptam Mimit a vállánál, amint előre akart ugrani, a másik kezemmel hátulról átöleltem a derekát, és fölemeltem a földről. Sikoltozott és hátrafele öklözött, magas sarkú cipőjével a sípcsontomat rugdosta.

Nora kitaszigálta Dorothyt a szobából, és megállt az ajtóban, minket figyelve. Az arca roppant eleven volt. Csak ezt az arcot láttam tisztán, élesen: minden más elhomályosodott. Amikor éppen ügyetlen, hatástalan ütések érték a hátamat, és megfordultam, észrevettem, hogy Gilbert agyabugyálgat, de őt is csak homályosan láttam, és alig éreztem a kapcsolatot közte és az ütések közt, amikor félrelöktem. – Hagyja abba. Nem akarom, hogy baja essék, Gilbert! – A heverőhöz vittem Mimit, és rádobtam, a térdére ültem, s két kezemmel lefogtam a csuklóját.

Gilbert megint csak rajtam volt. Megpróbáltam eltalálni a térdkalácsát, de alacsonyan rúgtam, kirúgtam szegény alól a lábát. Összegörnyedve esett a padlóra. Újra felé rúgtam, de eltévesztettem, erre odaszóltam neki: – Utána verekedhetünk. Most hozzon egy kis vizet.

Mimi arca vérvörös volt. A szeme kidagadt, üveges, érzéketlen, rettenetes lett. Zihálásával vércsöppek bugyborékkoltak és szivárogtak ki összeszorított fogai közül, és a vörös nyaka, az egész teste vonagló erek és izmok tömege volt; úgy látszott, menten szétpattan. Csuklója forró volt, s az izzadtságtól síkos, úgyhogy alig tudtam tartani.

Végre a várva várt látvány: Nora mellettem, egy pohár vízzel a kezében. – Öntsd az arcába – mondtam.

Az arcába öntötte. Mimi fogsora végre szétnyílt, nyelt egyet, és becsukta a szemét. A fejét hevesen ingatta, de a teste vonaglása már csillapulóban volt.

– Még egyszer – szóltam Norának.

A második pohár víz köpködős tiltakozást váltott ki Mimiből, de a gyötrő vonaglás egészen kiállt a testéből. Csöndesen, petyhüden, lihegve feküdt.

Eleresztettem a csuklóját, és fölálltam. Gilbert fél lábon állva s az asztalnak dőlve simogatta megrúgott lábát. Dorothy tágra nyílt szemmel és sápadtan az ajtóban állt, tétován, hogy bejöjjön-e vagy elrohanjon és elrejtőzzön. Nora az üres pohárral a kezében megkérdezte: – Gondolod, hogy már jól van?

– Hogyne.

Később Mimi kinyitotta a szemét, sűrűn pislogva, hogy a belekerült víztől megszabaduljon. Egy zsebkendőt adtam a kezébe. Megtörölte az arcát, s hosszan sóhajtva megborzongott, majd felült a heverőn. Körülnézett a szobában, gyöngén elmosolyodott. Volt némi röstelkedés a tekintetében, de büntudatnak nyoma sem. Bizonytalanul a hajához nyúlt, és megszólalt: – Kis híján megfulladtam.

– Egyszer majd behajszolja magát valami effélébe, aztán úgyis marad – figyelmeztettem.

Elnézett mellettem, a fiára. – Gil! Mi történt veled?

A fiú elkapta a kezét a lábáról, s próbált rendesen megállni. – Ó, csak... igazán semmiség – dadogta. – Kutya bajom. – Végigsimította a haját, megigazított a nyakkendőjét.

Mimi föl kacagott: – Ó, Gil, csak nem akartál megvédeni? Méghozzá Nicktől? – Elfogta a nevetés. – Ugyan, hisz ő egy szörnyeteg. Senki sem tudja megfékezni... – szája elé kapta a zsebkendőt, s előre-hátra dülöngélt.

Oldalt pillantottam, Norára. Összeszorította a száját, és a szeme csaknem fekete volt a dühtől. Megérintettem a karját. – Ideje, hogy lelépjünk. Adjon valami italt az anyjának, Gilbert. Egy-két perc múlva semmi baja se lesz.

Dorothy, kezében kabát és kalap, lábujjhegyen az előszobaajtó felé settenkedett. Nora meg én is megkerestük a holminkat, s otthagytuk a heverőn Mimit, aki még akkor is kacagott a zsebkendőmben.

Hazafelé menet a taxiban egyikünknek sem volt beszélhetnékje. Nora tűnődött, Dorothy még mindig rémültnek látszott, én meg halálfáradt voltam – szép kis napot hagytunk a hátunk mögött.

Csaknem hajnali ötre járt, mire hazaértünk. Asta lármásan üdvözölt. Én a padlóra heveredtem, és játszottam vele egy kicsit, mialatt Nora a konyhában kávéfőzött. Dorothy el akarta mondani, mi történt vele kisgyerekkorában.

Tiltakoztam: – Nem. Ezzel jött már hétfőn is. Késő van. Azt köpje ki, mi az, amit nem mert otthon, előttük elmondani?

– De sokkal jobban megértené, ha hagyná, hogy...

– Ezt mondta már *akkor*, azon a hétfőn. Én nem vagyok pszicho-analitikus. Nem értek ezekhez a gyerekkori traumákhoz. És fütyülök rájuk. És fáradt vagyok. Álló nap kegyetlenül güriztem.

Rám fintorított. – Úgy látszik, meg akarja nehezíteni a dolgomat, amennyire csak tudja.

A szoknyája szélét gyűrögette, és duzzogva bámult rá, aztán fölemelte a tekintetét, mely egyszerre fölragyogott az izgalomtól. Suttogni kezdett, de olyan hangosan, hogy akárki meghallhatta volna a szobában: – Gil találkozni szokott apuval, ma is találkoztak, és apu megmondta neki, hogy ki ölte meg Julia Wolfot!

– És ki ölte meg?

A fejét rázta. – Gil azt már nem mondta meg. Csak annyit, hogy ő tudja.

– És maga ettől rezelt be úgy, hogy nem merte Gil és Mimi jelenlétében elmondani?

– Igenis ettől. Jobban megértené, ha hagyná, hogy elmeséljem...

– Hogy mi történt magával kisgyerekkorában. Hát nem hagyom. Ebből elég. Mit mondott még magának?

– Semmit.

– Nunheimről se?

– Nem, róla se.

– Hol van az apja?

– Gil nem mondta meg.

– Mikor találkozott vele?

– Ezt se mondta. Könyörgök, Nick, ne dühöngjön. Mindent elmondtam, amit hallottam tőle.

– Fene sokat hallott – morogtam. – Mikor mondta ezt?

– Ma este. Éppen ezt mesélte, amikor maga benyitott, és becsszó, ennyi az egész, egy kukkal se mondott többet.

Fölsóhajtottam: – Csodálatos volna, ha egyszer maguk közül valaki tisztán, világosan és összefüggően elmondana valamit, egészen mindegy, hogy mit.

Nora bejött a kávéval. – Most meg min gyötröd magad, fiam? – kérdezte.

– Minden vacakon. Hazugságokon, faramuci rejtvényeken, és már öreg és fáradt vagyok ahhoz, hogy örömem teljen bennük. Menjünk vissza San Franciscóba.

– Még újév előtt?

– Holnap. Még ma.

– Csöppet se bánom. – Átadta a kávémat. – Ha akarod, repülőgéppel megyünk, akkor szilveszterre már otthon lehetünk.

Dorothy remegő hangon közbeszólt: – Nick, igazán nem hazudtam. Mindent elmondtam, amit... kérem, könyörgök, ne dühöngjön rám. Hisz én olyan... – zokogásban tört ki.

Asta fejét vakargattam és morogtam.

Nora nyugtatott: – Mindannyian teljesen kivagyunk. Küldjük le a kutyust éjszakára, forduljunk a falnak, és hagyjuk a dumát akkorra, amikor már kialudtuk magunkat. Gyere, Dorothy, beviszem a kávédat a hálóba, és keresek neked valami hálóholmit.

Dorothy fölállt, és jó éjszakát kívánt. – Ne haragudjon, hogy ostoba vagyok... – motyogta és Nora után ment.

Mikor Nora visszatért, leült mellém a padlóra. – A mi kis Dorrynknak ma nagyon nyafogós napja van – mondta. – Igazán belátom, hogy mostanában nem valami kellemes az élete, de akkor is... – ásított. – Mi volt az a félelmetes titok?

Elmondtam, amit hallottam Dorothytól. – Szerintem tisztára hanta az egész.

– Miért?

– Miért ne? Eddig minden, amit hallottunk tőlük, blöff volt meg hadova.

Nora újra ásított. – Ezzel tán beéri egy detektív, de én nem. Figyelj ide, mért nem csinálunk listát valamennyi gyanúsítottról meg az összes számba jöhető indokról és nyomról, aztán összevetjük őket...

– Te megteheted. Én megyek aludni. Mit nevezel te nyomnak, anyuka?

– Például, hogy Gilbert ma este a telefonhoz lopózott, mikor egyedül voltam a nappaliban, és azt hitte, hogy alszom, s leszólt a portára, hogy reggelig semmilyen hívást ne kapcsoljanak.

– Igen, igen.

– Aztán – folytatta – olyasmi, hogy Dorothy végül megtalálta Alice néni lakásának a kulcsát. Egész idő alatt nála volt.

– Tovább, tovább!

– S olyasmi, hogy Studsy az asztal alatt oldalba bökte Morellit, amikor az elkezdett beszélni a piás unokaöccséről... hogy is hívják... annak a Dick O’Briennek az unokaöccséről, aki jóban volt Julia Wolffal.

Fölálltam és az asztalra tettem a két kávéscsészét. – Nem értem, hogyan is hiheti akármelyik detektív, hogy elboldogulhat ilyen feleség nélkül, ámbátor kissé túlzásba viszed a szerepedet. Az, hogy Studsy oldalba bökte Morellit, nekem is eszembe juttatott valamit, amin sokat törtem a fejem, de kár nyugtalankodnunk miatta. Engem inkább az izgatna, vajon azért tették-e ki Veréb szűrét, hogy engem megvédjenek, vagy pedig azért, mert féltek, hogy meg talállok tőle tudni valamit. Álmos vagyok.

26

Nora negyed tizenegykor rázott fel. – Telefon – mondta –, Herbert Macaulay keres, és azt mondja, nagyon fontos.

Bementem a hálóba – ugyanis a nappaliban aludtam –, a telefonhoz. Dorothy aludt, és hangosan szuszogott. – Halló – dühnyögtem a kagylóba.

– Korán van még ebédelni – hallottam Macaulay hangját –, de azonnal találkozunk kell... Fölugorhatnék most mindjárt?

– Persze. Reggelizz velünk.

– Már túl vagyok rajta. Kezdjetek neki, és én negyedórán belül ott leszek.

– Helyes.

Dorothy épphogy félig kinyitotta a szemét, s álmosan motyogta: – Juj, de késő van –, majd a másik oldalára fordult, s aludt tovább.

Hideg vízben megmostam az arcomat meg a kezemet, fogat mostam, megfésülködtem, s visszamentem a nappaliba. – Macaulay feljön – mondtam Norának. – Már reggelizett, de kávéért rendelj neki. Nekem meg csirkemájat.

– Hivatalos vagyok én is a társaságotokba, vagy...

– Persze. Ugye, még nem is ismered? Rendes fickó. Pár napra az alakulatához rendelték, Franciaországban, Vaux környékén, s a háború után is összejártunk. Néhány megbízást szerzett nekem, többek között a Wynant-félét is. Mit szólnál egy korty italhoz másnaposság ellen?

– Nem akarnál ma kivételesen józan maradni?

– Nem azért jöttünk New Yorkba, hogy józanok maradjunk. Kedved lenne ma este megnézni egy jégkori-meccset?

– Szeretnék. – Kitöltötte az italomat, és elment megrendelni a reggelit.

Átnéztem az újságokat. Megírták, hogy Jorgensent letartóztatta a bostoni rendőrség, meg a Nunheim-gyilkosságról is valamit, de a nagyobb tudósítások a “gengszterháború boszorkánykonyhájáról”, Mike Ferguson, a “Herceg” letartóztatásáról, és a Lindbergh-bébi elrablásával kapcsolatos tárgyalások további fejleményeiről szóltak.

Macaulay és a hotelboy, aki Astát hozta föl, egyszerre érkeztek. Asta szerette Macaulayt, mert az ügyvéd keményebben veregette meg a fejét: Asta nem nagyon lelkesedett a simogatásért.

Macaulay szája körül mélyebbek voltak a ráncok, és az arca sem volt olyan pirosposzsgás, mint legutóbb. – Miért tért át a rendőrség erre az új vonalra? – kérdezte. – Azt hiszik talán, hogy... – félbeszakította a mondatot, mert Nora bejött. Közben már ő is felöltözött.

– Nora, bemutatom Herbert Macaulayt – mondtam. – Mac, a feleségem.

Kezet fogtak. – Nick azt mondta, hogy csak kávé rendeljek magának. Akarna esetleg valami mást...

– Köszönöm, épp most reggeliztem.

– Mire jutott hát a rendőrség? – szóltam közbe.

Macaulay habozott.

– Nora lényegében mindent tud, amit én – nyugtattam meg. – Kivéve ha tán olyasmi, amit te nem akarsz elmondani.

– Ó, ilyesmiről szó sincs. Csak épp... nos, inkább Mrs. Charles érdekében... Nem szeretném, ha nyugtalankodna...

– Akkor ki vele. Norát csak olyasmi nyugtalanítja, amit elhallgatnak előtte. Tehát mi a rendőrség új vonala?

– Guild hadnagy feljött hozzám ma reggel – kezdte Macaulay. – Először megmutatott egy óraláncdarabot, meg a rajta csüngő kést, és kérdezte, hogy láttam-e már valahol. Hogyne láttam volna: Wynanté volt. Mondtam neki, hogy azt hiszem, láttam: azt hiszem, olyan, mintha Wynanté volna. Erre megkérdezte, tudomásom van-e esetleg arról, hogy más kezére jutottak, aztán egy darabig kerülgette a kását, s én közben rájöttem, hogy a “más”-on téged ért, vagy Mimit. Mondtam neki, hogy lehetséges: Wynant odaajándékozhatta valamelyikőtöknek, vagy akár el is lophattátok tőle, talán az utcán találtátok, vagy kaptátok valakitől, aki Wynanttól kapta ajándékba. De másképp is hozzájuthattatok, folytattam, de akkor már Guild rájött, hogy bolonddá teszem és nem hagyta folytatni.

Nora arcán piros foltok gyúltak, és a szeme elsötétült: – A hülye!

– Csitt, csitt! – mondtam. – Nyilván figyelmeztetnem kellett volna téged, hogy Guild már az éjszaka ebben az irányban tapogatózott. Gondolom, az én kedves barátnőm, Mimi ösztökélte erre. S mi másra vetődött még a rendőrségi reflektor?

– Tudni akarta még, hogy... nos, így kérdezte: “Mit gondol, Charles és a Wolf lány közt az utóbbi időben is tartott a játék? Vagy már régóta vége az egésznek?”

– Hát ez már biztos Mimi ihletése, ahogy mondtam. És mit feleltél rá?

– Mondtam neki, hogy nem tudom, tartott-e “még most is” a játék, mivel nem tudtam, hogy valaha is volt köztetek valami, aztán emlékeztettem, hogy te már jó ideje nem élsz New Yorkban.

Nora közbevágott: – Volt hát, vagy nem volt?

– Ne kényszerítsd hazugságra szegény Macot – feleltem. – S mit szólt erre Guild?

– Semmit. Megkérdezte, szerintem Jorgensen tudott-e arról, hogy mi volt közted és Mimi közt, mire én megkérdeztem, hogy minek kellett volna lennie, ő pedig vádaskodni kezdett, hogy megjátszom az ártatlant – ezek pontosan az ő szavai –, így hát nem jutottunk semmire. Az is nagyon érdekelt, hogy mi ketten mikor találkoztunk, hányszor és hol, milliméternyi és másodpercnyi pontossággal.

– Hát ez remek – mondtam.

Jött a pincér a reggelinkkel. Erről-arról beszélgettünk, amíg megterített és kiment.

Akkor ismét Macaulay kezdte: – Semmi okod az aggodalomra. Amúgy is elhatároztam, hogy rendőrkézre juttatom Wynantot. – A hangja bizonytalan volt és egy kicsit fojtott.

– Biztos vagy benne, hogy ő volt? – kérdeztem. – Mert én nem.

Lakonikusan válaszolt. – Tudom, hogy ő volt. – Megköszöri a torkát. – Ha csak egy esély is volna az ezerhez, hogy tévedek, márpedig egy sincs... végtére is őrrült, Charles. Lehetetlen, hogy szabadon szaladgáljon.

– Ez talán igaz – kezdtem –, és ha te tudod is...

– Tudom – bólintott. – Láttam aznap délután, amikor megölte a lányt, félóra se telhetett el a gyilkosság óta, bár persze akkor még nem tudtam, hogy a lányt meggyilkolták. Én... szóval most már tudom.

– Hermann irodájában találkoztál Wynanttal?

– Mi?

– Úgy tudják, hogy egy Hermann nevű pasas irodájában voltál, az Ötvenhetedik utcában, aznap délután körülbelül háromtól négyig. A rendőrség legalábbis így tájékoztatót.

– Így is van – mondta. – Úgy értem, ezt adtam be nekik. Valójában a következő történt: miután nem találtam a Plazában Wynantot, és hírt se hallottam felőle, telefonáltam az irodámba, meg Juliának, hogy járt-e ott, de semmire se jutottam, hagytam hát a fenébe Wynantot, és gyalog elindultam Hermannhoz. Bányamérnök, és a kliensem; épp akkortájt készítettem neki egy társulási szerződést, de még maradt rajta néhány apróbb igazítanivaló. Mikor elértem az Ötvenhetedik utcát, hirtelen az az érzésem támadt, hogy követnek – nyilván ismered az efféle érzést. Nem tudtam, miért követne bárki is, de végtére ügyvéd vagyok, és könnyen előfordulhat velem ilyesmi. Mindegy, a végére akartam járnia a dolognak, így hát keletre fordultam, elmentem egészen a Madison sugárútig, s még akkor sem voltam biztos a dolgomban. Láttam egy apró, sápadt emberkét, akit mintha láttam volna a Plaza körül is, de... nos, a leggyorsabban úgy győződhetünk meg az ilyesmiről, ha taxiba ülünk. Így is tettem, és mondtam a sofőrnek, hogy hajtson kelet felé. De túl nagy volt a forgalom, így nem láttam, hogy vajon az emberke is fogott-e taxit, s a nyomomba eredt-e, tehát szóltam a vezetőnek, hogy forduljon délnek a Harmadik sugárútnál, újra keletnek az Ötvenhatodik utcán, és akkor már holtbiztos voltam benne, hogy egy sárga taxi jön utánunk. Azt persze már nem láttam, hogy az én kis emberem ül-e benne, annyira nem jött közel hozzánk. S a legközelebbi sarkon, amikor piros lámpánál meg kellett állnunk, megpillantottam Wynantot. Egy taxiban ült, amelyik nyugatra tartott az Ötvenötödik utcán. Ez természetesen nem lepett meg túlzottan: csak kétsaroknyira voltunk Juliától, és magától értetődőnek tekintettem, hogy nem akarta tudtomra adni, hogy Wynant ott volt, amikor telefonáltam neki, és az öreg éppen most úton van a Plazához, a randevúnkra. Sose volt erénye a pontosság. Szóltam a sofőrnek, hogy mi is forduljunk nyugatra, de a Lexington sugárútnál, félsaroknyira voltunk az ő kocsija mögött, hirtelen délnek fordult. Nem a Plazához tartott tehát, sőt, nem is az irodám felé, úgyhogy azt

mondtam magamban, vigye el az ördög, és megint az engem követő taxit akartam figyelni, de már nyoma se volt. Egész úton hátrafelé néztem, de semmi sem vallott arra, hogy most is követnek. Így kerültem Hermannhoz.

– Hány óra volt, amikor megláttad Wynantot? – kérdeztem.

– Három óra tizenöt vagy húsz lehetett. Öt perccel háromnegyed négy előtt értem Hermannhoz, gondolom, húsz vagy huszonöt perccel azután, hogy Wynant kocsiját a fenébe hagytam. Nos, Hermann titkárnője, Louise Jacobs, tudod, az a lány, akit velem láttál tegnap este, mondta, hogy Hermann-nál már dél óta értekezlet van, de pár percen belül befejeződik, és így is lett, elintéztem vele a dolgomat tíz-tizenöt perc alatt, és visszamentem az irodámba.

– Fölteszem, hogy nem kerültél elég közel Wynanthoz, így nem láthattad, hogy fölindult-e, rajta van-e az óralánca, vagy bűzlik-e a puskaportól, meg efféléket.

– Így igaz. Mindössze a profilját láttam, de ne hidd, hogy nem ismertem föl egész biztosan.

– Dehogyan hiszem. Folytasd.

– És nem telefonált újra. Vagy egy órája már az irodámban voltam, amikor a rendőrség telefonált, hogy Juliát megölték. Értsd meg: nem gondoltam, hogy Wynant tette el láb alól, nem, nem gondoltam egy percre se. Könnyen megértheted; te még most sem hiszed, hogy ő tette. Így amikor a helyszínre mentem, és a rendőrség faggatni kezdett felőle, és rájöttem, hogy őrá gyanakszanak, azt tettem, amit száz ügyvéd közül kilencvenkilenc megtett volna az ügyfele érdekében: egy szót se szóltam arról, hogy a közelben láttam és éppen akkortájt, amikor a gyilkosságot elkövették. Azt mondtam nekik, amit neked is: hogy találkoznánk volt, de nem jött el, és hagytam, hogy azt higgyék, a Plazától egyenesen Hermannhoz mentem.

– Ez eléggé érthető – ismertem el. – Semmi értelme se lett volna bármit is mondani nekik, amíg meg nem hallod, hogy Wynant maga mit mond a történetekről.

– Pontosan így van. Csakhogy itt az a csapda, hogy *nem* hallottam meg, mit mond ő maga a történetekről. Vártam, hogy jelentkezik, telefonál, üzenetet küld, de nem, egészen keddig, amikor azt a levelet kaptam tőle Philadelphiából, és egy szót se ejtett benne az elmulasztott vagy elszalasztott pénteki találkozásonkról, egy bűdös szót se, de hiszen magad is láttad a levelet. Hát most mit gondolsz minderről?

– Úgy érted, hogy ez a bűnössége mellett szól?

– Igen.

– Nem föltétlenül – feleltem. – Körülbelül ezt lehetett várni tőle, ha nem ő követte el a gyilkosságot: csöppet sincs beijedve, hogy a rendőrség őt gyanúsítja, csak amiatt aggódik, hogy megzavarják a munkáját, ott a levélben az óhaj, hogy mielőbb tisztázzanak mindent anélkül, hogy közben neki kellemetlenkedjenek, nem túlzottan világos levél, ha valaki mástól származik, de teljesen egybevág az ő habókos modorával. El tudom képzelni, hogy amikor föladta, esze ágába se jutott, hogy a legokosabb volna, ha pontosan megírná, mit művelt a gyilkosság napján. Mennyire vagy biztos abban, hogy Juliától jött, amikor megláttad?

– Most már biztos vagyok. Először csak valószínűnek tartottam. Aztán arra gondoltam, hogy talán a műhelyében járt. Az az Első sugárúton van, pár sarokra attól a

helytől, ahol megláttam, s bár amióta októberben elutazott, a műhely be van zárva, múlt hónapban megújítottuk a bérletet, így hát ott is járhatott aznap délután. Csakhogy a rendőrség semmi nyomot se talált arra nézve, hogy ott volt-e vagy sem.

– Már meg akartam kérdezni: volt valami duma arról, hogy pofaszakállt növesztett? Láttad...?

– Nem. Ugyanaz a hosszú csontos arc, ugyanaz a nyíratlan, már majdnem ősz bajusz.

– Más: egy Nunheim nevű fickót tegnap meggyilkoltak, egy alacsony...

– Épp most akarok rátérni – vágott közbe.

– Arra az apró fickóra gondolok, akiről azt hitted, hogy a nyomodba szegődött.

Macaulay rám bámult: – Úgy érted, ez a Nunheim lett volna?

– Nem tudom. Csak kérdeztem.

– Én se tudom. Sose láttam ezt a Nunheimet, legalábbis, amennyire tudom...

– Apró emberke volt, nem magasabb százhatvan centinél, és alig valamivel fölül az ötven kilón. Harmincöt-harminchat éves lehetett. Sápadt bőr, sötét haj és szem, a szemek meglehetősen közel ülnek egymáshoz, nagy száj, hosszú, hajlékony orr, elálló nagy fül, zavart tekintet.

– Könnyen lehet, hogy ő volt, bár én nem kerülhettem túl közel az én emberemhez. Fölteszem, hogy a rendőrség engedélyt ad rá, hogy megnézzem. – Vállat vont. – Nem mintha most már számítana. Hol is tartottam? Igen, szóval képtelen voltam kapcsolatot találni Wynanttal. Ez engem nagyon kényes helyzetbe hozott, mivel a rendőrség nyilvánvalóan azt gondolta, hogy kapcsolatban vagyok vele, és letagadom előttük. És te is azt hitted, ugye?

– Azt – ismertem el.

– És te is, akárcsak a rendőrség, nyilván gyanítottátok, hogy mégiscsak találkoztam vele a Plazában vagy később, a gyilkosság napján.

– Elég valószínűnek látszott.

– Igen. És persze részben igazatok is volt. Ha nem is találkoztam vele, legalábbis láttam, méghozzá azon a helyen és abban az időben, ami a rendőrség szemében minden kétséget kizáróan bizonyította volna a bűnösségét, így hát miután ösztönösen és esetlegesen hazudtam nekik, elkezdtem hazudni következetesen és előre megfontolt szándékkal. Hermann egész délután érkezett, így nem tudta, mennyi ideig vártam rá. Louise Jacobsszal jó barátságban vagyok. Nem bocsátkoztam részletekbe, csak megmondtam neki, hogy ha segít nekem, egy ügyfelemen segít. Mondja hát, hogy egy-két perccel három után érkeztem oda, és ő készségesen beleegyezett. Ha emiatt netán sarokba szorítanak, javasoltam neki, még mindig mondhatja azt, hogy nem tudja pontosan, mikor értem oda, de én másnap mellékesen említettem, és semmi oka sem volt, hogy kételkedjék a szavamban – ezzel az egész históriát rám háríthatja. Tehát őt is mentesítettem a következményektől, meg az ügyfelemtől is. – Macaulay mély lélegzetet vett. – De most már mindez egyáltalán nem fontos. Az a lényeg, hogy ma reggel Wynant megint jelentkezett.

– Újabb örült levélben? – kérdeztem.

– Nem, most telefonált. Megbeszéltem vele ma estére egy találkozót. Veled együtt, hármasban. Mondtam neki, hogy te egy lépést se vagy hajlandó tenni addig az

érdekében, amíg nem találkozol vele, így hát megígérte, hogy ma este összejövünk. Átadom persze a rendőrségnek; most már semmivel sem tudom igazolni magam előtt, hogy hazudozással fedezem őt. Könnyen fel tudom mentetni azon az alapon, hogy nem normális, de ártalmatlanná kell tennünk. Ennyit föltétlenül elérhetek, és el is akarom érni.

– Szóltál már a rendőrségnek?

– Még nem. Már elmentek, amikor telefonált. Különben is, előtte még találkozni akartam veled. El akartam mondani, hogy még nem felejtettem el, mivel tartozom neked, és...

– Ugyan, ez ostobaság – szóltam közbe.

– Nem. – Norához fordult. – Gondolom, Nick sose mondta el magának, hogy egyszer megmentette az életemet a fronton, a...

– Teljesen elment az esze – magyaráztam Norának. – Semmiség volt. Rálőtt egy fickóra, de nem talált, aztán én lőttem és eltaláltam, ennyi az egész. – Újra Macaulayhoz fordultam: – Mért nem várhat még egy kicsit a rendőrség? Tegyük föl, találkozunk ma Wynanttal, s meghallgatjuk a mondókáját. Akkor még mindig ártalmatlanná tehetjük és megfújhatjuk a riadót a duma végén, ha meggyőződünk róla, hogy ő a gyilkos.

Macaulay kimerülten mosolygott. – Te még most is kételkedsz, igaz? Nos, megteszem, amit akarsz, bár úgy fest a dolog, hogy... talán megváltozik a véleményed, ha elmondom a telefonbeszélgetésünket.

Dorothy hálóingben és köntösben – mindkettő Noráé volt, s mindkettő a földet söpörte – ásítózva megjelent. – Jaj! – sikította, amikor megpillantotta Macaulayt, majd amikor már fölismerte: – Ó, helló, Mr. Macaulay! Bocsásson meg, nem tudtam, hogy itt van. Jött valami hír az apámról?

Macaulay rám nézett. Én a fejemet ráztam. – Még nem – felelte ezután Macaulay –, de talán ma hallunk felőle.

– Dorothy már hallott – mondtam –, bár nem közvetlenül. Meséljen csak Macnak az öccséről!

Dorothy elpirult, és szemrehányóan nézett rám; aztán sebesen elhadarta Macaulaynak: – Gil tegnap találkozott apámmal, és ő megmondta Gilnek, hogy ki ölte meg Miss Wolfot.

– Micsoda?! – Macaulay zavart tekintettel nézett rám.

– Ez nem föltétlenül igaz – nyugtattam meg. – Csak Gilbert állítja, hogy így történt.

– Értem. Akkor szerinted talán nem...

– Ugye, nem beszélgettél sokat ezzel a családdal, amióta kitört a balhé? – kérdeztem.

– Nem.

– Nos, amit mondtam, tapasztalatból mondtam. Szerintem valamennyien szexőrültek, az agyukra ment a dolog. Belefognak valamibe, és...

Dorothy dühödten félbeszakított: – Nick, maga kiállhatatlan! Én igazán minden tőlem telhetőt megteszek, hogy...

– S most mitől van kiborulva? – kérdeztem. – Ezúttal kivételt tettem magával: hajlandó vagyok elhinni, hogy Gil tényleg ezt mondta. Ne kívánjon tőlem túl sokat.

– És ki ölte meg Juliát? – vetette közbe Macaulay.

- Nem tudom. Gilbert nem akarta megmondani.
- Gyakran találkozik az apjukkal?
- Nem tudom, milyen gyakran. Nekem csak azt mondta, hogy szoktak találkozni.
- És esett szó köztük arról az izé... Nunheimről?
- Nem. Ezt már Nick is kérdezte. Gil semmi mást nem mondott nekem.

Elkaptam Nora tekintetét, és lopva intettem. Fölállt: – Gyere, Dorothy, menjünk át a másik szobába, és hagyjuk magukra ezt a két fiút, hadd beszélgessék ki magukat, akármilyen számárságokat beszélnek is.

Dorothy vonakodva bár, de végre kiment Norával.

– Helyre kislány lett belőle – jegyezte meg Macaulay. A torkát köszörülte aztán. – Remélem, a feleséged nem...

– Ugyan már. Norával semmi baj. De elkezdtél valamit a Wynanttal való telefonbeszélgetésről.

– Nyomban azután telefonált, hogy a rendőrök kitétték a lábukat. Láta a hirdetést a *Times*-ban, és kíváncsi volt, mit akarok. Mondtam neki, hogy te nem nagyon szeretnél belekeveredni az ő ügyeibe, s addig hozzá se fogsz az egészhez, amíg nem tárgyalasz vele személyesen, erre megállapodtunk a ma esti találkozóban. Aztán megkérdezte, találkoztam-e Mimmivel, és mondtam neki, hogy csak egyszer-kétszer, amióta visszajött Európából, de találkoztam a lányával is. Erre aztán szóról szóra a következőket mondta: “Ha a feleségemnek pénzre volna szüksége, az ésszerűség határain belül bármilyen összeget átutalhatsz neki.”

– Kutya legyen, ha normális! – mondtam.

Macaulay bólintott. – Pontosan ezt gondoltam én is. Kérdeztem tőle, miért, erre azt felelte, hogy olvasta a reggeli lapokat, és rájött, hogy Mimi nem a cinkosa, hanem az áldozata Rosewaternak, és alapos oka van azt hinni, hogy Mimi “jó szívvel van” iránta, vagyis Wynant iránt. Kezdtém érteni, mire akar kilyukadni, és közöltem vele, hogy Mimi már a rendőrség kezére juttatta a kést meg az óraláncot. Na és találd ki, mit felelt erre!

– Szabad a gazda.

– Hümmögött meg krárogott egy kicsit – nem sokat –, aztán olyan folyékonyan, hogy kívánni se lehet másképpen, megkérdezte: “Mármint az a lánc meg a kés, ami azon az órán volt, amit Juliánál hagytam, hogy megjavíttassa?”

Nevettem. – S erre mit feleltél?

– Teljesen paff lettem. S még mielőtt összeszedtem volna magam, folytatta: “Erről különben is beszélhetünk még, ha este találkozunk.” Kérdeztem, mikor és hol, erre azt felelte, hogy telefonál majd, mert nem tudja még, merre lesz. Tízkor telefonál a lakásomra. Most sietős dolga van, bár az imént még elég ráérősnek mutatkozott, s nincs ideje válaszolni semmire, amit kérdezni akartam volna tőle; ezzel elköszönt, és letette a kagylót, én meg hívtalak téged. No most mit gondolsz az ártatlanságáról?

– Nem tartom olyan sokba, mint eddig – feleltem vontatottan. – És teszerinted biztos, hogy este tízkor hallunk felőle?

Macaulay vállat vont. – Én éppannyira tudom, mint te.

– Nos, akkor a helyedben nem zavarnám a rendőrséget, csak ha már elkaptuk a vademberünket, és saját személyében átadhatjuk nekik. Ne hidd, hogy a históriádtól túlzottan el lesznek ragadtatva, és ha tán nem is vágnak sittre azon nyomban, meglehetősen kellemetlen helyzetbe hozhatnak, ha Wynant ma este is átver minket.

– Tudom, de szeretnék már megszabadulni a felelősségtől.

– Pár óra hosszat még kibírod – feleltem. – Kérdezted, hogy miért nem ment el akkor a Plazába?

– Nem. Nem is volt alkalmam. Nos, ha azt tanácsolod, hogy várjak, hát várok, de...

– Ma estig mindenképpen várjunk, amíg telefonál, ha egyáltalán telefonál, aztán majd megbeszéljük, hogy kihívjuk-e a rendőrséget.

– Nem hiszed, hogy telefonál?

– Holtbiztos nem vagyok benne. Nem ment el a legutóbbi randevúokra, és mihelyt meghallotta, hogy Mimi átadta a láncot a rendőrségnek, nyomban meglehetősen homályosan viselkedett. Szóval, nem vagyok túlzottan optimista a ma esti találkával kapcsolatban. Mindegy, meglátjuk. Ugye ésszerűbb, ha valamivel előbb megyek föl hozzád, úgy kilenc körül?

– Gyere vacsorára.

– Nem tudok, de mihelyt csak lehet, ott leszek, arra az esetre, ha netán ő is előbb érkeznek. Gyorsan kell cselekednünk. Merrefelé laksz?

Macaulay megadta a címét, és fölállt. – Tolmácsolnád köszönetemet a kedves feleségednek, és... ó, egyébként remélem, nem értetted félre, amit Harrison Quinnről mondtam az este. Semmi hátsó gondolatom nem volt, csak azt akartam mondani, hogy nekem nem volt szerencsém a tanácsaival. Eszem ágába se jutott, hogy bármivel is vádoljam – érted ugye? –, vagy arra célozzak, hogy más is így járt vele.

– Értem – feleltem, és szóltam Norának.

Nora bejött, kezét fogtak, udvarias szövegeket mondtak, Macaulay megdöngönyözte Astát egy kicsit, aztán megismételte: – Amint csak tudsz, gyere – s ezzel el is ment.

– Elszalasztottam valamit? – kérdezte Nora.

– Nem sokat. – Elmondtam neki, amit Macaulaytól hallottam. – És nehogy megkérdezd, mit sütöttem ki belőle. Semmit. Tudom, hogy Wynant örült, de nem úgy viselkedik, mint aki örült, és nem is úgy viselkedik, mint aki gyilkolt. Úgy viselkedik, mintha valami játékot folytatna. Csak az isten tudja, hogy miféle játékot.

– Én azt hiszem, hogy fedez valakit – vélte Nora.

– Mért nem hiszed el, hogy ő a gyilkos?

Meglepetten nézett: – Mert te se hiszed.

Mondtam, hogy ez remek érv. – S ki lenne az a valaki?

– Még nem tudom. S nehogy kiröhögj: jó ideje töröm ezen a fejem. Nem lehet Macaulay, hiszen Wynant fölhasználja abban, hogy fedezze az illetőt, akárki legyen is az...

– Nem lehetek én – tippeltem –, mert engem is föl akar használni.

– Helyes – felelte –, s hamarosan rájössz, milyen hülye vagy, ha azt hiszed, hogy hülyét csinálhatsz belőlem, és én előbb találok ki, kiről van szó, mint te. Nem lehet se Mimi, se Jorgensen, mert megpróbálta rájuk terelni a gyanút. És nem lehet Nunheim,

mivel több mint valószínű, ugyanaz a személy lőtte le, aki Juliát, mi több, most már nincs szükség rá, hogy fedezzék. És nem lehet Morelli, mert Wynant féltékeny volt rá, és balhé volt köztük. – Összehúzott szemöldökkel nézett rám: – Bár csak többet nyomoztál volna ki arról a nagy kövér paliról, akit Verébnek neveztek, meg a nagy vörös nőről.

– És mi a véleményed Dorothyról és Gilbertről?

– Már éppen kérdezni akartam tőled. Gondolod, hogy az öregben túlteng az atyai érzés?

– Nem.

– Egészen biztos, hogy csak el akarod venni az önbizalmamat – mondta Nora. – Nos, ismervé őket, nehéz elképzelni bármelyikükről, hogy ők lennének a bűnösök, de megpróbálom kikapcsolni a személyes érzéseimet, és tisztára csak a logikához ragaszkodom. Éjjel, mielőtt elaludtam volna, csináltam egy listát az összes számba jöhető...

– Nincs jobb ellenszere az álmatlanságnak, mint a logikai játék.

– Ne légy már olyan átkozottul fölényes. A te egész eddigi szereplésed sem valami túlzottan káprázatos.

– Ó, nem akartalak megsérteni – mondtam és megcsókoltam. – Mi ez? Új ruhád van?

– Aha! Másra tereled a szót, te gyáva!

27

Kora délután Guildet látogattam meg, és kézfogás után nyomban kezelésbe vettem. – Ezúttal még nem hoztam magammal az ügyvédemet – mondtam neki. – Gondoltam, valamivel ártatlanabbnak látszom, ha egyedül jövök.

Összeráncolta a homlokát, és megcsóválta a fejét, mintha megbántottam volna. – Semmi ilyesmiről nincs szó – mondta türelmesen.

– De igenis ilyesmiről van szó.

Sóhajtott. – Sose hittem volna, hogy maga ugyanabba a tévedésbe esik, mint a legtöbben, csak azért, mert mi... Önnek kell a legjobban tudnia, Mr. Charles, hogy nekünk minden szemszögből meg kell vizsgálnunk az ügyeket.

– Ez már ismerősen hangzik. Nos, mit akar tudni tőlem?

– Semmi mást, csak azt, hogy ki a gyilkos.

– Próbálkozzék talán Gilberttel – tanácsoltam.

Guild beharapta az ajkát. – Miért éppen vele?

– Közölte a nővérével, hogy ki volt, és azt is, hogy Wynanttól tudja.

– Úgy érte, hogy találkozott az öreggel?

– A lány szerint neki ezt mondta. Még nem volt időm a fiút is megkérdezni.

Rám sandított vizenyős szemével: – Tulajdonképpen mi ott köztük a nagy helyzet, Mr. Charles?

– A Jorgensen családban? Semmivel se tudok többet, mint maga.

– Hát nekem meg sejtelmem sincs. Sajnos ez a tény. Egyáltalán nem tudom kiismerni őket. Itt van ez a Mrs. Jorgensen. Miféle asszony ez?

– Szőke szépség.

Komorán bólintott. – Persze, ennyit én is tudok. De nézze csak, maga jó ideje ismeri őket s abból, amit ő mesélt, hogy maga meg ő...

– És én meg a lánya – folytattam –, és én meg Julia Wolf, és én meg Mrs. Astor. Minden ujjamra egy nő.

Fölemelte a kezét: – Nem állítom, hogy minden szavát elhittem, így nincs miért neheztelnie. Helytelenül fogja föl ezt az egészet. Úgy viselkedik, mintha mi törbe akarnánk csalni, és ez nem igaz, csöppet se igaz.

– Lehet, hogy nem, de maga kettős játékot folytat már tegnap óta...

Halvány szemével merőn nézett rám, és hidegen közbeszólt: – Ne feledje, hogy kopó vagyok, s azt teszem, ami a kötelességem.

– Ez már érthető. Mondta, hogy ma jelentkezzem. Mit kíván?

– Nem azt mondtam, hogy jelentkezzen. Megkértem, hogy látogasson meg.

– Helyes. Mit kíván?

– Ezt semmiképp – felelte. – Ilyesmit semmiképp. Egészen mostanáig úgy beszélünk egymással, mint férfi a férfival, és ezután is így szeretném folytatni.

– Magán múlik.

– Nem hiszem. Figyeljen ide, Mr. Charles, hajlandó volna megesküdni rá, vagy akár csak egyenesen kimondani, hogy ön minden kártyáját az asztalra rakta?

Nem lett volna értelme igennel felelni – nem hitte volna el. Így azt mondtam: – Lényegében.

– Persze, lényegében – morogta. – Lényegében mindenki a teljes igazságot mondta nekem. Szeretnék már találkozni valakivel, aki lényegében telibe talál.

Megesett rajta a szívem: sejtettem, mit érezhet. – Talán még nem találkozott senkivel, aki a teljes igazságot tudná.

Kelletlen arcot vágott. – Ez nagyon is valószínű, ugyebár? Kérem, Mr. Charles, én már beszéltem mindenkivel, akit csak föl tudtam kajtatni. Ha talál még valakit vagy valakiket, előveszem azokat is. Wynantra céloz? Nem gondolja, hogy minden tudásunkat összeszedtük, éjt nappallá téve dolgoztunk, csak hogy előkeríthessük?

– Ott a fia – javasoltam.

– Ott a fia – egyezett bele. Behívta Andy-t, meg egy görbe lábú, füstös képű, Kline nevezetű fickót. – Hozzátok ide azt a Wynant gyereket, beszélni akarok vele. – A másik kettő kiment. – Látja, mindenkivel beszélek, akivel csak akarja.

– Ma csöppet sincsenek jó állapotban az idegei – jegyeztem meg. – Visszahozzák Jorgensent Bostonból?

Megvonta széles vállát. – Nem tudom. A vallomása egész hihetően hangzik. Nekem legalább. Elmondaná maga is, hogy mit hámoz ki belőle?

– Hogyne.

– Tény, hogy most eléggé ki vagyok borulva – mondta Guild. – Az éjjel egy szemhunyaszt sem aludtam. Pokoli élet ez. Nem is értem, miért csinálom. Bárki hozzájuthat egy telekhez meg pár méter drótkerítéshez, pár darab tenyészállathoz, mondjuk, ezüstrókához, és... Nos, mindegy, amikor maguk még 25-ben elriasztották a madarunkat, Németországba kotródott, otthagya a feleségét a pácban – bár erről persze

inkább hallgatott –, sőt a nevét is megváltoztatta, hogy magának nehezebb legyen a nyomára bukkanni, s ugyanez okból nem a szakmájában keresett munkát – technikusnak, vagy ilyesminek mondta magát –, így hát nem valami rózsásak voltak az esélyei. Mondta, hogy mindenféle alkalmi munkát vállalt, amihez éppen hozzájutott, de amennyire a szavaiból kideríthettük, leginkább pubikának állt, ha ugyan érti, mire célok, de nem nagyon akadt nagypénzű nő a horgára. Nos, 27-ben és 28-ban végig Milánóban volt – tudja, az egy olasz város –, és akkor egyszerre kezébe kerül a párizsi *Herald*, abban látja, hogy Clyde Miller Wynant feltaláló nemrégiben elvált felesége, Mimi, Párizsba érkezett. Személyesen nem ismerte az asszonyt és az se őt, de tudta róla, hogy szédült tyúk, aki nem veti meg a férfiakat és a kalandokat, és nincs valami sok esze. Kitalálta, hogy Wynanttól jókora dohányt szakíthatott le a válás során, s az ő észjárása szerint akár mennyit is sikerül majd kicsalni a nőtől, annyit semmiképpen se, amennyire Wynant őt megrövidítette: szóval visszaszerez egy keveset abból, ami igazság szerint úgylis neki jár. Szóval összekaparta az útiköltséget, és kikötött Párizsban. Eddig rendicsek?

– Annak hangzik.

– Nos, a megismerkedés már nem került túl sok fáradtságába – fölcsípni valahol, vagy keresni valakit, aki bemutatja a nőnek, végül is mindegy, hogy csinálta –, a többi meg ment, mint a karikacsapás. Az asszony mindjárt az első találka után valósággal rácsimpaszkodott, így mondja legalább, s mindig egy ugrással megelőzte, ezt jó, ha tudja maga is: máris a házasságon járt az esze. A fickó persze nem akarta lebeszélni erről. Tömérdek dohányt kapott a nő – kétszázezer dolcsit, gondolja csak el! –, tartásdíj helyett végkielégítést, így hát ha újra férjhez megy, nem akad el a pénzfolyó, a fickó pedig fejest ugorhat a közepébe. Így is történt. Azt vallja, hogy a házasság trükk volt, valahol fenn a hegyek közt, ahogy mondja, egy spanyol pap eskette őket, de még francia területen, így hát nem számít törvényesnek, de szerintem ezzel csak a bigámia vádját akarja kivédeni. Ami engem illet, kisebb gondom is nagyobb ennél. Az a lényeg, hogy a fickó rátette a kezét a pénzre, és rajta is tartotta, amíg volt min tartania. És a nő egész idő alatt nem is tudta, hogy a férje más névre is hallgat, s nemcsak Christian Jorgensennek hívják, így mondja legalábbis a férj, szóval a nő számára ő csak egy férfi volt, akivel Párizsban megismerkedett, és csak akkor tudta meg az igazat, amikor Bostonban elkaptuk a tagot. Még mindig rendicsek?

– Még mindig – feleltem –, kivéve, mint maga is mondta, az esküvőt, de még az is úgy történhetett, ahogy előadta.

– Persze, persze, és különben is, nem mindegy? Szóval jött aztán a tél, s apadt a bankbetét, a tag pedig már készülődött, hogy elszelel a maradékkal, erre az asszony kitalálja, hogy ha visszajönnének Amerikába, kifejhetnének még valamit Wynantból. A tag úgy véli, hogy ez teljesen rendjénvaló, ha sikerül, az asszony pedig azt feleli, hogy mért ne sikerülne, így hát szépen áthajókáznak, és...

– Itt már nem egészen stimmel a mese – szóltam közbe.

– S ezt ugyan miből gondolja? A tagnak esze ágában se volt Bostonba menni, hisz tudta, hogy ott az első felesége, s úgy gondolta, vigyáz majd, hogy ne akadjon össze ismerőssel – nem valami sokan ismerték. Legfőképp Wynantot igyekezett kikerülni, s

valaki mondta neki, hogy az elévülés miatt hét év után aligha érheti kellemetlenség. Szóval nem számított rá, hogy túl sokat kockáztat. És nem is akartak sokáig itt maradni.

– Nekem változatlanul nem tetszik ez a rész – makacskodtam –, de csak folytassa.

– Nos, mindjárt másnap, hogy ideértek – közben máris megpróbálták Wynantot előkeríteni –, nagy pech érte a fickót. Összeszaladt az utcán az első feleség egy barátnőjével – azzal az Olga Fentonnal –, s az nyomban fölismerte. Próbálta a lányt lebeszélni arról, hogy riassza az első feleséget, és sikerült is néhány nap türelmi időt kicsikarni valami mozimesével – jóságos isten, micsoda fantáziája van! –, de sokáig mégse bolondíthatta a lányt, az elment a paphoz, és mindent meggyónt, és a tanácsát kérte, hogy mit csináljon, és a pap persze azt mondta, hogy szólnia kell az első feleségnek, s a nő így is tett, s legközelebb, amikor Jorgensennel találkozott, megmondta neki, erre a fickó Bostonban termett, nehogy az első feleség kiverje a balhét. Ott aztán elkaptuk.

– S mit keresett a zálogházban? – kérdeztem.

– Azt mondja, hogy a bostoni vonat indulásáig csak pár perce volt, s nem volt nála elég pénz s ideje se, hogy hazamenjen – mellesleg nemigen sietett a második feleség szemébe nézni, amíg az elsőt le nem csillapította –, a bankok még zárva voltak, így zaciba vágta az óráját. Így hát ez is stimmel.

– Láta az órát?

– Megnézhetem. Miért?

– Pusztán kíváncsi vagyok. Nem gondolja, hogy ez az óra volt annak a láncnak a másik végén, amit Mimi adott át magának?

Egyszerre kiegyenesedett: – Uramfia! – Aztán gyanakodva rám bandzsított, és megkérdezte: – Tud erről valamit, vagy csak...

– Semmit. Csak találgattam. S mit mond most a fickó a gyilkosságokról? Mit gondol, ki tette?

– Wynant. Elismerte, hogy egy darabig Mimit gyanúsította, de azt mondja, hogy az asszony tisztázta magát előtte. Nem közölte ugyan vele, hogy milyen bizonyítéka van Wynant ellen, legalábbis tagadja, hogy asszony megmutatta volna. Persze lehet, hogy ezzel csak ki akarja magát húzni az ügyből. Szerintem nem kétséges, hogy mindketten zsarolásra akarták fölhasználni a láncot, ezzel akarták kiszedni Wynantból a dohányt.

– Így hát nem hiszi, hogy Mimi hamisította volna a bizonyítékot?

Guild elbiggyesztette a száját. – Lehet, hogy hamisította, hogy aztán zsarolhasson vele. Mi itt a bökkenő?

– Csak az, hogy ez kicsit komplikált a magamfajta egyszerű embernek – feleltem. – Utánanézték már, hogy Face Pepler még mindig sitten van-e Ohióban?

– Persze, persze. A jövő héten szabadul. Ez a brillgyűrűt is megmagyarázza. Volt idekint egy haverja, azzal küldette el a nőnek. Úgy látszik, azt tervezték, hogy összeházasodnak, mihelyt kiszabadul a fickó, s párosan folytatják, mint addig is. Akárhogy is, a börtönfelügyelő átnézte a levelezésüket. Ez a Pepler nem mondott semmit a felügyelőnek, azt állítja, semmit se tud, amit használhatnánk, és a felügyelő se emlékszik semmire a levelezésből, a mi a segítségünkre lehetne. Persze még ez a kevés is valami, az indokot illetően. Mondjuk, Wynant féltékeny, és a nő ennek a másik

pasasnak a gyűrűjét viseli, és arra készül, hogy odébbáll vele. Ez sok mindent... – a telefon félbeszakította. – Igen! – szólt a kagylóba. – Igen. Micsoda?... Persze... Persze, de őriztesse valakivel... Jól van. – Félretolta a telefont. – Újabb hamis nyom a tegnapi gyilkossági ügyben, tudja, a Huszonkilencedik utcában.

– Aha – bólintottam. – Pedig azt hittem, hogy Wynant nevét hallom. De hát tudja, hogy torzítanak ezek a telefonok...

Elvörösödött, megköszönte a torkát. – Lehet, hogy valami úgy hangzott... Igaz is, majd elfelejtettem: előkerestük magának azt a Veréb nevű fickót.

– S mire jutottak vele?

– Nem hinném, hogy sok hasznát vehetjük. Jim Brophy a valódi neve. Kiderült, hogy fűzi a Nunheim nőjét, és az haragszik magára, és Veréb eléggé bepiált ahhoz, hogy azt higgye: ha magát orrba veri, a nővel is egyenesbe jut.

– Pazar ötlet – mondtam. – Remélem, nem keverték túl nagy slamasztikába Studsyt.

– Csak nem a barátja? Volt fegyenc; olyan hosszú a priusza, mint a fél karom.

– Hogyne. Egyszer én is síttre juttattam. – Szedelőzködni kezdtem. – Magának sok dolga van. Odébbállok és...

– Nem, nem – tiltakozott. – Maradjon még, ha van ideje. Épp most várom, hogy befusson pár dolog, ami nyilván érdekelni fogja, és segíthetne nekem a Wynant fiú kihallgatásában is, ha akar.

Újra leültem.

– Nem szomjas? – kérdezte, kihúзва a fiókját, de nekem sose volt szerencsém a rendőrségi reprezentációval, így megköszöntem, és nemmel válaszoltam.

A telefon újra csöngött. Guild beleszólt: – Igen... Igen... Rendben van. Hozzák föl. – Most egy szót se sikerült kivennem.

Hátradólt a székén, és a lábát az asztalra tette. – Figyeljen ide, egészen komolyan mondtam, amit az ezüstrókákról mondtam, s szeretném tudni a véleményét, vajon Kalifornia jó hely-e az ilyesmire?

Éppen azon törtem a fejem, hogy meséljek-e neki az oroszlán- és strucctenyésztésről Kalifornia déli részében, amikor az ajtó kitárult, és egy kövér, vörös hajú rendőr betaszigálta Gilbert Wynantot. Gilbert fél szeme teljesen bedagadt, bal lábán fölszakadt a nadrágja, és kilátszott a térde.

28

Odamondtam Guildnek: – Ha maga szól, hogy hozzanak be valakit, akkor istenigazában behozzák.

– Várjon csak – figyelmeztetett. – Több van emögött, mint gondolná. – A kövér, vörös hajú rendőrhöz fordult: – Rajta, Flint, hadd halljuk.

Flint a keze fejével megtörölte a száját. – Vadmacska ez, istenemre, ez a kölyök. Nem látszik erősnek, de akár hiszi, akár nem, sehogy se akart velem jönni, szavamra mondom. És hogy tud szaladni!

Guild ráfordult: – Maga egy hős, és nyomban jelentem a főnöknek, hogy ne késlekedjék a magának járó plecsnival, de most ne izgassa magát miatta. Térjen a tárgyra!

– Én nem mondtam, uram, hogy hős voltam – tiltakozott Flint. – Csak azt, hogy...

– Füttyülök rá, hogy maga mit művelt – mondta Guild. – Arra vagyok kíváncsi, hogy a gyerekek mit művelt.

– Igenis, uram, éppen rá akartam térni. Ma reggel nyolckor váltottam Morgant, és minden simán és csendesen ment, ahogy már szokott, lélek se mutatkozott, ahogy mondani szokták, egészen kettő óra tíz percre, és akkor mit is hallok? Hát egy kulcsot a zárban, uram! – beszívta az ajkát, s időt hagyott, hogy kifejezzük megdöbbenésünket.

– A Wolf nagysága lakása – magyarázta nekem Guild. – Támadt egy ötletem.

– És micsoda remek ötlet! – kiáltott föl Flint, s valósággal a plafonra mászott a csodálattól. – Ember, micsoda ötlet! – Guild rámeredt, erre nagy sietve folytatta: – Nos, uram, egy kulcsot, nyílik ám az ajtó, és ki más jön be, mint ez a fiatalember! – Atyai büszkeséggel rávigyorodott Gilbertre. – Begyulladt, a frász állt bele, úgy látszott, de amikor nekiugrottam, úgy elhúzta a csíkot, hogy csak az első emeleten sikerült elkapnom a frakkját, és akkor istenuccse, egyszerre nekem ugrik, és mi mást tehettem volna, muszáj volt ráaknom ezt a monoklit, hogy kicsit lecsillapodjon. Nem látszik erősnek, de...

– S mit csinált a lakásban? – kérdezte Guild.

– Nem volt rá ideje, hogy akármit is csináljon. Én...

– Azt akarja mondani, hogy rögtön nekiesett, mihelyt betette a lábát, ahelyett, hogy megvárta volna, mire készül? – Guild nyaka kidagadt a gallérja fölött, az arca pedig olyan vörös lett, mint Flint haja.

– Azt gondoltam, legjobb, ha semmit sem kockáztatok.

Guild dühös, hitetlenkedő tekintettel bámult rám. Mindent megtettem, hogy az arcom semmitmondó maradjon. Elfulladt hangon szólt oda Flintnek: – Köszönöm, Flint. Várjon odakint.

A vörös hajú hekus zavartnak látszott. – Igenis, uram – mondta vontatottan. – Itt a fiú kulcsa. – Letette Guild asztalára, és az ajtóhoz ment. Ott még egyszer hátracsavarta a fejét, hogy a válla fölött visszaszóljon: – Azt állítja, hogy Clyde Wynant fia! – Lelkendezve nevetett.

Guild, még mindig küszködve a hangjával, odabökte: – Ne mondja. Tényleg?

– Az ám! Már láttam valahol ezelőtt is. Eszembe is jutott, hol. Az Óriástörpe Galeri tagja volt. Úgy rémlik, velük lógott, amikor láttam...

– Kifelé! – acsarogta Guild, és Flint kitakarodott. Guild akkorát nyögött, hogy egész hatalmas teste beleremegett. – Ez a hatökör kikészített. Az Óriástörpe Galeri! – Reménytelenül csóválta a fejét, aztán odaszólt Gilbertnek: – Na, fiam?

– Tudom, hogy nem lett volna szabad... – mondta Gilbert.

– Kezdetnek nem rossz – felelte Guild kedvesen. Az arca visszanyerte eredeti színét. – Mindnyájan követtünk el hibákat. Húzzon ide egy széket, és lássuk, mit tehetünk, hogy kihúzzuk magát a paradicsomszószból. Akar valamit a szemére?

– Nem, köszönöm, már semmi bajom. – Gilbert két-három ujjnyival Guild felé húzott egy széket, és leült.

– Csak azért látta el ez az ökör a baját, hogy járjon a keze?

– Nem, nem, az én hibám volt. Én... én ellenálltam.

– Hát persze. Senki se szereti, ha letartóztatják. Szóval hát mi is ez a zűr?

Gilbert rám nézett az ép félszemével.

– Guild hadnagy akkora bajba keverheti, amekkorába csak akarja – mondtam neki. – Ha neki segít, magán is segít.

Guild készségesen rábólintott. – Ez a nagy helyzet, fiam. – Kényelembe helyezkedett a karosszékekben, és barátságosan tovább faggatózott: – Honnan szerezte a kulcsot?

– Apám küldte ebben a levélben. – Egy fehér borítékot szedett elő a zsebéből, és átadta Guildnek. Gépelt címzés volt rajta: *Mr. Gilbert Wynant, Courtland Hotel*, de postabélyegző sehol.

– Mikor kapta? – kérdeztem.

– Amikor tegnap este, úgy tíz körül hazaértem, már a portán volt. Nem kérdeztem meg a portást, hogy mikor érkezett, de nem hiszem, hogy már ott lett volna, mikor Mr. Charlesszal elmentünk, hiszen akkor átadták volna.

A borítékban két lap volt, az ismerős, gyakorlatlan gépirással teleírva. Guild meg én együtt betűztük:

Kedves Gilbert!

Ha ez a sok év úgy telt el, hogy nem kerestem veled a kapcsolatot, csak azért történt így, mert anyád határozott kívánsága volt s ha most megtöröm a csendet, hogy a segítségedet kérjem, csak azért teszem, mert parancsoló szükség kényszerít anyád kívánságának a megszegésére. És most már felnőtt vagy, és azt hiszem, neked kell döntened, hogy továbbra is idegennek tekintjük-e egymást, vagy pedig úgy cselekszünk, ahogy a vérségi kötelék diktálja. Gondolom, tudod, hogy lehetetlen helyzetbe kerültem, az úgynevezett Julia Wolf-gyilkossággal kapcsolatban, és bízom benne, hogy őrzöl még magadban annyi vonzalmat irántam, hogy legalábbis reménykedel az ártatlanságomban, akármilyen bonyodalmak merültek is föl, s ez a való: teljesen ártatlan vagyok. Segítségért fordulok most hozzád, hogy egyszer és mindenkorra kinyilváníthassam az ártatlanságomat a rendőrség előtt és a világ szemében, s minden bizalmam beléd helyezem, még akkor is, ha netán nem számíthatnék fiúi érzéseidre, mert akkor is számíthatok természetes óhajodra, hogy mindent megtegyél, amit csak tudsz, hogy ne essék folt a Wynant néven, nemcsak az én, hanem a te és a nővéred nevéen. Azért is hozzád fordulok, mert bár van egy kiváló ügyvédem, aki hisz az ártatlanságomban, és minden követ megmozgat ennek bizonyítására, és reméli, hogy Mr. Nick Charles is a segítségére lesz ebben, de egyiküket sem terhelhetem olyan kívánsággal, hogy a törvény betűjével ellentétesen cselekedjenek, és rajtad kívül senki mást nem ismerek, akiben bízhatnék. A következőt kérem tőled: holnap reggel menj el Julia Wolf lakására; címe: Ötvennegyedik utca 411.

Ott a mellékelt kulccsal bejuthatsz, és az *Előkelő modor* című könyv lapjai között találsz egy bizonyos dokumentumot, illetve nyilatkozatot, amit olvass el, majd nyomban semmisítsd meg. Feltétlenül semmisítsd meg, még a hamuját is; ha elolvasod, tudni fogod, hogy ennek miért kell így történnie, és megérted, miért bíztam rád ezt a feladatot. Abban az esetben, ha valami fölmerül, mely terveink megváltoztatását tanácsossá tenné, ma későn este fölhívlak telefonon. Ha addig nem hallasz felőlem, akkor holnap este telefonálok, hogy megtudjam, sikerült-e végrehajtanod a megbízásomat és megbeszéljük azt is, hogy személyesen hol és mikor találkozunk. Meg vagyok győződve róla, hogy tisztában vagy a roppant felelősséggel, melyet rád ruháztam s biztos vagyok benne, hogy bátran bízhatom benned.

Szeretettel:
apád

Wynant pókláb-betűs aláírása zárta a levelet.

Guild várta, hogy szóljak valamit. Én meg rá vártam. Némi szünet után mégis ő kérdezte meg Gilbertet: – És telefonált?

– Nem, uram.

– Honnan tudja? – kérdeztem. – Hát nem szólt le éppen maga a portára, hogy semmiféle hívást ne kapcsoljanak?

– Én... igen, leszóltam. Félttem, hogy ön megtudja, ki az, ha épp akkor telefonál, amikor még ott vannak nálunk, de azért üzenetet hagyhatott volna a portán, de nem volt üzenet.

– Eszerint nem találkoztak?

– Nem.

– És nem mondta meg, ki ölte meg Julia Wolfot?

– Nem.

– Hazudott Dorothynak?

Lecsuklott a feje, s a padlóra nézve bólintott. – Hazudtam... ez... ez azt hiszem, tisztára féltékenységből volt... – rám tekintett, és elvörösödött. – Tudja, Dorothy azelőtt mindig fölnevezett rám, és azt hitte, többet tudok, mint bárki más, akármiről volt szó, és – érti, ugye – mindig hozzám jött, ha kíváncsi volt valamire, vagy tudni akart valamit, és mindig azt tette, amit tanácsoltam neki, de azután, mikor találkozott önnel, minden megváltozott. Már magára nézett föl, és nagyobb becsben tartotta, mint engem... magától értetődően, hiszen... hiszen ostoba lett volna, ha másképp viselkedik, hiszen hogyan is volnék én önhöz mérhető, de... de gondolom, féltékeny lettem, és megsértődtem... izé... igazában nem sértődés volt ez, hiszen én is fölneveztem önre, de szerettem volna valamivel hatni Dorryra... megjátszani magam, ahogy ön mondaná, és amikor megkaptam ezt a levelet, úgy tettem, mintha személyesen találkoztam volna apámmal, és máris megmondta volna, ki a gyilkos, így Dorothy azt hitte, hogy lám, tudok én olyat, amit még ön se tud. – Kifogyott lélegzettel hallgatott el, s megtörölte arcát a zsebkendőjével.

Újra kivártam, amíg Guild megszólal. – Nos, azt hiszem, nem történt végzetes hiba, fiaskám, főltéve, ha biztos benne, hogy most már nem hallgat el semmit előlünk, s nem csinál a kis bajból nagyobbat.

A fiú a fejét rázta: – Nem, uram, semmit se hallgatok el.

– Tud valamit az óraláncról és a késről, amit az anyja átadott nekünk?

– Nem, uram, és csak akkor hallottam az egészeztől, amikor anyám már átadta.

– Jobban van az édesanyja? – kérdeztem.

– Ó, igen, azt hiszem, már semmi baja, bár azt mondta, ma még ágyban marad.

Guild szeme összeszűkül. – Miért? Mi baja volt?

– Hisztéria – feleltem. – Összebalhézott a lányával tegnap, és ettől teljesen kiborult.

– Min balhézta össze?

– Isten tudja. Női dolgok.

Guild hümmögött, és az állát vakargatta.

– Igazat mondott Flint, amikor azt mondta, hogy nem volt ideje megkeresni azt a nyilatkozatot? – kérdeztem a fiút.

– Igen. Még arra sem volt időm, hogy becsukjam magam mögött az ajtót, máris rám rohant.

– Óriási detektíveket kaptam munkatársnak – morogta Guild. – Nem ordította el magát közben, hogy “Hejhó!”, mikor magára ugrott? Na mindegy. Nos, fiam, én kétféleképp járhatok el magával, s hogy melyiket választom, tisztára magától függ. Őrizetben tarthatom egy darabig, vagy pedig szabadon engedem, főltéve, ha megígéri, hogy nyomban tudatja velem, mihelyt az apja érintkezésbe lép magával, és azt is tudatja, mit mondott, hol akar találkozni, ha ilyesmire sor kerülne.

Közbeszóltam, mielőtt Gilbert megszólalhatott volna: – Ezt nem kívánhatja tőle, Guild. Az apjáról van szó!

– Mi, hogy nem kívánhatom? – nézett rám dühösen. – Hát nem az apja javát szolgálja, ha egyszer amúgy is ártatlan?

Erre nem szóltam semmit.

Guild arca lassan megnyugodott. – Nos, rendben van, fiam, főltételesen szabadlára helyezem. Ha akár az apja, akár más megkéri valamire, megmondja neki, hogy nem teheti, mert a nekem adott szava nem engedi.

– Ez már ésszerűen hangzik – szóltam közbe.

Gilbert ráfelelte: – Igen, uram, a szavamat adom.

Guild nagylelkű gesztussal intett: – Oké. Máris szabad.

A fiú fölállt: – Nagyon köszönöm, uram. – Felém fordult: – Ön is hamarosan végez?

– Várjon meg odakint – mondtam neki. – Ha ugyan nem sietős a dolga.

– Megvárom. Isten önnel, Guild hadnagy, és még egyszer köszönöm. – Ezzel kiment.

Guild azonnal megragadta a telefont, és elrendelt, keressék meg az *Előkelő modor*-t és amit beleraktak, s nyomban küldjék be neki. Amint végzett, kezét összekulcsolta a tarkóján, és hátradólt a székén. – Na, mit szól?

– Egyelőre semmit – feleltem.

– Figyeljen ide, még most sem hiszi, hogy Wynant a tettes?

– Mit számít, hogy én mit hiszek? Azzal, amit Mimitől kapott, bőségesen elég terhelő adat van ellene.

– Márpedig nagyon sokat számít a véleménye – nyugtatott meg. – Nagyon is szeretném tudni, mit gondol és miért gondolja.

– A feleségem szerint Wynant valakit fedezni akar.

– Igen? Hm. Sose tartoztam azok közé, akik lekicsinylik a női intuíciót, és megbocsásson, hogy ezt mondom, Mrs. Charles csodálatosan okos asszony. S ki volna az, akit Wynant fedez?

– Még nem döntötte el, amikor legutóbb beszéltünk róla.

Sóhajtott. – Lehet, hogy az az írás, amiért a fiút elküldte, talán mond nekünk valamit.

De az írás sem mondott semmit: Guild emberei nem találták meg, sőt, nem találták meg az *Előkelő modor* című könyvet sem a halott nő lakásán.

29

Guild ismét berendelte a vörös hajú Flintet, és újra vallatóra fogta. A vörös férfiú vagy öt kilót fogyott, annyira izzadt, de ragaszkodott hozzá, hogy Gilbertnek nem volt alkalma semmihez sem hozzányúlni, mert Flint ügyelete alatt senki sem nyúlhat semmihez. Nem emlékezett rá, hogy látott volna egy *Előkelő modor* című könyvet, de nem az a fajta volt, akitől el lehetett volna várni, hogy üres óráiban könyvcímeket magol be. Nagyon igyekezett segíteni, és egetverően hülye ötletekkel jött Guildnek, amíg az ki nem tette a szűrét.

– A gyerek nyilván vár rám odakint – mondtam. – Ha netán még egyszer beszélni akar velem...?

– Gondolja, hogy érdemes?

– Nem.

– Nos jó. De a mindenit, valaki csak elvitte azt a könyvet, és én mindenképpen...

– Miért vitte volna el?

– Hogyan?

– Miért lett volna ott egyáltalán az a könyv?

Guild az állát vakargatta. – Ezzel meg mit akar mondani?

– Nem találkozott Macaulayval a Plazában a gyilkosság napján; nem követett el öngyilkosságot Allentownban; azt írta, hogy csak ezer dollárt kapott Julia Wolftól, pedig mi azt hittük, ötezret kapott; azt mondta, hogy csak baráti kapcsolat volt köztük, pedig mi azt hittük, hogy szerelmi kapcsolat – szerintem túl sokszor átejtett már ahhoz, hogy bízzunk a szavában.

– Hát az tény – mondta Guild –, hogy jobban megérteném, ha akár személyesen jelentkezne, akár végleg elszelelne. De hogy így lógjon körülöttünk, csak hogy mindent összezavarjon – hát ez nekem sehogyan se stimmel.

– Figyelteti a műhelyét?

– Rajta tarjuk a szemünket. Miért?

– Nem tudom – feleltem, és őszinte voltam. – Csak azt, hogy amire idáig fölhívta a figyelmünket, sehová se vezetett. Talán ha kicsit jobban figyelnék azokra a dolgokra, amikre nem figyelmeztet, többre jutnánk. A műhelye is ezek közé tartozik.

Guil hümmögött.

– Magára hagyom ezzel a ragyogó ötlettel – mondtam, és szedelőzködni kezdtem. – Lehet, hogy este későn kapcsolatba kell kerülnünk. Hogyan tudom elérni?

Megadta a telefonszámát, kezét fogtunk és eljöttem.

Gilbert Wynant a folyosón várt rám. Egyikünk se szólt, amíg taxiba nem ültünk. Csak akkor kérdezte meg: – Ugye elhitte Guild, hogy igazat mondtam?

– Persze. Miért? Nem azt mondta?

– Dehogynem, csak az emberek nem mindig hisznek nekünk. Ugye nem szól erről anyunak?

– Ha nem akarja, egy szót se.

– Köszönöm – felelte. – Mi a véleménye, távol Nyugaton több lehetősége van egy fiatalembernek, mint itt, a keleti parton?

Elképzeltem, hogy Guild rókatenyésztő farmján dolgozik, miközben válaszoltam: – Most nem. Arra gondol, hogy Nyugatra megy?

– Nem tudom. Szeretnék már csinálni valamit. – Idegesen babrált a nyakkendőjével.

Ismét csendben mentünk pár saroknyit. Akkor újra megszólalt: – Másik furcsa kérdés, amiről szeretném tudni a véleményét: Mit gondol felőlem? – Még félszegebben kérdezte, mint Alice Quinn.

– Semmi baj magával – feleltem. – Bár ezer baj van magával.

Félrefordult, kibámult az ablakon. – Oly szörnyen fiatal vagyok.

Újra csöndben voltunk. Akkor köhintett egyet, és a szája sarkán vér szivárgott.

– Az a pacák jól helybenhagyta – mondtam.

Szégeynlős arccal bólíntott, és a szája elé tette a zsebkendőjét. – Nem vagyok túl erős.

A Courtland előtt nem hagyta, hogy segítsek neki kiszállni és ragaszkodott hozzá, hogy egyedül is föl tud menni, de vele tartottam, gyanítva, hogy máskülönben elhallgatja a baját.

Csengettem, mielőtt a kulcsát előszedhette volna. Mimi nyitott ajtót. Kiguvadt szemekkel nézte Gilbert fekete monokliját.

– Mi történt?

– Wynant belekergette valamibe.

– Mibe?

– Ne törődjön vele. Előbb lássa el a fiát.

– De Clyde itt járt – mondta Mimi. – Ezért is kerestem telefonon.

– Micsoda?

– Itt járt – bólogatott hevesen. – És kérdezte, hol van Gil. Vagy egy óráig itt volt, talán még tovább. Még tíz perce sincs, hogy elment.

– Helyes. Fektesük ágyba a fiút.

Gilbert makacskodott, hogy nincs szüksége segítségre, így otthagytam az anyjával a szobájában, és kimentem telefonálni.

– Keresett valaki? – kérdeztem Norát, amint kapcsolták.

– Igenis, uram. Messieurs Macaulay és Guild óhajtának önnel beszélni, és Mesdames Jorgensen és Quinn is óhajtják, hogy szíveskedjék őket visszahívni. A csemeték eddig még nem jelentkeztek.

– Mikor telefonált Guild?

– Vagy öt perce. Megsértődsz, ha egyedül kell vacsoráznod? Larry meghívott az új Osgood Perkins *show*-ra.

– Menj csak. Később találkozunk.

Hívtam Macaulayt.

– A találkozó elmarad – közölte velem. – Barátunk telefonált, s útnak eredt a jó ég tudja, hova. Megyek a rendőrségre. Elegem volt ebből.

– Azt hiszem, most már nem lehet mást tenni – mondtam. – Már magam is azon töröm a fejem, hogy telefonálok valami hatósági közegnek. Mimitől beszélek. Az öreg pár perce még itt volt. Épphogy elszalasztottam.

– S mit keresett ott?

– Most próbálom kideríteni.

– Komolyan mondd, hogy értesítsük a rendőrséget?

– Persze.

– Akkor talán te szólnál nekik, én meg rögtön odaindulok.

– Helyes. Viszlát.

Fölhívtam Guildet.

– Van egy kis újság – mondta. – Alighogy elment, akkor kaptam. Olyan helyről beszél, hogy elmondhatom?

– Mrs. Jorgensentől. Haza kellett hoznom a gyereket. A maga vörös hajú legénye túl erősen találta megütni: belső vérzése van.

– Megölöm azt az ökröt – dühöngött Guild. – Akkor talán jobb, ha nem mondom.

– Én is szolgálhatok némi újsággal. Wynant itt volt ma délután, majdnem egy óra hosszat. Jorgensenné szerint pár perccel az érkezésem előtt ment el.

Guild csak némi hallgatás után válaszolt: – Tartsa a frontot. Nyomban ott leszek.

Míg Quinnék telefonszámát kerestem, Mimi bejött a nappaliba. – Gondolja, hogy komolyan megsérült?

– Nem tudom, de okosabb, ha rögtön orvost hív. – Odatoltam neki a telefont. Mikor végzett, közöltem vele: – Szóltam a rendőrségnek, hogy Wynant itt járt.

Bólintott. – Épp ezért kerestem magát. Meg akartam kérdezni, hogy értesítsem-e őket.

– Macaulayval is beszéltem. Idejön.

– De ő már nem akadékoskodhat – mondta Mimi méltatlankodva. – Clyde saját jószántából adta nekem. Az enyém!

– Micsoda?

– A pénz. Azok a kötvények.

– Miféle pénz? Miféle kötvények?

Az íróasztalhoz ment, és kihúzott egy fiókot. – Látja?

A fiókban három kötvényköteg volt, széles gumiszalaggal összefogva. Keresztben fölül egy rózsaszínű csekk feküdt tízezer dollárról. Mimi Jorgensen javára, Clyde Miller Wynant aláírásával, 1933. január 3-i dátummal.

– Öt nappal későbbre datálva – mondtam. – Miféle képtelenség ez már megint?

– Azt mondta, hogy a bankban még nincs meg rá a teljes fedezet, és pár napba beletelik a tranzakció lebonyolítása.

– Ebből kolosszális zűr lesz – figyelmeztettem. – Remélem fölkészült rá?

– Miért – kérdezte méltatlankodva Mimi. – Miért ne volna joga a férjemnek – a volt férjemnek – gondoskodnia rólam és a gyermekeiről, ha úgy akarja?

– Elég a szövegelésből. Mit adott el neki?

– Hogyhogy mit adtam el?

– Ugyan, ugyan! Mit ígért neki, mit nem tesz meg az elkövetkező pár napban?

Türelmetlen arcot vágott: – Igazán, Nick, maga néha egészen idióta ezekkel a hülye gyanúsítgatásokkal.

– Magától tanulom a hülyeséget. Pár lecke még, és meglesz a diplomám. Csak emlékezzen, mire figyelmeztettem tegnap: hogy hol köt ki végül...

– Hagyja abba! – kiáltotta s betapasztotta a számát. – Muszáj ezt örökké hajtogatni? Tudja, hogy halálra rémít vele, és... – a hangja ellágyult és hízelgő lett. – Igazán tudhatná, min mentem keresztül az elmúlt napokban, Nick. Nem lehetne egy kicsit kedvesebb hozzám?

– Miattam ne izgassa magát – feleltem. – A rendőrségtől annál inkább. – Visszamentem a telefonhoz, és fölhívtam Alice Quintt. – Itt Nick. Nora mondta, hogy...

– Igen. Találkoztál Harrisonnal?

– Nem, amióta nálad hagytam.

– Ha látod, ugye egy szót se szólsz neki arról, amit az éjszaka mondtam? Nem gondoltam komolyan, igazán, egy szót sem gondoltam belőle komolyan.

– Én sem hittem, hogy komolyan beszélsz – nyugtattam meg. – És különben se beszéltem volna róla. Rendbe jött már?

– Elment – mondta Alice.

– Mi?

– Elment. Elhagyott.

– Ezt már megtette azelőtt is. Majd visszajön.

– Tudom, de most félek. Nem ment be az irodájába. Remélem, csak berúgott valahol, és... de most félek. Nick, mit gondolsz, tényleg szerelmes abba a lányba?

– Úgy látszik, azt hiszi.

– Mondta neked?

– Az nem jelent semmit.

– Mit gondolsz, használna valamit, ha beszélne a lánnyal?

– Nem.

– Miért nem? Gondolod, hogy ő is szereti Harrisont?

– Nem.

– Mi ütött beléd? – kérdezte sértődötten.

– Semmi. Nem otthonról beszélek.
– Ó! Olyan helyről, ahonnan nem beszélhetsz nyíltan?
– Pontosan.
– Ott vagy... Náluk vagy?
– Igen.
– A lány is ott van?
– Nincs.
– Azt hiszed, vele van?
– Nem tudom, de nem hiszem.
– Visszahívnál később, ha már nyugodtan beszélhetünk, vagy még jobb: nem ugranál föl hozzám?

– Jó – ígértem és letettem a kagylót.

Mimi kék szemén látszott, hogy remekül mulat. – Valaki komolyan veszi a csemetém szerelmi ügyeit? – Mikor nem feleltem, elnevette magát, és megkérdezte: – Dorry még mindig Hamupipókéét játszik?

– Azt hiszem.

– Az is marad, ha mindig sikerül találnia valakit, aki el is hiszi neki. És maguk mindnyájan hagyják magukat bolondítani, nem merik elhinni, hogy... nos, hogy én például valaha is igazat mondok.

– Minő fölfedezés – mondtam, de megszólalt a csengő, mielőtt folytathattam volna.

Mimi betessékelte az orvost – kövérkés öregúr volt, görnyedten totyogott – s karon fogva vitte Gilberthez.

Újra kinyitottam az asztalfiókot, és megnéztem a kötvényeket. Hat különféle tröszt meg részvénytársaság bocsátotta ki őket, névértékük, amennyire meg tudtam ítélni, összesen hatvanezer dollárra rúgott, de a piacon tudtommal csak negyed- vagy harmadannyit érhettek.

Ismét csöngettek. Becsuktam a fiókot, és beeresztettem Macaulayt.

Fáradtnak látszott. Nyomban leült, még a kabátját se vette le. – Nos, fölkészültem a legrosszabbra. Mit akart itt?

– Még nem tudom. Csak annyit, hogy egy csekket meg egy csomó kötvényt adott Miminek.

– Tudok róla. – A zsebében kotorászott és átadott egy levelet:

Kedves Herbert!

Ma átadtam Mrs. Mimi Jorgensennek az alább felsorolt értékpapírokat és egy tízezer dolláros csekket a Park Avenue Trust bankházhoz január 3-i dátummal. Kérlek, intézd el, hogy erre az időre meglegyen rá a szükséges fedezet. Azt tanácsolom, dobj piacra még néhány kurrens részvényt, de mindent a belátásodra bízok. Kiderült, hogy ez idő szerint nem maradhatok New Yorkban, és valószínű, hogy jó néhány hónapig vissza sem térhetek, de időről időre érintkezésbe lépek veled. Sajnálom, hogy nem várhattam meg az estét, és nem találkozhattam sem veled, sem Charlesszal.

Igaz híved:

A póklábú aláírás alatt ott volt az értékpapírok listája.

– Hogyan érkezett?

– Küldönccel. Mit gondolsz, mit fizetett meg ezzel?

A fejem ráztam. – Próbáltam kideríteni. Mimi szerint “gondoskodás róla és a gyermekeiről”.

– Ez valószínű. Éppoly valószínű, mint az, hogy Mimi igazat mond.

– Ami a kötvényeket illeti – mondtam –, azt hittem, minden vagyonát te kezeled...?

– Én is azt hittem, de ezek a papírok nem voltak nálam, sőt nem is tudtam, hogy a birtokában vannak. – A térdére könyökölt, fejét a tenyerébe hajtotta. – Ha sorba raknánk mindent, amiről nem tudok...

30

Mimi visszajött az orvossal. – Jó napot – köszönt kissé mereven Macaulaynak, és kezét fogott vele. Bemutatott hármunkat egymásnak.

– Hogy van a beteg? – kérdeztem.

Doktor Grant megköszönte a torkát, és közölte, hogy szerinte semmi komoly baj, csak az ütések okozta sérülések, enyhe orrvérzés, pihenni azért nem árt. Ismét megköszönte a torkát, s örvendett, hogy találkoztunk, majd Mimi kikísérte.

– Mi történt a fiúval? – kérdezte Macaulay.

– Wynant valami agyrémet hitetett el vele, s Julia lakására küldte. S ott egy vadbarom rendőr karjaiba szaladt.

Mimi visszafordult az ajtóból: – Szólt már önnek Mr. Charles a kötvényekről és a csekkéről? – kérdezte.

– Wynant már értesített róla levélben, hogy önre ruházta ezeket – felelte Macaulay.

– Eszerint nem lesz semmi...

– Nehézség? Tudtommal nem.

Az asszony megkönnyebbült kissé, s a tekintete is veszített valamelyest a hidegségéből. – Nem is értettem, hogy mért kellett volna lennie, de ő... – rám mutatott – roppant szeret ijesztgetni engem.

Macaulay udvariasan mosolygott. – Megtudhatnám, hogy beszélt-e Mr. Wynant a terveiről?

– Mondott valamit arról, hogy elutazik, de őszintén szólva nem nagyon figyeltem oda. Nem emlékszem, hogy mondta volna, mikor és hova megy.

Fölmordultam, hogy kimutassam a kételyeimet; Macaulay úgy tett, mintha hinne neki. – Mondott olyasmit, amit meg tudna ismételni előttünk Julia Wolfról, vagy a saját problémáiról, vagy akármiről, ami kapcsolatban van a gyilkossággal? – kérdezte.

Mimi nyomatékosan rázta a fejét: – Egy szót se. Se olyat, amit továbbadhatnék, se olyat, amit nem; egyetlen szót se. Kérdeztem erről, de ön is tudja, hogy mennyire tökéletlenül tud viselkedni, ha neki úgy tetszik. Hümmögésnél többet nem tudtam erről kiszedni belőle.

Föltettem azt a kérdést, amit Macaulay túlzott udvariasságból elhallgatott: – Egyáltalán miről beszélt?

– Igazában semmiről. Csak rólunk kérdezősködött, a gyerekekről, főleg Gilbertről. Nagyon szerette volna látni, és majd egy órát várt rá, hátha előkerül. Dorryt is kérdezte, de rá nem volt annyira kíváncsi.

– Mondott valamit arról, hogy írt Gilbertnek?

– Egy szót se. Ha akarják, elismétlem az egész beszélgetést. Nem tudtam, hogy jön, még odalentről se szólt föl. Egyszerre csak megszólalt a csengő, és amikor ajtót nyitottam, ott állt a küszöbön. Jóval öregebbnek és még soványabbnak látszott, mint amikor utoljára láttam. Megkérdezte, egyedül vagyok-e, mondtam hogy igen, és erre bejött. Aztán...

Csöngettek. Mimi kiment ajtót nyitni.

– Mit szólna ehhez? – kérdezte Macaulay halkán.

– Mihelyt hinni kezdek Miminek – mondtam –, fohászok az istenhez, hogy adjon elég észet a kételkedésre.

Mimi Guilddel és Andyval tért vissza. Guild bólintott felém, és kezét fogott Macaulayval. Aztán Mimihez fordult: – Nos, asszonyom, meg kell kérdeznem öntől...

Macaulay félbeszakította: – Ha lehetséges, hadd mondjam el előbb én, amit el kell mondanom, hadnagy úr. Időben megelőzi Mrs. Jorgensen vallomását, és...

Guild nagyvonalúan intett az ügyvédnek: – Kezdje.

Leült a heverő végére.

Macaulay elmondta neki, amit nekem még reggel elmondott. Mikor megemlítette, hogy én már reggel óta tudok erről, Guild zordonul rám pillantott, de ettől kezdve a kutyába se vett. Nem szakította félbe kérdezősködéssel Macaulayt, aki velősen és világosan adta elő a történeteket. Mimi kétszer is közbe akart szólni, de mind a kétszer meggondolta magát. Mikor Macaulay befejezte, átadta Guildnek Wynant levelét és a csekk meg az értékpapírok listáját. Küldönc hozta délután.

Guild gondosan elolvasta a levelet, aztán odaszólt Miminek: – Most pedig ön következik, asszonyom.

Mimi elismételte, amit nekünk mondott Wynant látogatásáról, gondosan kidolgozva a részleteket, amint Guild türelmesen faggatózott, de makacsul kitarzott amellett, hogy Wynant megtagadott minden felvilágosítást, ami Julia Wolfra, vagy a gyilkosságra vonatkozott volna, és csak annyit mondott, hogy az értékpapírokkal meg a csekkel a gyerekeiről meg az anyjukról kíván gondoskodni, és bár említette, hogy elutazik, Mimi nem tudja, hogy mikor és hova. Csöppet sem zavarta, hogy szemmel láthatóan egy szavát se hitte senki. Mosolyogva fejezte be: – Sok tekintetben aranyos ember, de teljesen örült.

– Úgy érte, valóban elmebeteg? – kérdezte Guild. – Nem egyszerűen csak hóbortos?

– Igen.

– Mire alapozza ezt?

– Ó, élt volna csak vele, mindjárt tudná, mennyire örült – felelte Mimi könnyedén.

Guild elégedetlennek látszott. – Milyen ruha volt rajta?

– Barna öltöny, barna télikabát, kalap, és azt hiszem, barna cipő, fehér ing és szürkés nyakkendő, vörös, vagy vörösesbarna mintával.

Guild intett a fejével Andynak: – Adja le.

Andy kiment.

Guild az állát vakargatta, s töprengve húzta össze a szemöldökét. Mind őt figyeltük. Mikor abbahagyta az állvakarást, Mimi, majd Macaulayra nézett, de rám nem, és megkérdezte: – Ismernek valakit, akinek D. W. Q. a monogramja?

Macaulay lassan nemet intett.

Mimi hangosan mondott nemet: – Miért? – kérdezte.

Guild most már rám nézett: – Nos?

– Most hallom először.

– Miért? – kérdezte újra Mimi.

– Próbáljanak visszaemlékezni – mondta Guild. – Több mint valószínű, köze volt Wynanthoz.

– Mikor? – érdeklődött Macaulay.

– Ezt most még nehéz volna megmondani. Talán pár hónapja, de lehet pár éve is. Meglehetősen testes férfi lehetett, nagy csontok, nagy pocak, talán sántított.

Macaulay ismét a fejét rázta. – Még csak hasonlóra sem emlékszem.

– Én sem – mondta Mimi. – De égek a kíváncsiságtól. Remélem, elmondja, mi akar ez lenni?

– Meghiszem azt, hogy elmondom. – Guild szivart vett elő a mellényzsebéből, megszemlélte, majd újra visszatette. – Egy ehhez hasonló férfi holttestét temették el Wynant műhelyében, a cementpadló alá.

– Úgy! – mondtam én.

Mimi mindkét kezét a szája elé kapta, s egy hangot se szólt. A szeme kerekre tágult, és üveges lett.

Macaulay a homlokát ráncolva kérdezte: – Biztos benne?

Guild sóhajtott: – Elhíhetik, hogy ez nem olyasmi, amit csak úgy kitalál az ember – mondta kimerülten.

Macaulay elvörösödött és szégyenlősen mosolygott. – Ostoba kérdés volt. Hogyan sikerült rátalálniok?

– Nos, Mr. Charles folyvást célozgatott rá, hogy nagyobb figyelmet kellene szentelnünk annak a műhelynek, és jómagam, figyelembe véve, hogy Mr. Charles bizonyára jóval többet tud, mint amennyit szépszerivel hajlandó elmondani, ma reggel kiküldtem pár embert oda, hogy találjanak-e valamit. Előtte már egyszer átkutattuk a műhelyt, de semmit se mozdítottunk el a helyéről, most azonban megmondtam nekik, hogy söpörjék föl az egészet, mivel Mr. Charles nem győzte mondani, hogy nagyobb figyelmet kell szentelnünk a műhelynek. És Mr. Charlesnak igaza is volt. – Rám tekintett, fagyosan és ellenségesen. – Lépésről lépésre haladtak a helyszínen, s végtére a cementpadlón találtak egy sarkot, amely mintha kissé világosabb lett volna a többi résznél, feltörték, és ott találták Mr. D. W. Q. földi maradványait. Ehhez mit szólnak?

Macaulay jutott szóhoz először: – Azt hiszem átkozottul jó előérzete volt Charlesnak. – Felém fordult: – Honnan tudad...

Guild félbeszakította: – Nem hiszem, hogy helyesen fejezte ki magát. Ha csak előérzetről beszél, megközelítően sem adja meg Mr. Charlesnak azt az elismerést, ami az agyafúrtságáért kijár.

Macaulay nem tudta mire vélni Guild gúnyos hanghordozását. Kérdően nézett rám.

– Guild hadnagy azért állít a sarokba, mert nem szóltam neki a mi délelőtti beszélgetésünkről – magyaráztam.

– Azért – ismerte el Guild hidegen. – Többek közt.

Mimi fölnevetett, majd bocsánatkérően nézett Guildre, amikor az rámeredt.

– Hogyan ölték meg Mr. D. W. Q.-t? – kérdeztem.

Guild habozott, mintha azon törné a fejét, hogy válaszra méltasson-e, aztán kissé megvonta széles vállát: – Még nem tudom, sőt azt se, hogy mikor. Még nem láttam a tetemet, már amennyi maradt belőle, és az utolsó jelentés szerint az orvosszakértő még nem fejezte be a vizsgálatot.

– Hogyhogy már amennyi maradt belőle? – kérdezte Macaulay.

– Ugyanis földarabolták, és mészbe vagy valami más maró anyagba temették, úgyhogy a csontokon kívül nem sok maradt a jelentés szerint, de a ruháit is mellé tették egy batyuba csomagolva, és annak a belseje eléggé épségben maradt. Egy sétabot darabjai is gumivéggel. Ezért gondoltuk, hogy sánta lehetett, és... – félbeszakította a mondatot, mert Andy visszajött. – Nos?

Andy sötéten rázta a fejét. – Senki se látta bejönni, senki se látta elmenni. Hogy is van az a vicc az abszolút sovány emberről, akinek kétszer kell ugyanoda állnia, hogy egyszer árnyékot vessen?

Elnevettem magam – nem a viccen –, és megszólaltam: – Wynant annyira azért nem vékony, de épp elég vékony, mondjuk olyan vékony, mint annak a csekknek meg a kötvényeknek a papírja. Vagy azoké a leveleké, amiket némelyek kaptak tőle.

– Mi akar ez lenni? – kérdezte élesen Guild. Az arca bíborvörös lett, a szeme dühös és gyanakvó.

– Az, hogy Wynant halott. Régóta nem él már, legföljebb papíron. Akármennyi pénzt leteszek rá, hogy az ő csontjai vannak abban a gödörben a kövér, sánta férfi ruháival.

Macaulay felém hajolt: – Biztos vagy ebben, Charles?

– Miféle figura ez már megint? – tudakolta dühösen Guild.

– Akár le is fogadom. Ki az az eszeveszett, aki semmiféle fáradságot sem sajnál, hogy fölismerhetetlenné tegyen egy holttestet, de mellette hagyja épen azt a holmit, amitől a legkönnyebben megszabadulhatott volna s amiről a legkönnyebben megállapítható a személyazonosság? A ruháit, még hozzá sértetlenül, ha csak nem...

– De hisz nem sértetlenek. Félig...

– Persze hogy nem. Az már gyanús volna. Félig a holminak is meg kellett semmisülnie, de azért maradjon belőle épp elég, hogy az derüljön ki belőle, amiért odatették. Fogadok, hogy a kezdőbetűk is tisztán láthatók!

– Nem tudom – mondta Guild jóval szelídebben. – Az övcsaton vannak.

Nevettem.

Mimi dühösen közbeszólt: – Ez nevetséges, Nick. Hogyan lehetne Clyde az a halott? Jól tudja, hogy itt járt ma délután. Jól tudja, hogy ő...

– Csitt, kedvesem, csitt. Nagy ostobaság magától, hogy belement ebbe a játékba. Wynant meghalt, nyilván a gyerekei az örökösei, s ez jóval több pénz, mint ami ott van abban a fiókban. Mit akar? Miért éri be a vagyon egy töredékével, amikor az egészet megkaphatja?

– Nem értem, mire céloz – mondta Mimi. Halottsápadt volt.

Macaulay megmagyarázta: – Charles azt hiszi, hogy Wynant nem járt itt ma délután, és a csekket meg az értékpapírokat ön valaki mástól kapta, vagy talán lopta. Így van? – kérdezte tőlem.

– Lényegében.

– De hát ez nevetséges – makacskodott Mimi.

– Legyen már esze, Mimi – mondtam. – Tegyük föl, Wynantot három hónapja meggyilkolták, és a holttestét valaki másénak álcázták. Mindenki úgy tudja, elutazott, és Macaulay a teljes jogú meghatalmazottja. Semmi baj tehát, a vagyont lényegében Macaulay kezeli, mindenestül és mindörökre – illetve legalábbis is addig, amíg az utolsó centig el nem sikkasztotta, mivel magának még arra sincs joga, hogy...

– Nem értem, mire akarsz kilyukadni, Charles – mondta Macaulay és fölállt –, de én...

– Nyugi, nyugi – mondta Guild. – Hadd fejezze be, amit mondani akar.

– Ő ölte meg Wynantot, és ő ölte meg Juliát, és ő ölte meg Nunheimet – közöltem Mimivel. – Mit akar még? Fölratkozni a listára, mint a legközelebbi áldozat? Pedig a fenébe is, tudhatná, hogy ha egyszer cinkosságot vállalt vele, amikor azt állította, hogy élve látta Wynantot – mert ez az ő gyöngye pontja, lévén, hogy mostanáig maga az egyetlen személy, aki kijelenti, hogy látta Wynantot október óta –, nos, aligha kockáztatja ezek után, hogy maga netán meggondolja magát – minek is kockáztatná, ha egyszerűen csak kinyírhatja ugyanazzal a fegyverrel, s újra Wynantra hárítva a gyanút. És maga mindezt miért vállalja? Azért a pár papírköteget ott a fiókban, a morzsájáért annak, ami úgylis a maga kezébe kerül, meg a gyerekeiébe, ha bebizonyítjuk, hogy Wynant meghalt!

Mimi Macaulay felé fordult: – Te patkány!

Guild rábámult; jobban meglepte ez a szitok, mint bármi más, ami előzőleg elhangzott.

Macaulay nekiindult. Nem vártam meg, mire készül, hanem a bal öklömmel állon vágtam. Az ütés sikerült, pontosan ült az állán s a földre küldte a fickót, de én égő fájdalmat éreztem a bal oldalamon: tudtam, hogy fölszakadt a golyó ütötte seb.

– Mit akar még tőlem? – mordultam Guildre. – Ezüstpapírba is becsomagoljam?

Csaknem hajnali három volt, mire hazajutottam a lakásunkra. Nora, Dorothy és Larry Crowley a nappaliban voltak. Nora és Larry kártyáztak, Dorothy újságot olvasott.

– Tényleg Macaulay a gyilkos? – kérdezte Nora nyomban.

– Igen. Írnak valamit a reggeli lapok Wynantról?

Dorothy felelt: – Nem, csak arról, hogy Macaulayt letartóztatták. Miért?

– Macaulay ölte meg őt is.

– Igazán? – kérdezte Nora.

– Paff vagyok – mondta Larry.

Dorothy sírva fakadt. Nora tanácstalanul nézett rá.

Dorothy zokogott. – Haza akarok menni anyuhoz!

Larry nem túl lelkesen ajánlkozott: – Szívesen hazakísérem, ha...

Dorothy kijelentette, hogy menni akar. Nora körülnyüzsögte, de nem próbálta lebeszélni az elhatározásáról. Larry igyekezett leplezni kedvetlenségét, s szedelőzködni kezdtek. Elmentek.

Nora becsukta mögöttük az ajtót, és háttal nekidőlt. – Most pedig, Mr. Charalambides, szíveskedjék nekem megmagyarázni az egészet – mondta.

A fejemet ráztam.

Leült mellém a szófára. – Na, ki vele. Ha egy szót is el mersz hallgatni, én...

– Egy szót se tudok szólni, amíg nem iszom valamit.

Káromkodott és hozta az italt. – Bevallotta?

– Miért tette volna? Miért ismerte volna be az előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságot? Épp elég volt belőlük – és a háromból legalább kettőt épp elég nyilvánvalóan hidegvérrel követtek el – ahhoz, hogy a kerületi ügyész vádat emeljen ellene szándékos emberölésért. Ő pedig egyebet már aligha tehet, mint hogy tagad körömszakadtáig.

– De ő a gyilkos?

– Persze hogy ő.

Elrántotta a számtól a poharat. – Elég a köntörfalazásból. Tessék mindent elmondani.

– Az a valószínű, hogy Juliával együtt már jó ideje dézsmálták Wynant kasszáját. Macaulay nagy összegeket vesztett a tőzsdén, és kiderítette Julia múltját – amire Morelli célzott –, s ketten összefogtak az öreg kifosztására. Könyvszakértők vizsgálják Wynant és Macaulay üzleti könyveit, és bizonyára nem kerül majd sok fáradságukba kimutatni, hogyan ment át a vagyon egy része az egyikből a másikba.

– Eszerint most még nem vagytok benne teljesen bizonyosak, hogy fosztogatta Wynantot?

– Már hogyne volnánk bizonyosak. Másképp sehogyan se stimmel az ügy. Az történhetett, hogy Wynant útra készülődött október harmadikán, mert tudjuk, hogy ötezer dollár készpénzt vett ki a bankból, de nem zárta be a műhelyét, és a lakását se mondta föl. Ezt már Macaulay tette pár nap múlva. Wynantot harmadikán este Macaulay lakásán gyilkolták meg. Ezt is tudjuk, mert negyedikén reggel, amikor Macaulay szakácsnője munkába érkezett – éjszakára mindig hazament –, Macaulay az ajtóban várta valami fölfűjt kifogással, a kétheti bérét a kezébe nyomta, és azonnal elzavarta, be se tehetette a lábát a lakásba, nehogy valami hullát vagy vérnymot találjon.

– Ezt hogy derítették ki? Ne ugord át a részleteket!

– Közönséges rutin. Mikor elkaptuk, mi sem természetesebb, mint hogy az irodájában meg a lakásán folytattuk a nyomozást – ezt már ismered, a “hol tartózkodott 1894. június 6-án este”, meg a hasonló kérdéseket, és a szakácsnő közölte, hogy ő csak október nyolcadika óta dolgozik Macaulaynál, s ez vezetett aztán tovább. Találtunk egy asztalt is, nagyon halvány foltokkal, arra tippeltünk, hogy emberi vér, amit nem sikerült tökéletesen lesúrolni. A laboránsok metszeteket vettek róla, és máris mikroszkóp alá tették, hogy ki tudnak-e szedni belőle valamit. (Később kiderült, hogy marhavér.)

– Akkor hát mégse tudjátok biztosan, hogy...

– Hallgass már ezzel. Már hogyan tudnánk. Csakis így áll össze az ügy. Wynant rájött, hogy Julia és Macaulay dézsmálják a kasszáját, és akár okkal, akár oktalantul, azt is gyanította, hogy fölszarvazták – jól tudjuk, mennyire féltékeny természet volt –, fölment hát az ügyvédhez, elmondta, hogy mit tud, az meg tudta, hogy börtön vár rá, hát inkább megölte az öreget. És most ne mondd, hogy nem tudjuk biztosan. Máskülönben semmi értelme sincs az egésznek. Nos, ott volt a hullával, amiről tudvalevő, hogy a legnehezebb eltüntetni. Tarthatok egy kortynyit szünetet?

– Csak egy kortynyit – mondta Nora. – De ugye, mindez csak elmélet?

– Nevezd, ahogy akarod. Nekem mindenképp elég.

– De azt hittem, hogy mindenkit ártatlannak kell tekinteni, amíg be nem bizonyítják a bűnösségét, s ha bármi kétség merülne föl...

– Ez az esküdszék ügye, nem a nyomozóké. Elkapod a pacákat, akit gyilkosnak tartasz, sítte vágod, és közhírré teszed, hogy szerinted ő a bűnös, közlöd az újságokban a képét, a kerületi ügyész pedig fölépíti a lehető legjobb elméletet a rendelkezésre álló adatok alapján, s te közben újabb és újabb részletekre bukkansz itt is meg ott is, s az emberek, akik fölismerték a képét az újságban – s akik különben azt hitték volna, hogy ártatlan, ha le nem tartóztatod –, jelentkeznek és mindenfélét elmondanak róla, és hipp-hopp, ott találsz az ürgét a villamosszékben. – (Két nap múlva egy brooklyni asszony jelentkezett, hogy Macaulay azonos George Foleyval, aki három hónapja az albérlője,)

– De mindez olyan lazának látszik...

– Ha a gyilkosságot matematikailag tervezik el – feleltem –, matematika segítségével kell megoldani. De legtöbbször nem ez a helyzet – most sem. Nem akarok ellentmondani neked abban, hogy mi helyes és mi helytelen, de amikor azt mondom, hogy Macaulay valószínűleg földarabolta a holttestet, hogy bőröndökbe pakolva a műhelybe vihesse, csak azt mondom, ami a legvalószínűbb. Ez október 6-án történhetett, esetleg később, mert csak akkor eresztette szélnek Prentice-t és McNaughtont, Wynant alkalmazottait, s akkor zárta le a műhelyt is. Szóval elásta a holttestet a cementpadló alá, egy kövér ember ruházatával meg egy sánta botjával meg egy övvel, melynek csatján D. W. Q. monogram volt, és a kellékeket úgy helyezte el, hogy ne nagyon érje őket a mész – vagy ami maró anyagot, hogy a halott arcát és testalkatát fölismerhetetlenné tegye –, s a gödör fölött újracementezte a padlót. A rendőrségi gépezet és a nyilvánosság révén nemhogy lehetséges, de bizonyos, hogy kiderül: hol vette, vagy hol szerezte a ruhát, a botot és a cementet. (A cementet később

sikerült is kinyomoznunk – egy fa- és szénkereskedőtől vette a külvárosban –, de a többivel nem volt szerencsénk.)

– Remélem, így lesz – mondta Nora, nem valami reményteljesen.

– Szóval a hulláról már gondoskodott. Azzal, hogy megújította a műhely bérletét, de zárva tartotta – mintha Wynant visszatértére várna –, sikerült elhárítania, illetve a minimumra csökkentenie a veszélyt, hogy valaki fölfedezi a sírt, s ha netán véletlenül mégis megesnék, akkor a kövér Mr. D. W. Q. – addigra már Wynantból csontjain kívül más nemigen marad, és a csontváz nem árulja el, hogy valaki kövér volt-e vagy sovány –, nos, ez a Mr. D. W. Q. is Wynant áldozataként szerepelhetett volna, s egyszersmind magyarázatot adott volna arra, hogy miért húzta föl az öreg a nyúlcipőt. Nos, miután ezt elintézte, Macaulay ügyvédi meghatalmazást hamisított magának, és Julia segítségével alaposan nekilátott, és fokozatosan átutalta kettejüknek a megboldogult Clyde vagyonát. Na, amit eztán mondok, megint csak elmélet. Julia nem volt barátja a gyilkosságnak, alaposan be is ijedt, s Macaulay már nem bízhatott benne, sőt félnie kellett, hogy a nő elárulja. Ezért is erőszakolta ki, hogy szakítson Morellivel, Wynant féltékenységét használva ürügyül. Félt, hogy Julia egy gyöngye pillanatában mindent elmond Morellinek, s ahogy közeledett a még meghittebb barát, Face Pepler szabadulásának ideje, Macaulay egyre idegesebb lett. Addig még biztonságban volt, amíg Face ült, hiszen a legkevésbé sem volt valószínű, hogy Julia bármilyen veszélyes dolgot ír a börtönfelügyelő által cenzúrázott levelekben, de aztán... Nos, nekikezdett a tervezgetésnek, és akkor egyszerre elszabadult a pokol. Mimi és a gyerekei befutottak, és hajszolni kezdték Wynantot, én is New Yorkba jöttem, és kapcsolatba kerültem velük, s ő azt hitte, segíték nekik Wynant föl kutatásában. Úgy döntött hát, hogy biztosra megy, és eltávolítja Juliát az útból. Eddig rendben van?

– Igen, de...

– Később még rosszabb lesz – nyugtattam meg. – Mikor ebédre hívtuk, idejövet telefonált az irodájába, mintha ő lett volna Wynant, és találkoztól beszélt meg önmagával a Plazában, hogy elhíhetővé tegye Wynant jelenlétét a városban. Tőlünk a Plazába ment, és boldog-boldogtalant kérdezgetett, hogy látták-e Wynantot, ezzel még valószínűbbé tette a dolgot, s ugyanezért az irodáját is fölhívta, s megkérdezte, nem jelentkezett-e újra az ügyfele. Aztán Juliának telefonált. Julia éppen Mimit várta, és elmondta, hogy Mimi egy szavát se hiszi, azt se hiszi el, hogy ő nem tudja, merre jár Wynant, és Julia nyilván alaposan begazolva közölte mindezt. Így Macaulay úgy döntött, hogy megelőzi Mimit, és így is tett. Juliához rohant és kinyírta. Olyan kocalövő, hogy az iszonyatos. Láttam a háború alatt. Az első lövés valószínűleg nem is talált, az, amelyik a telefonba fűrődött, a másik négygel se sikerült azonnal megölnie, de nyilván azt hitte, hogy Julia nyomban meghalt, és amúgy is gyorsan el kellett takarodnia, mielőtt Mimi megérkeznék, így hát odadobta Wynant óraláncát, amit bűnjelként hozott magával – s hogy gondosan megőrizte, arra vall, hogy kezdettől fogva tervezte a második gyilkosságot –, és eliszkolt Hermann mérnök irodájába, ahol kihasználva a véletlen körülményeket, alibit biztosított magának. Két dologra azonban nem számított – nehezen is lehetett volna előre kiszámítani: az egyik, hogy Nunheim ott kódorog a lány lakása körül –, az ipse mindenáron be akart jutni Juliához, s közben látta

Macaulayt elmenni – lehet, hogy a lövéseket is hallotta; a második pedig, hogy Mimi zsarolási szándékkal eldugja a láncot, hogy pénzt csikarjon ki egykori férjéből. Ezért kellett Macaulaynak Philadelphiába utaznia és a sürgönyt elküldeni nekem, meg a levelet önmagának, és később egyet még Alice néninek is: ha Mimi látja, hogy Wynant rá akarja terelni a gyanút, eléggé dühbe gurul ahhoz, hogy kiszolgáltatassa a rendőrségnek a kezében levő bizonyítékot Wynant ellen. De ez a terv is kis híján csütörtököt mondott, amikor Mimi bosszút akart állni Jorgensenen. Mellesleg Macaulay kezdettől fogva tudta, hogy Jorgensen azonos Rosewaterral. Mihelyt megölte Wynantot, magándetektíveket szabadított Mimire és a családjára; akkor ugyan már Európában voltak, de az örökségben való érdekeltségük potenciális veszélyt jelentett – s a detektívek kiderítették, kicsoda Jorgensen. Macaulay iratai között megtaláltuk az erről szóló jelentéseket. Persze azt állítja, Wynant megbízásából indított nyomozást. Aztán tőlem is ijedezni kezdett, mert nem hittem Wynant bűnösségében, és...

– És mért nem hittél?

– Miért írta volna azokat a vádaskodó leveleket Mimi ellen, az egyetlen személy ellen, aki segített rajta a terhelő bizonyíték elrejtésével? Ezért gondoltam, hogy a bizonyíték hamis, amikor Mimi mégis előjött vele, csak hogy kissé túlságosan is bedőltem annak a hiedelemnek, hogy maga Mimi hamisította. Morelli is aggasztotta Macaulayt, mivel semmiképpen sem akarta olyasvalakire terelni a gyanút, aki önmagát tisztázva veszélyes irányba viszi a nyomozást. Ebből a szempontból Mimivel nem volt semmi baj, mert ő dühében az egykori férjét szerette volna bemártani, de Mimin kívül nem jöhetett számításba senki más. Ha ugyanis Wynantra terelődik a gyanú, akkor garantáltan senki sem fog arra gyanakodni, hogy Wynant már nem él, és ha Macaulay ölte meg, akkor miért is ölte volna meg a másik kettőt Wynant? Így ebben az egész szövevényben az a legnyilvánvalóbb tény, és az egész szerkezet erre a kulcsra jár. Wynant nem gyilkos, hanem áldozat.

– Azt akarod mondani, hogy kezdettől fogva tudtad ezt? – kérdezte Nora zordon tekintettel.

– Nem, drágám, bár szégyellnem kellene magam, hogy nem láttam át rögtön a helyzetet, de mihelyt meghallottam, hogy egy holttest van elásva a műhely cementpadlója alatt, még az se zavart volna, ha az orvosszakértők megesküsznek, hogy nő volt az illető – akkor is kitartottam volna amellelt, hogy Wynant teteme fekszik ott. Csak ő lehetett. Ez az egyetlen helyes megoldás.

– Képzelem, mennyire fáradt lehetsz. Máskülönben okosabban érvelnél.

– Aztán Nunheimtől kellett félnie. A fickó, miután bemártotta Morellit – csak azért, hogy bebizonyítsa a rendőrségnek, mennyire használható –, fölkereste Macaulayt. Most megint csak találgatok, drágám. Emlékszel, hogy fölhívott valaki telefonon, s Albert Norman néven mutatkozott be, s valami láрма vetett véget a beszélgetésünknek. Gondolom, Nunheim ott volt Macaulaynál, és dohányt követelt tőle a hallgatásért, s amikor Macaulay blöffölni próbált, Nunheim azt felelte, majd ő megmutatja, és fölhívott engem: nem találkozna-e vele s nem vásárolnám-e meg az értesüléseit. Erre Macaulay elkapta tőle a kagylót, és adott valami pénzt Nunheimnek, bár lehet, hogy csak ígért, de amikor Guild meg én elővettük a fickót, s megsöpört az orrunk előtt,

nyomban fölhívta Macaulayt, és azonnali cselekvést követelt, nyilván jókora dohányt, és cserébe megígérte, hogy nyomban eltakarodik a városból, a szimatoló kopók elől. Pontosan tudjuk, hogy aznap délután mikor hívta föl Macaulayt – a házikőzpontban a telefonos kisasszony emlékszik, hogy bizonyos Mr. Albert Norman telefonált, sőt arra is emlékezett, hogy Macaulay a hívás után nyomban elment hazulról, így hát ne fitymálgasd az én... hogy is nevezzem?... rekonstrukciómát. Macaulay nem volt annyira együgyű, hogy megbízzék Nunheimben, még akkor sem, ha megfizeti a hallgatását, így hát szépen törbe csalta s kikészítette, még mielőtt bajt csinálhatott volna. Ezzel aztán tőle is megszabadult.

– Így lehetett. Valószínűleg – mondta Nora.

– Igen, ez a szó gyakran felbukkan ebben a históriában. A Gilbertnek küldött levél csak arra szolgált, hogy kiderüljön: Wynantnak kulcsa van a lány lakásához, Gilbert odaküldése pedig csak arra, hogy a rendőrség karjaiba szaladjon, és kénytelen legyen kiszolgáltatni nekik a levelet meg a kulcsot, vagyis hogy ne maradhasson titokban ez az adat sem. Végére aztán Mimi is beadta a derekát, azaz előállt a láncsal, de ekkor újabb veszély merült föl. Mimi rávette Guildet, hogy kissé rám is gyanakodjon. Úgy gondolom, hogy amikor Macaulay idejött azzal a blöffel, hogy Wynant találkozára hív, föl akart csalni a lakására, és engem is kinyírni, ekképpen én lettem volna a harmadik Wynant áldozatainak a listáján. Lehet, hogy csak meggondolta magát, lehet, hogy megsejtette a gyanúmat, hiszen feltűnően könnyen voltam hajlandó rendőrök nélkül elmenni a találkára. Akárhogy is, Gilbert hazudozása arról, hogy találkozott az apjával, újabb ötletet adott neki. Ha talál valakit, aki azt vallja, hogy látta Wynantot és ki is tart emellett... nos, a többit már nagyon is jól tudjuk.

– Hála istennek.

– Délután elment Mimihez – két emelettel följebb vitette magát, és onnan gyalog ment le, nehogy a liftesfiú emlékezzék rá, kihez ment –, és megtette ajánlatát. Közölte Mimivel, hogy Wynant bűnössége többé már nem kétséges, de az már annál inkább, hogy a rendőrség valaha is rátalál. Ellenben ő, Macaulay az egész vagyon kezelője. Arra nincs lehetősége, hogy kisajátítási eljárást indítson, de azt el tudja intézni, hogy egy részt az asszony kezére játsszon – föltéve, ha Mimi osztozik vele. Most átadja neki a zsebében levő értékpapírokat és csekket, de Miminek azt kell állítania, hogy Wynanttól kapta, és el kell küldenie Macaulaynak az előre megírt levelet, mintha Wynant küldte volna. Biztosította Mimit, hogy Wynant szökésben van, és semmiképpen sem mutatkozhat s így nem cáfolhatja meg az ajándékozás tényét, és mivel Mimin meg a gyerekein kívül senki más nincs érdekelve az örökségben, senki sem fog belekötni a dologba. Miminek még a kevés esze is elmegy, ha pénzszagot érez, így részéről minden oké volt, s Macaulay is megkapta, amit akart: valakit, aki élve látta Wynantot. Figyelmeztette az asszonyt: mindenki azt hiszi majd, hogy Wynant valamilyen szolgálatért fizette meg, de ha egyszerűen letagadja, nincs a világon olyan nyomozó, aki bármit rábizonyíthatna.

– Akkor hát amit Macaulay mondott, hogy Wynant utasította őt; tetszés szerinti összeget utaljon át Miminek, ha az pénzt kérne – az már ennek az előkészítése volt?

– Lehetséges; de lehetséges az is, hogy valami korábbi tapogatózás ennek az ötletnek az irányába. Most már beéred azzal, amit összeszedtünk ellene?

– Igen, bizonyos tekintetben. Éppen elégnék látszik, de nem valami paszent.

– Annyira azért paszent, hogy a villamosszékbe ültessük vele – feleltem –, és más ügysem számít. Minden szempontot figyelembe vettünk, és nem hiszem, hogy bármiféle más elmélet megfelelné. Persze nem ártana, ha megtalálnák a pisztolyt, meg az írógépet, melyen a leveleket írta Wynant nevében, ezeknek valahol föltétlenül ott kell lenniök a közelében, hogy bármikor a keze ügyében legyenek, ha a szükség úgy hozza. (Meg is találtuk mindkettőt a brooklyni lakásban, amelyet George Foley néven bérelt.)

– Te tudod – vont vállat Nora –, de én mindig azt hittem, hogy a detektívek megvárják, amíg a legkisebb részlet is tisztázódik, és...

– És aztán törhetik a fejüket, hogyan volt ideje a gyanúsítottnak eljutni a legtávolabbi országba, amellyel nem kötöttünk kiadatási egyezményt.

Elnevette magát. – Jól van már, jól van. Változatlanul el akarsz indulni holnap San Franciscóba?

– Nem, ha neked nem sietős. Maradjunk még itt egy darabig. Ez az izgalom visszavetett minket a szesztervünk teljesítésében, s be kell hoznunk a lemaradást.

– Semmi kifogásom ellene. Mit gondolsz, mi lesz most Mimivel, Dorothyval meg Gilberttel?

– Semmi új. Mimi továbbra is megmarad Miminek, Dorothy Dorothynek és Gilbert Gilbertnek, ahogy te meg én is azok maradunk, akik voltunk, meg Quinnék, meg a többiek. A gyilkosság nem fordítja föl mindenkinek az életét, kivéve az áldozatét, s olykor megesik az is, hogy a gyilkosét.

– Lehet – mondta Nora –, de hát ha így van, fenemód tökéletlen az egész.